

หลักการศรัทธา

أركان الإيمان

หลักการศึกษา

การศึกษา คือ การศึกษาต่ออัลลอฮฺ(ซ.บ) , บรรดา mala'ikah , บรรดาคัมภีร์ , บรรดาศาสนทูต , วันสิ้นโลก , และ การศึกษาต่อกฎสถานะความดีและความชั่ว

อัลลอฮฺ(ซ.บ) ได้ทรงตรัสว่า

﴿وَلَكِنَّ الْبِرَّ مَنْ ءَامَنَ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالْكِتَابِ وَالنَّبِيِّينَ﴾ [سورة

البقرة: الآية 177.]

ความว่า “แต่ที่ว่า คุณธรรมนั้นคือ ผู้ที่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ(ซ.บ) และวันปรโลก และศรัทธาต่อ mala'ikah ต่อบรรดาคัมภีร์ และบรรดานะบีทั้งหลาย”

(ซูเราะฮฺ อัลบะเกาะเราะฮฺ โองการที่ 177)

และอัลลอฮฺ (ซ.บ) ได้ทรงตรัสอีกว่า

﴿كُلُّ ءَامِنٍ بِاللّٰهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِّنْ رُّسُلِهِ...﴾ [سورة

البقرة: الآية 178.]

ความว่า “ทุกคนศรัทธาต่ออัลลอฮฺ(ซ.บ) และ mala'ikah ของพระองค์ และบรรดาคัมภีร์ของพระองค์ (พวกเขา กล่าวว่า) เราจะไม่แยกแหว่งท่านหนึ่งท่านใด จากบรรดาอรุสลของพระองค์” (ซูเราะฮฺ อัลบะเกาะเราะฮฺ โองการที่ 285)

และอัลลอฮฺ(ซ.บ) ได้ทรงตรัสอีกว่า

﴿إِنَّا كُلَّ شَيْءٍ خَلَقْنَاهُ بِقَدَرٍ﴾ [سورة القمر: الآية 13.]

ความว่า “แท้จริงทุกๆสิ่งนั้น เราสร้างมันตามกำหนดของมัน”

(ซูเราะฮฺ อัลเกาะมัร โองการที่ 49)

คัจวะนะของท่านอรุสล (ซ.ล)

(الإيمان أن تؤمن بالله وملائكته وكتبه ورسله واليوم الآخر وتؤمن بالقدر خيره وشره) رواه مسلم

ความว่า “การอีมานคือ การที่ท่านศรัทธาต่ออัลลอฮฺ (ซ.บ) และมาลาอิกะฮฺ ของพระองค์ และบรรดาคัมภีร์ของพระองค์ และรอซูลของพระองค์ และวันปรโลก และศรัทธาต่อกฎกำหนดสภาวะความดีและความชั่ว” (รายงานโดยมุสลิม)

การศรัทธานั้นต้องประกอบไปด้วย การกล่าวด้วยวาจา, ศรัทธาและเชื่อมั่นด้วยใจ, ประพฤติปฏิบัติด้วยกาย ซึ่งจะเพิ่มพูนด้วยกับการสวามิภักดิ์ ภักดี และจะลดลงด้วยการฝ่าฝืนและการกระทำความบาป.

อัลลอฮฺ (ซ.บ) ได้ทรงตรัสว่า

﴿ إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَجِلَّتْ قُلُوبُهُمْ وَإِذَا تُلِيَتْ عَلَيْهِمْ آيَاتُهُ زَادَتْهُمْ إِيمَانًا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴿١﴾ الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ ﴿٢﴾ أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُؤْمِنُونَ حَقًّا لَهُمْ دَرَجَاتٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَمَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ﴿٣﴾ ﴾ [سورة الأنفال: الآية ١-٣].

ความว่า “แท้จริงบรรดาผู้ศรัทธานั้น คือ ผู้ที่เมื่ออัลลอฮฺ(ซ.บ) ถูกกล่าวขึ้นแล้ว หัวใจของพวกเขาที่หวั่นเกรง และเมื่อบรรดาโองการของพระองค์ถูกอ่านแก่พวกเขา โองการเหล่านั้นก็เพิ่มพูนความศรัทธาแก่พวกเขาและแต่พระเจ้าของพวกเขา นั้น พวกเขามอบ หมายถึง, คือบรรดาผู้ที่ดำรงไว้ซึ่งการละหมาดและส่วนหนึ่งจากสิ่งที่เราได้ให้ปัจจัยยังชีพแก่พวกเขา พวกเขาก็บริจาค, ชนเหล่านี้แหละพวกเขา คือ ผู้ศรัทธาอย่างแท้จริง โดยที่พวกเขาจะได้รับหลายชั้น ณ พระเจ้าของพวกเขา และจะได้รับการอภัยโทษ และปัจจัยยังชีพอันมากมาย”

(ซูเราะฮฺ อัลอันฟาล โองการที่ 2-4)

และอัลลอฮฺ(ซ.บ) ได้ทรงตรัสว่า

﴿ وَمَنْ يَكْفُرْ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا

بَعِيدًا ﴾ [سورة النساء: الآية 136].

ความว่า “และผู้ใดปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮฺ(ซ.บ) และมาลาอิกะฮฺของพระองค์ และบรรดาคำกীর และบรรดาอรุซูลของพระองค์และวันปรโลกแล้วไซ้ร้แน่นอนอนเขาก็ได้หลงทางไปแล้วอย่างไกล” (ซูเราะฮฺ อันนิซาอฺ โองการที่ 136)

การศรัทธาด้วยวาจานั้น เช่น การอ่านอัลกุรอาน การรำลึก การขออูอา การบอกกล่าวในสิ่งที่ดีงาม ห้ามปรามและยับยั้งความชั่ว(การใส่ร้ายป้ายสี การนินทาว่าร้าย) และอื่นๆ ...

การศรัทธาด้วยใจนั้น เช่น การเชื่อมั่นต่อการเป็นเอกภาพของอัลลอฮฺ(ซ.บ) ในการเป็นพระเจ้า ผู้ทรงสร้าง ผู้ทรงเนรมิตร ผู้ซึ่งไว้แห่งการสักการะ ผู้ทรงไว้ซึ่งพระนามและคุณลักษณะอันสูงส่ง และต้องไม่สักการะผู้อื่นร่วมกับพระองค์อัลลอฮฺ (ซ.บ) รวมไปถึงการนียัต(เป้าหมายในการกระทำ) ซึ่งนियามของอิมานนั้น ต้องครอบคลุม ถึงปฏิกิริยาทางใจ เช่น ความรักต่ออัลลอฮฺ (ซ.บ) ความเกรงกลัว การมุ่งหวังและมอบหมายต่อพระองค์และอื่นๆ และนियามของอิมานนั้นต้องครอบคลุมเช่นกัน กับการปฏิบัติด้วยกาย เช่น การละหมาด การถือศีลอด การญีฮาดในวิถีทางของอัลลอฮฺ (ซ.บ) และอื่นๆ

และอัลลอฮฺ (ซ.บ) ได้ทรงตรัสว่า

﴿ وَإِذَا تَلَّيْتُمْ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا زَادَتْهُمْ إِيمَانًا ﴾ [سورة الأنفال: الآية 13].

ความว่า “และ โองการต่างๆ ได้ถูกอ่านแก่พวกเขา ความศรัทธาของพวกเขาก็เพิ่มพูนขึ้น” (ซูเราะฮฺ อัลอันฟาล โองการที่ 2)

และอัลลอฮฺ(ซ.บ) ทรงตรัสอีกว่า

﴿ هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ السَّكِينَةَ فِي قُلُوبِ الْمُؤْمِنِينَ لِيَرُدُّوْا أَيْمَانَهُمْ ﴾ [سورة الفتح]

الآية ١٠٤

ความว่า “ และพระองค์ทรงประทานความเจียบสงบลงมาในจิตใจของบรรดาผู้ศรัทธาเพื่อ พวกเขาจะได้เพิ่มพูนการศรัทธาให้กับการศรัทธาของพวกเขา” (ซูเราะฮ์ อัลฟัตฮฺ โองการที่ 4)

เมื่อใดการภักดีและการเชื่อฟังของบ่าวต่อคำบัญชาอัลลอฮฺ(ช.บ) เพิ่มขึ้น อีมานก็จะเพิ่มพูนขึ้นด้วย และในเวลาเดียวกัน การละเมิดและฝ่าฝืนก็มีผลในทางลบต่ออีมานอีกเช่นกัน จะเห็นได้ว่าชีวิตใหญ่ (การตั้งภาคี) หรือการกบฏนั้นทำลายรากฐานของการศรัทธาและถ้าหากว่าการฝ่าฝืนดังกล่าวอยู่ในระดับขั้นต่ำกว่านี้ก็จะมีความทำให้ความสมบูรณ์ของอีมานลดลง หม่นหมองและอ่อนแอลง . อัลลอฮฺ(ช.บ) ได้ทรงตรัสว่า

﴿ إِنَّ اللَّهَ لَا يُغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ ... ﴾ [سورة النساء: الآية ٤٨]

ความว่า “แท้จริงอัลลอฮฺ(ช.บ) จะไม่ทรงอภัยการที่สิ่งหนึ่งถูกให้มีภาคีกับพระองค์ และพระองค์ทรงอภัยแก่สิ่งอื่นนอกเหนือจากนี้ สำหรับผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์” (ซูเราะฮ์ อันนิซาอฺ โองการที่ 11)

และอัลลอฮฺ(ช.บ) ได้ทรงตรัสอีกว่า

﴿ يَجْلِفُونَ بِاللَّهِ مَا قَالُوا وَلَقَدْ قَالُوا كَلِمَةَ الْكُفْرِ وَكَفَرُوا بَعْدَ إِسْلَامِهِمْ. ﴾ [سورة

التوبة: الآية ١٧]

ความว่า “พวกเขาสาบานต่ออัลลอฮฺ(ช.บ) ว่า พวกเขามีได้พุดและแท้จริงพวกเขาได้พุด ซึ่งถ้อยคำแห่งการปฏิเสธ และพวกเขาได้ปฏิเสธศรัทธาแล้วหลังจากการเป็นมุสลิมของพวกเขา” (ซูเราะฮ์ อัตเตาบะฮฺ โองการที่ 74)

ท่านนะบีมุฮัมมัด (ช.ล) ได้ว่ากันว่า

(لا يزني الزاني حين يزني وهو مؤمن ولا يسرق السارق حين يسرق وهو مؤمن ولا يشرب الخمر حين يشرب وهو مؤمن) رواه البخاري ومسلم

ความว่า “ ผู้ที่ละเมิดประเวณีจะไม่ละเมิดในขณะที่เขาเป็นผู้ที่ศรัทธา (มุมีน) ผู้ที่ขโมยจะไม่ลักขโมยในขณะที่เขาเป็นผู้ที่ศรัทธา ผู้ดื่มสุราจะไม่ดื่มสุราในขณะที่เขาเป็นผู้ที่ศรัทธา” (รายงานโดย อีหม่ามบุคอรีและมุสลิม)

หลักศรัทธาข้อที่ 1

การศรัทธาต่ออัลลอฮฺ (ซ.บ)

(1) การบรรลุถึงการศรัทธาต่ออัลลอฮฺ(ซ.บ)

การศรัทธาต่ออัลลอฮฺ(ซ.บ)จะเป็นจริงได้ดังต่อไปนี้ :-

ประการที่ 1 ต้องศรัทธาว่า สรรพสิ่งทั้งมวลในโลกนี้ มีพระเจ้าเพียงองค์เดียว ซึ่งพระองค์นั้นเป็นผู้ทรงสร้าง, ครอบครอง, ผู้ทรงบริหารจัดการ สิ่งต่างๆ ทั้งหมดทั้งในเรื่องของการให้ปัจจัยยังชีพ (ริสกี) การให้ชีวิตและความตาย, การให้คุณและโทษ ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์เท่านั้น พระองค์คือผู้ตัดสินตามที่ทรงประสงค์ พระองค์จะทรงยกย่องและให้เกียรติแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์และจะทรงยังความต่ำต้อยแก่ผู้ที่ทรงประสงค์ สรรพสิ่งทั้งหลายในเจ็ดชั้นฟ้าและเจ็ดชั้นดินนั้นอยู่ที่พระหัตถ์ของพระองค์ แท้จริงพระองค์นั้นเป็นผู้ทรงอำนาจเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง ผู้ทรงรอบรู้ทั้งหมดโดยปราศจากการพึงพาสิ่งใดๆ กิจการทั้งหลายเป็นสิทธิของอัลลอฮฺ(ซ.บ)เท่านั้น ความดีทั้งหลายนั้นอยู่ที่พระหัตถ์ของพระองค์ (ได้อำนาจและเดชานุภาพของพระองค์ทั้งสิ้น) ไม่มีหุ้นส่วนใดๆกับการกระทำของพระองค์ และไม่มีผู้ใดเหนือพระองค์ แต่ที่ว่า สิ่งถูกสร้างทั้งหมดไม่ว่าจะเป็นมวลมาลาอิกะฮฺ มนุษย์และญิน หรือสิ่งอื่นๆนอกจากอัลลอฮฺ(ซ.บ) ล้วนเป็นบ่าวของอัลลอฮฺ(ซ.บ)ทั้งสิ้น ทั้งหมดไม่สามารถที่จะเล็ดลอดออกจากการอภิสิทธิ์ การครอบครอง และอำนาจของพระองค์ การกระทำของพระองค์จะไม่อยู่ในขอบเขตอันจำกัด คุณสมบัติพิเศษเหล่านี้ เป็นกรรมสิทธิ์เฉพาะพระองค์ เพียงผู้เดียวเท่านั้น.

แท้จริงไม่มีการภาคีใดๆต่อพระองค์ ไม่มีผู้ใดเสมอเหมือนพระองค์ และไม่อนุญาตให้บุคคลใดอ้างอิงคุณสมบัติดังกล่าวนอกจากพระองค์.

อัลลอฮฺ(ซ.บ) ได้ทรงตรัสว่า

﴿ يَا أَيُّهَا النَّاسُ اعْبُدُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿٥١﴾
الَّذِي جَعَلَ لَكُمْ الْأَرْضَ فِرَاشًا وَالسَّمَاءَ بِنَاءً وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجَ بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ رِزْقًا لَكُمْ ... ﴿ [سورة البقرة: الآيات ٥١ ، ٥٢].

ความว่า “มนุษย์เอ๋ย!จงเคารพอิบาคะห้ พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาเจ้าที่ทรงบังเกิดพวกเขา และบรรดาผู้ที่มาก่อนพวกเขา เพื่อว่า พวกเขาจะยำเกรง . คือ ผู้ทรงให้แผ่นดิน เป็นที่นอนและฟ้าเป็นอาคารแก่พวกเขา และทรงให้น้ำหลั่งลงมาจากฟากฟ้า และได้ทรงให้บรรดาผลไม้ออกมาเนื่องด้วยน้ำนั้น ทั้งนี้ เพื่อปัจจัยยังชีพแก่พวกเขา” (ซูเราะฮฺ อัลบะเกาะเราะฮฺ โองการที่ 21-22)

และอัลลอฮฺ(ซ.บ) ได้ทรงตรัสอีกว่า

﴿ قُلِ اللَّهُمَّ مَلِكُ الْمَلِكِ تُؤْتِي الْمَلِكَ مَنْ تَشَاءُ وَتَنْزِعُ الْمَلِكَ مِمَّنْ تَشَاءُ وَتُعِزُّ مَنْ تَشَاءُ وَتُذِلُّ مَنْ تَشَاءُ بِيَدِكَ الْخَيْرُ إِنَّكَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٥٢﴾ ﴿ [سورة آل عمران، الآية: ٥٢].

ความว่า “จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า ข้าแต่อัลลอฮฺ(ซ.บ) ผู้ทรงอภิสิทธิ์แห่งอำนาจทั้งปวง พระองค์นั้นจะทรงประทานอำนาจแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และจะทรงให้เกียรติแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และจะทรงยังความต่ำต้อยแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ ความดีทั้งหลายนั้นอยู่ที่พระหัตถ์ของพระองค์ แท้จริงพระองค์นั้นเป็นผู้ทรงอำนาจเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง” (ซูเราะฮฺ อลาอะอิมรอน โองการที่ 26)

และอัลลอฮฺ(ซ.บ) ได้ทรงตรัสว่า

﴿ وَمَا مِنْ دَابَّةٍ فِي الْأَرْضِ إِلَّا عَلَىٰ اللَّهِ رِزْقُهَا وَيَعْلَمُ مُسْتَقَرَّهَا وَمُسْتَوْدَعَهَا كُلٌّ فِي كِتَابٍ مُبِينٍ ﴿٥٣﴾ ﴿ [سورة هود، الآية: ٥٣].

ความว่า “และไม่ว่าสัตว์ตัวใดที่เหยียบอยู่ในแผ่นดินเว้นแต่เครื่องยังชีพของมัน เป็นหน้าที่ของอัลลอฮฺ (ช.บ) และอัลลอฮฺ(ช.บ) ทรงรู้ที่พำนักของมัน ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในบรบทีกอันซัดแจ็ง” (ชูเราะฮฺ ฮุด โองการที่ 6)

และอัลลอฮฺ(ช.บ) ได้ทรงตรัสอีกว่า

﴿...أَلَا لَهُ الْخَلْقُ وَالْأَمْرُ تَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿٥٤﴾﴾ [سورة الأعراف، الآية: ٥٤].

ความว่า “ การสร้างและกิจการทั้งหลาย ล้วนเป็นสิทธิของอัลลอฮฺ(ช.บ) เท่านั้น มหาบริสุทธิ์แด่อัลลอฮฺ(ช.บ) ผู้ทรงเป็นพระเจ้าแห่งสากลโลก” (ชูเราะฮฺ อัลอะอฺรอฟ โองการที่ 54)

ประการที่ 2 ต้องศรัทธาต่อการเป็นเอกภาพในพระนามที่งดงามยิ่ง และคุณลักษณะอันสมบูรณ์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงตรัสบอกถึงพระนาม และคุณลักษณะผ่านทางคัมภีร์ของพระองค์ และ ฮาดิษของท่านนะบีมุฮัมมัด (ช.ล)

อัลลอฮฺ(ช.บ) ได้ทรงตรัสว่า

﴿وَلِلَّهِ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَىٰ فَادْعُوهُ بِهَا وَذُرُوا الَّذِينَ يُلْحِدُونَ فِي أَسْمَائِهِ سُبُجْرُونَ ﴿١٨٠﴾﴾

﴿...﴾ [سورة الأعراف، الآية: ١٨٠].

ความว่า “และอัลลอฮฺ(ช.บ) นั้นมีบรรดาพระนามอันสวยงาม ดังนั้นพวกเจ้า จงเรียกร้องหาพระองค์ด้วยกับพระนามเหล่านั้นเถิด และจงปล่อยบรรดาผู้ที่ทำให้เฉในพระนามของพระองค์เถิด พวกเขาเหล่านั้น จะถูกตอบแทนในสิ่งที่พวกเขากระทำ” (ชูเราะฮฺ อัลอะอฺรอฟ โองการที่ 180)

ดังนั้นจะของท่านรอซูล (ช.ล)

(إن لله تسعة وتسعين اسما من أحصاها دخل الجنة وهو وتر يحب الوتر { رواه البخاري

ความว่า “พระนามของอัลลอฮฺ (ช.บ) เก้าสิบเก้าด้วยกัน ผู้ใดท่องจำ⁽¹⁾ เขาผู้นั้นก็จะเข้าสู่สวนสวรรค์ และอัลลอฮฺ (ช.บ) นั้นทรงหนึ่งเดียว (เอกะ) และ ทรงพอพระทัย ในความเป็นที่ (ไร้คู่)” (รายงานโดย อิหม่าม บุกอรี และมุสลิม)

การศรัทธาข้อนี้ขึ้นอยู่กับหลักสำคัญ 2 ประการด้วยกัน

(1) พระองค์อัลลอฮฺ (ช.บ) นั้นทรงไว้ซึ่งพระนามที่สวยงาม และคุณลักษณะที่สูงส่ง อันได้บ่งบอกถึงคุณลักษณะที่สมบูรณ์ของพระองค์ โดยปราศจากข้อบกพร่องใดๆ และไม่มีสิ่งใดมาเสมอเหมือน หรือมีส่วนร่วมกับพระองค์ในสิ่งดังกล่าว อย่างเช่นพระนามของอัลลอฮฺ (ช.บ) (الْحَيُّ) ผู้ทรงเป็น ซึ่งได้บ่งบอกถึงคุณลักษณะการมีชีวิต ที่จำเป็นต้องได้รับการยืนยันว่า พระองค์ทรงมีชีวิต ที่สมบูรณ์และถาวร ไม่มีการสูญหายไป. เพียบพร้อมไปด้วยคุณลักษณะอันสมบูรณ์แบบพระองค์ทรงดั้งเดิม และไร้ซึ่งการพินาศ

อัลลอฮฺ (ช.บ) ได้ทรงตรัสว่า

﴿لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ لَا تَأْخُذُهُ سِنَّةٌ وَلَا نَوْمٌ ...﴾ [سورة البقرة، الآية: 165]

ความว่า “พระองค์อัลลอฮฺ (ช.บ) คือไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์ ผู้ทรง ทรงมีชีวิตที่สมบูรณ์ โดยที่การง่วงนอน การนอนไม่มาจับต้องพระองค์” (ซูเราะฮฺ อัลบะเกาะเราะฮฺ โองการที่ 255)

(2) แท้จริงอัลลอฮฺ (ช.บ) ทรงบริสุทธิ์ปราศจากคุณลักษณะที่บกพร่อง และมีข้อกำหนดอย่างสิ้นเชิง เช่น การหลับนอน ความอ่อนแอ ความโง่เขลา

(1)- หมายความว่า สามารถท่องจำและนับพระนามของอัลลอฮฺ (ช.บ) ทั้งหมด พร้อมเข้าใจซึ่งความหมาย อันถูกต้อง และปฏิบัติอย่างเคร่งครัดตามใจความ ซึ่งสอดคล้องตามความประสงค์ของอัลลอฮฺ (ช.บ) ในพระนามนั้นๆ และใช้เป็นสื่อ ในการขออูดอู (การขอพรต่อพระองค์)

การอธรรม และอื่นๆ และเช่นเดียวกัน อัลลอฮฺ (ช.บ) นั้น พระองค์ทรงปราศจากความคล้ายคลึง กับบรรดาสิ่งที่ถูกสร้างทั้งหมด ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องปฏิเสธในสิ่งที่พระองค์ทรงปฏิเสธ ต่อตัวเอง และรอซูลของพระองค์ได้ปฏิเสธ รวมถึงการยึดมั่นว่า พระองค์ทรงมีคุณลักษณะที่สมบูรณ์ ซึ่งตรงกันข้ามกับสิ่งที่พระองค์ได้ทรงปฏิเสธ

เมื่อเราปฏิเสธการง่วงนอน และการนอนหลับของอัลลอฮฺ(ช.บ)แล้ว จำเป็นจะต้องยืนยันคุณลักษณะการดำรงของอัลลอฮฺ (ช.บ) อย่างสมบูรณ์เช่นเดียวกันนี้ในทุกๆการปฏิเสธ อัลลอฮฺ(ช.บ) จากคุณลักษณะที่บกพร่อง จำเป็นต้องยืนยันถึงคุณลักษณะที่ตรงกันข้ามกับข้อบกพร่องนั้นและพระองค์นั้นผู้ทรงมีความสมบูรณ์เหนืออื่นใด

อัลลอฮฺ(ช.บ) ได้ทรงตรัสว่า

﴿ ... لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ ﴾ [سورة الشورى، الآية: ١٧].

ความว่า “ไม่มีสิ่งใดมาเสมอเหมือนพระองค์ และพระองค์ทรงได้ยิน ทรงเห็น” (ซูเราะฮฺ อัซซุรอ โองการที่ 11)

อัลลอฮฺ(ช.บ) ได้ทรงตรัสอีกว่า

﴿ ... وَمَا رُتِّكَ بِظُلْمٍ لِّلْعَبِيدِ ﴾ [سورة فصلت، الآية: ٤٦].

ความว่า “และพระเจ้าของเจ้านั้น ไม่ทรงอธรรมติดต่อปวงบ่าวของพระองค์ (ซูเราะฮฺ ฟุศสิลัต โองการที่ 46)

อัลลอฮฺ(ช.บ) ได้ทรงตรัสอีกว่า

﴿ ... وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُعْجِزَهُ مِن شَيْءٍ فِي السَّمَوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ ... ﴾ [سورة فاطر،

ความว่า “และอัลลอฮฺ(ซ.บ)นั้นไม่มีสิ่งใดในชั้นฟ้าและแผ่นดิน จะทำให้พระองค์ทรงหมดความสามารถไปได้แท้จริงพระองค์เป็นผู้ทรงรอบรู้ ผู้ทรงอนุภาพเสมอ” (ซูเราะฮฺ ฟาฏีร โองการที่ 44)

อัลลอฮฺ(ซ.บ) ได้ทรงตรัสอีกว่า

﴿ ... وَمَا كَانَ رَبُّكَ نَسِيًّا ﴿٤٥﴾ ﴾ [سورة مريم، الآية: ٤٥].

ความว่า “และพระเจ้าของเจ้ามีทรงหลงลืมสิ่งใดเลย” (ซูเราะฮฺ มَرْยَم โองการที่ 64)

การศรัทธาต่อพระนามของอัลลอฮฺ(ซ.บ) , คุณลักษณะ และการกระทำนั้น เป็นทางหนึ่ง เดียวเท่านั้นที่จะนำไปสู่ การรู้จักและทำอิบาดะห์ต่ออัลลอฮฺ(ซ.บ) ทั้งนี้เพราะพระองค์นั้น ทรงเร้นลับจากการมองด้วยตาเปล่าของสิ่งต่างๆในโลกคุณ ยานี้ ถึงกระนั้นพระองค์ก็ได้ทรงเปิดประตูแห่งความรู้ การศึกษาค้นคว้า ซึ่งมนุษย์ สามารถที่จะรู้จักพระเจ้าและทำการสักการะต่อพระองค์ได้อย่างถูกต้อง แท้จริงผู้ สักการะนั้นจะกราบไหว้บูชาในสิ่งที่มองเห็น และผู้ปฏิเสธจะกราบไหว้สิ่งที่ไม่มี ตัวตน และผู้ที่ชอบเปรียบเทียบจะกราบไหว้รูปปั้น แต่มุสลิม(ผู้ศรัทธา) จะทำการ สักการะต่ออัลลอฮฺ(ซ.บ) ผู้ทรงเอกะ ทรงเป็นที่พึ่ง ผู้ทรงไม่ประສຸດิและไม่ทรงถูก ประສຸດิ และไม่มีผู้ใดเสมอเหมือนพระองค์

การศรัทธามั่นต่อพระนามของพระองค์ อันสูงสุดงามนี้ ควรคำนึงถึง ประเด็นต่างๆต่อไปนี้ :-

1) ต้องศรัทธามั่นต่อพระนามของอัลลอฮฺ (ซ.บ) ที่มีปรากฏอยู่ในคำกิริยอัลลุ กรอาน และซุนนะห์ของท่านรอซูล(ซ.ล) โดยไม่เพิ่มเติม หรือตัดทอน

อัลลอฮฺ(ซ.บ) ได้ทรงตรัสว่า

﴿ هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْمَلِكُ الْقَدُّوسُ السَّلَامُ الْمُؤْمِنُ الْمُهِمِّنُ الْعَزِيزُ

الْجَبَّارُ الْمُتَكَبِّرُ سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿١٠٢﴾ ﴾ [سورة الحشر، الآية: ١٠٢].

ความว่า “พระองค์คืออัลลอฮฺ(ซ.บ) ซึ่ง ไม่มีพระเจ้าอื่นใด (ที่ถูกเคารพภักดี โดยเที่ยงแท้) นอกจากพระองค์ ผู้ทรงอำนาจสูงสุด ผู้ทรงบริสุทธิ์ ผู้ทรงความสันติสุข ผู้ทรงคุ้มครองการศรัทธา ผู้ทรงปกป้องรักษาความปลอดภัย ผู้ทรงอำนาจยิ่งผู้ทรงปราบให้เรียบร้อย ผู้ทรงความยิ่งใหญ่ มหาบริสุทธิ์แค่อัลลอฮฺ ให้พ้นจากสิ่งที่พวกเขาตั้งภาคีต่อพระองค์ ” (ซูเราะฮฺ อัลฮัจญ์ โองการที่ 23)

และได้มีปรากฏในฮาดิษของท่านรอซูล (ซ.ล)

! أن النبي صلى الله عليه وسلم سمع رجلا يقول : اللهم إني أسئلك بأن لك الحمد لا إله إلا أنت المنان بديع السموات والأرض إذا جلال والإكرام يا حي يا القيوم . فقال النبي صلى الله عليه وسلم : أتدرون بما دعا الله ؟ قالوا : الله ورسوله أعلم ، قال : والذي نفسي بيده لقد دعا الله باسمه الأعظم الذي إذا دعي به أجاب وإذا سئل به أعطى) رواه أبو داود وأحمد

ความว่า “ ท่าน ได้ยินชายคนหนึ่งกล่าวว่า โอ้อัลลอฮฺ(ซ.บ) ข้าพระองค์ขอวิงวอน โดยการสรรเสริญทั้งหมดเป็นกรรมสิทธิ์แห่งพระองค์ ผู้ซึ่งไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์ ผู้ทรงมอบสิ่งที่ดี ผู้ทรงเนรมิตชั้นฟ้าและแผ่นดิน โอ้! พระเจ้าผู้ไว้ซึ่งความสูงส่ง และความมีเกียรติ ผู้ไว้ซึ่งชีวิต และการดำรงพระองค์เอง ท่านนะบีกี้กล่าวว่ “พวกท่านรู้ไหมว่า ชายผู้นี้ใช้สิ่งใดเป็นสื่อขอคุณต่ออัลลอฮฺ(ซ.บ)? บรรดาขอฮาบะห์ ก็ตอบว่า อัลลอฮฺ(ซ.บ) และรอซูลของพระองค์ย่อมรู้ดีที่สุด. ท่านนะบี(ซ.ล) ก็ตอบว่า : ขอสาบานต่ออัลลอฮฺ(ซ.บ) ผู้ซึ่งตัวฉันนี้เป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์ ชายผู้นี้ได้วิงวอนต่ออัลลอฮฺ(ซ.บ) โดยใช้พระนามของพระองค์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ซึ่งหากพระองค์ได้รับการวิงวอนโดยพระนามนี้แล้ว พระองค์ก็จะตอบรับ และหากพระองค์ได้รับการร้องขอด้วยพระนามนี้ พระองค์ก็จะทรงประทานให้” (รายงานโดย อานูตตาวูค และ อิหม่าม อัฮมัด)

2) การศรัทธาว่า อัลลอฮฺ(ซ.บ) คือ ผู้ทรงตั้งชื่อนี้แค่พระองค์เอง โดยไม่มีผู้ใดตั้งให้กับพระองค์ พระองค์ทรงยกย่องพระองค์เอง โดยใช้พระนามต่างๆนี้ ซึ่งไม่ใช่สิ่งแปลกใหม่แต่อย่างใด

3) การศรัทธาว่า พระนามของอัลลอฮฺ(ช.บ)อันสูงส่งนี้ เป็นสิ่งบ่งชี้ถึงความหมายอันสมบูรณ์ที่สุด ซึ่งปราศจากความบกพร่องใดๆทั้งมวล ฉะนั้นจึงจำเป็นจะต้องศรัทธาต่อ ความหมายดังกล่าว นี้ เหมือนกับที่จำเป็นจะต้องศรัทธามั่นในพระนามของพระองค์

4) จำเป็นต้องให้เกียรติต่อพระนามของอัลลอฮฺ(ช.บ) และไม่ปฏิเสธความหมายของพระนามเหล่านั้นโดยไม่มีดี ความหมายเบี่ยงเบน จากความหมายดั้งเดิม

5) เราจะต้องศรัทธาต่อสิ่งที่ พระนามต่างๆ ได้บ่งชี้ไว้หรือเป็นผลพวงมาจากพระนามนี้

เพื่อความกระจ่างในความหมายของประเด็นทั้งห้าที่ผ่านมา ขอยกตัวอย่างดัง กล่าวด้วยพระนามของอัลลอฮฺ(ช.บ) (السميع) (อัลลอฮฺ ผู้ทรงได้ยิน) โดยต้องคำนึงถึงหลักเกณฑ์ ดังต่อไปนี้ :

1) ต้องศรัทธาว่า (السميع) นี้ เป็นพระนามหนึ่งของพระองค์ เนื่องจากได้ปรากฏอยู่ในอัลกุรอานและฮาดิษของรอซูล(ช.ล)

2) ต้องศรัทธาว่า อัลลอฮฺ(ช.บ)ทรงขนานนามพระองค์เองว่า(السميع) และพระองค์ได้ทรงตรัสถึงพระนามของพระองค์นามนี้และประทานลงมาในคัมภีร์ของพระองค์

3) ต้องศรัทธาว่า (السميع) นี้มีความหมายบอกถึงการได้ยินของพระองค์ ซึ่งเป็นคุณสมบัติหรือคุณลักษณะหนึ่งของอัลลอฮฺ (ช.บ)

4) ต้องให้เกียรติต่อคุณลักษณะการได้ยิน ของพระองค์ ซึ่งมีความหมายมาจาก (السميع) โดยไม่มีการตีความเบี่ยงเบน หรือปฏิเสธการยอมรับในคุณลักษณะนี้

5) ต้องศรัทธาว่า อัลลอฮฺ(ช.บ) นั้นทรงได้ยินทุกสิ่ง เสียทุกชนิดทุกประเภท และสืบเนื่องจากสิ่งดังกล่าว จึงต้องศรัทธาต่อการติดตามเฝ้าดูและควบคุม

ของอัลลอฮฺ(ซ.บ) ด้วย จะต้องมีความกลัว และเกรงต่อพระองค์ และต้องเชื่อมั่นว่า อัลลอฮฺ(ซ.บ) นั้น ไม่มีความลับใดๆสำหรับพระองค์

ส่วนการศึกษา ในคุณลักษณะอันสูงส่งของอัลลอฮฺ(ซ.บ) นั้น ควรคำนึงถึง สิ่งต่างๆต่อไปนี้

1. จะต้องศรัทธาและยืนยันว่า คุณลักษณะทั้งหมดที่ปรากฏอยู่ในอัลกุรอานและฮาดิษ เป็นคุณลักษณะของอัลลอฮฺ(ซ.บ)อย่างแท้จริง โดยไม่มีการตีความ เบี่ยงเบนหรือ ปฏิเสธ การยอมรับแต่อย่างใด

2. จะต้องศรัทธาอย่างเด็ดขาด ว่า อัลลอฮฺ(ซ.บ) นั้น ทรงไว้ซึ่งคุณลักษณะ แห่งความสมบูรณ์ทั้งปวง ทรงบริสุทธิ์และปราศจากลักษณะที่ด้อย และความบกพร่องทั้งหมด

3. ไม่เปรียบเทียบคุณลักษณะของอัลลอฮฺ (ซ.บ) กับลักษณะของมัลลิก (สิ่งที่ถูกอัลลอฮฺ(ซ.บ)สร้างขึ้นมา) เพราะอัลลอฮฺ(ซ.บ) นั้น ไม่มีสิ่งใดจะมาเหมือนกับพระองค์ ทั้งในคุณลักษณะและการกระทำ อัลลอฮฺ(ซ.บ) ทรงตรัสว่า

﴿ لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ ﴾ [سورة الشورى، الآية: ٤١]

ความว่า “ไม่มีสิ่งใดเสมอเหมือนพระองค์และพระองค์เป็นผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรงเห็น” (ซูเราะฮฺ อัจซอร อองการที่ 11)

4. ต้องมั่นใจว่า ไม่มีใครสามารถล่วงรู้ ได้ถึงแก่นแท้แห่งคุณลักษณะของอัลลอฮฺ(ซ.บ) ได้ นอกจากพระองค์เพียงพระองค์เดียวเท่านั้น

5. จะต้องศรัทธาต่อผลพวงที่สืบเนื่องมาจากการศรัทธาต่อคุณลักษณะดังกล่าวข้างต้นด้วย ทั้งในด้านที่เกี่ยวข้องกับการทำอิบาดะห์

และเช่นเดียวกัน เพื่อความกระจำแจ้งในประเด็นต่างๆทั้งห้าข้างต้น ขอ ยกตัวอย่าง คุณลักษณะหนึ่งของอัลลอฮฺ(ซ.บ) (الاستواء) การสถิตย์อยู่บนบัลลังก์ของพระองค์ โดยคำนึงถึงกฎเกณฑ์ทั้ง 5 ประเด็นที่ผ่านมาดังต่อไปนี้

1. จะต้องศรัทธาและยืนยันต่อการสถิตย์อยู่บนบัลลังก์ของอัลลอฮฺ (ซ.บ) เนื่องจากได้ปรากฏอยู่ในหลักฐานอัลกุรอาน

ดังอัลลอฮฺ(ซ.บ) ได้ทรงตรัสว่า

﴿الرَّحْمَنُ عَلَى الْعَرْشِ اسْتَوَىٰ ﴿٥٠﴾﴾ [سورة طه، الآية: ٥٠].

ความว่า “ผู้ทรงกรุณาปราณี ทรงสถิตย์ อยู่บนบัลลังก์” (ซูเราะฮฺ ฏอฮา โองการที่ 5)

2. ต้องศรัทธาและยืนยันต่อคุณลักษณะ การสถิตย์อยู่บนบัลลังก์ของพระองค์อย่าง สมบูรณ์ และคู่ควรกับความยิ่งใหญ่แห่งพระองค์ ซึ่งหมายถึง การอยู่เหนือบัลลังก์ของพระองค์เป็นสิ่งที่แท้จริง เหมาะสมกับความยิ่งใหญ่และสูงส่งของพระองค์

3. ไม่เปรียบเทียบ คุณลักษณะการสถิตย์บนบัลลังก์ของอัลลอฮฺ(ซ.บ) กับการอยู่บนที่สูง ของมัจลัก เพราะอัลลอฮฺ(ซ.บ) นั้นไม่มีความจำเป็นที่จะต้องพึ่งบัลลังก์ แต่มัจลักนั้น ต้องพึ่งสิ่งหนึ่งสิ่งใดมารองรับ จึงจะคงอยู่บนที่สูงได้ ดังที่อัลลอฮฺ(ซ.บ) ได้ทรงตรัสว่า

﴿لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ ﴿١١٠﴾﴾ [سورة الشورى، الآية: ١١٠].

ความว่า “ไม่มีสิ่งใดเสมอเหมือนพระองค์ และพระองค์เป็นผู้ทรงได้ยินผู้ทรงเห็น” (ซูเราะฮฺ อชชอโร โองการที่ 11)

4. ต้องไม่วิพากวิจารณ์ถึงวิธีการสถิตย์เหนือบัลลังก์ของอัลลอฮฺ(ซ.บ) ว่าจะ เป็นไปในรูปแบบใด หรือมีลักษณะเช่นใด เพราะสิ่งดังกล่าวนี้ เป็นเรื่องเร้นลับ (الغیب) ที่ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ได้นอกจากอัลลอฮฺ (ซ.บ) เพียงพระองค์เดียว

5. ต้องศรัทธาต่อผลพวงที่สืบเนื่องมาจากการยอมรับในความยิ่งใหญ่และสูงส่ง อันคู่ควรกับอัลลอฮฺ (ซ.บ) ซึ่งบ่งชี้ถึงการที่พระองค์ ทรงอยู่เหนือมัจลักทั้ง

มวล ทุกสิ่งทุกอย่างต้องมุ่งตรงสู่พระองค์ในเบื้องบน ดังคำสรรเสริญของผู้ที่
ละหมาดในขณะที่สุญูด..

{ سُبْحَانَ رَبِّيَ الْأَعْلَى }

ความว่า “มหาบริสุทฺธิ พระผู้เป็นเจ้าของฉัน ผู้ทรงอยู่เหนือทุกสิ่งทั้งปวง”

ประการที่ 3. ต้องศรัทธาว่า อัลลอฮฺ(ซ.บ) คือ พระเจ้าเพียงพระองค์เดียวที่
ควรแก่การได้รับการเคารพสักการะ โดยไม่มีการภาคีใดๆร่วมกับพระองค์
อัลลอฮฺ (ซ.บ) ทรงตรัสว่า

﴿ وَلَقَدْ بَعَّعْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَّسُولًا أَنْ أَعْبُدُوا اللَّهَ وَأَجْتَنِبُوا الزُّطُوعَاتِ ... ﴾ [سورة النحل،

الآية: ๓๖].

ความว่า “และโดยแน่นอน เราได้ส่งร่อซูลมาในทุกประชาชาติ(โดยบัญญัติว่า)
พวกท่านจงเคารพสักคี่อัลลอฮฺ(ซ.บ) และจงหลีกเลี่ยงให้ห่างจากพวกเจ็ด...” (ซู
เราะฮฺ อันนะหฺลุ โองการที่ 36)

และไม่มีร่อซูลท่านใดที่ถูกส่งไปยังประชาชาติของพวกเขา นอกเสียจาก
พวกเขาต่างเรียก ร้องไปสู่คำรัสของอัลลอฮฺ(ซ.บ) ดังที่พระองค์ทรงตรัสอีกว่า

﴿ ... أَعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ ... ﴾ [سورة الأعراف، الآية: ๓๖].

ความว่า “จงเคารพสักการะอัลลอฮฺ(ซ.บ)เถิด ไม่มีผู้ควรได้รับการเคารพ
สักการะสำหรับพวกท่านอีกแล้วอื่นจากพระองค์...” (ซูเราะฮฺ อัลอะอฺร็อฟ โองการ
ที่ 59)

และอัลลอฮฺ(ซ.บ) ทรงตรัสว่า

﴿ وَمَا أَمْرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ حُنَفَاءَ ... ﴾ [سورة البينة، الآية: ๖].

ความว่า “และพวกเขามีได้ถูกบัญญัติให้กระทำอื่นใด นอกจากเพื่อเคารพ
สักคี่ต่ออัลลอฮฺ (ซ.บ) เป็นผู้ที่มีเจตนาบริสุทธิ์ในการสักคี่ต่อพระองค์ เป็นผู้ที่อยู่ใน
แนวทางที่เที่ยงตรง...” (ซูเราะฮฺ อัลบัยยีนะฮฺ โองการที่ 5)

และดังมีปรากฏในบันทึกของอิหม่ามบุคอรี และมุสลิม ซึ่งท่านรอซูล(ซ.ล) ได้กล่าวกับท่านมูอาซ อิบนิ ญะบัล(ร.ฎ)ว่า

أتدري ما حق الله على العباد وما حق العباد على الله . قلت : الله ورسوله أعلم . قال :
 حق الله على العباد أن يعبدوه ولا يشركوا به شيئا وحق العباد على الله ألا يعذب من لا يشرك به
 شيئا

ความว่า “ ท่านรู้ไหมว่า สิทธิใดที่อัลลอฮฺ(ซ.บ) ทรงพึงมีเหนือบ่าวของพระองค์และสิทธิใดที่บ่าวพึงได้รับจากอัลลอฮฺ(ซ.บ) ? ท่านมูอาซ ก็ตอบว่า : อัลลอฮฺ (ซ.บ) และรอซูลของพระองค์นั้นย่อมรู้ดีที่สุด , ท่านรอซูลก็กล่าวว่า : สิทธิของอัลลอฮฺ(ซ.บ) ที่ทรงพึงมีเหนือบ่าวของพระองค์ คือ การที่บ่าวของพระองค์จะต้องสักการะพระองค์เพียงพระองค์เดียวและไม่สักการะสิ่งอื่นเป็นหุ้นส่วนร่วมกับพระองค์ , ส่วนสิทธิที่บ่าวพึงได้รับจากอัลลอฮฺ(ซ.บ) คือการที่พระองค์จะไม่ทรงลงโทษผู้ใดก็ตามที่ไม่ภาคีสิ่งใดกับพระองค์ในการสักการะ(อิบาดะห์)”

พระเจ้าที่แท้จริงนั้น คือ ผู้ที่หัวใจทั้งหลาย(มวลมนุษย์และญิน) ขอมจำนน นอบน้อมภักดี ผู้ซึ่งไว้แห่งความรักอันสิ้นเปี่ยมเหนืออื่นใด ผู้หนึ่งเดียวเท่านั้น ควรแก่การก้มและขำเกรง ผู้ซึ่งมีความสามารถ และอำนาจ อันมหาศาล การเรียกร้องขอความช่วยเหลือ การไว้ซึ่งที่พึ่งและความหวัง ต่อเขาแล้ว ย่อมเพียงพอและเกินพอ อัลลอฮฺ(ซ.บ) ได้ทรงตรัสว่า

﴿ ذَٰلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَأَنَّ مَا يَدْعُونَ مِن دُونِهِ هُوَ الْبَطْلُ وَأَنَّ اللَّهَ هُوَ

الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ ﴿١٥٠﴾ [سورة الحج، الآية: ١٥٠].

ความว่า “เช่นนั้นแหละ เพราะว่าอัลลอฮฺ(ซ.บ) คือผู้ทรงสัจจะ และแท้จริงสิ่งที่พวกเขาวิงวอนขออื่นจากพระองค์นั้นมันเป็นเท็จ และแท้จริงอัลลอฮฺ พระองค์เป็นผู้ทรงสูงทรงยิ่งใหญ่....” (ซูเราะฮฺ อัลฮัจญ์ โองการที่ 62)

สิ่งที่ได้กล่าวมานี้ คือ พฤติกรรมของบ่าวในการให้ความเป็นเอกภาพต่ออัลลอฮฺ(ซ.บ) .

ความสำคัญต่อการให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺ(ซ.บ)

ความสำคัญของการให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺ(ซ.บ) จะปรากฏอย่างชัดเจนในกรณีต่อไปนี้ :-

1. การให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺ(ซ.บ) คือ จุดเริ่มต้น, เป้าหมาย, และบั้นปลายของศาสนา ซึ่งเป็นข้อเรียกร้องเชิงุชนของบรรดาศาสนทูตทั้งหมด .

2. เนื่องจากการให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺ(ซ.บ)นี้เองพระองค์ ได้ทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งมวล ทรงแต่งตั้งศาสนทูตเพื่อการเผยแผ่ ทรงประทาน คำภีร์ลงมา เพื่อยืนยันถึงความจริง และด้วยเหตุผลนี้เอง มวลมนุษย์ได้แตกแยกและแบ่งออกเป็นผู้ศรัทธาและ ผู้ปฏิเสธ ผู้มีโชคและอาภัพ

3. การให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺ (ซ.บ) เป็นความจำเป็นอันดับแรกที่มีมุสลิมจะต้องปฏิบัติและเป็นสิ่งแรกที่ถือเป็นข้อบังคับสำหรับผู้ที่เข้าสู่ศาสนาอิสลาม และเป็นสิ่งสุดท้ายที่จะต้องจบชีวิตลง.

การเข้าถึง-บรรลุถึงการให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺ(ซ.บ)

คือ การให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺ(ซ.บ) นั้นด้วยความบริสุทธิ์และปราศจากการตั้งภาคี การอุตริกรรม(ประดิษฐิใหม่) หรือการฝ่าฝืนและกระทำบาป ซึ่งสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ระดับด้วยกัน , ระดับที่จำเป็น(วาญิบ) และระดับที่สมบูรณั

การให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺ (ซ.บ) ในระดับที่จำเป็นนั้น ต้องประกอบด้วย 3 ประการต่อไปนี้ :-

1. การให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺ(ซ.บ) นั้นต้องมาจากการเจตนาที่บริสุทธิ์ และปราศจากการตั้งภาคี

2. การให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺ(ซ.บ) นั้น ต้องปราศจากการอูตรีกรรมต่างๆ (عبد) ที่จะมาบั่นทอนความสมบูรณ์ในการให้เอกภาพต่อพระองค์.

3. การให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺ(ซ.บ) นั้นต้องปราศจากการฝ่าฝืนและกระทำการบาปซึ่งมีผลต่อผลบุญที่จะได้รับในการให้เอกภาพลดน้อยลง.

ส่วนการให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺ(ซ.บ) ในระดับที่สมบูรณ์ คือ การปฏิบัติสิ่งที่ศาสนาส่งเสริมและสนับสนุนเป็นพิเศษ ดังเช่นตัวอย่างต่อไปนี้

1. การบรรลุถึงระดับคุณธรรมอันสูง

2. การเข้าถึงระดับการศรัทธาที่มั่นคง

3. การบรรลุถึงความอดทนขั้นสูงสุด ทั้งนี้ โดยการไม่ร้องทุกข์ต่อสิ่งอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺ (ซ.บ)

4. การเข้าถึงระดับ การไม่ขอความช่วยเหลือหรือพึ่งพาสิ่งอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺ(ซ.บ)

5. การบรรลุหรือเข้าถึงระดับการมอบหมายต่ออัลลอฮฺ (ซ.บ) อันสมบูรณ์ โดยละเว้นสิ่งที่ศาสนาอนุมัติบางประการ เช่น การเสกเป่า หรือการใช้เหล็กร้อนนาบ ในสภาวะที่ได้มอบหมายต่ออัลลอฮฺ (ซ.บ)

6. การเข้าถึงระดับขั้นสูงสุดของความรักที่มีต่ออัลลอฮฺ(ซ.บ) ด้วยการปฏิบัติในสิ่งที่เป็นสุหนัต .

ฉะนั้นผู้ใดที่เข้าถึงการให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺ(ซ.บ) ในลักษณะข้างต้น และปราศจากการตั้งภาคี แน่นนอนเขาต้องปลอดภัยจากการถูกลงโทษอย่างถาวรในขุมนรก ส่วนผู้ที่ไ้การตั้งการภาคีทุกประเภทและห่างไกลจากการกระทำการบาปและการฝ่าฝืน เขาจะได้รับความปลอดภัยและการคุ้มครองอย่างสมบูรณ์ที่สุดในโลกคุณยาและอาคีเราะห์

อัลลอฮฺ(ซ.บ) ทรงตรัสว่า

﴿ إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ ... ﴾ [سورة النساء،

الآية: ٤٨].

ความว่า “แท้จริงอัลลอฮฺ(ซ.บ) จะไม่ทรงอภัยโทษให้แก่การที่สิ่งหนึ่งจะถูกทำให้มีภาคี ขึ้นแก่พระองค์ และพระองค์จะทรงอภัยให้แก่สิ่งอื่นจากนั้นสำหรับผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และผู้ใดให้มีภาคีขึ้นแก่อัลลอฮฺ(ซ.บ) แล้ว แน่แน่นอนเขาก็ได้อุปโลกน์บาปกรรมอันใหญ่หลวงขึ้น” (ซูเราะฮฺ อันนีซาอฺ โองการที่ 48)

﴿ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَلَمْ يَلْبِسُوا ءِيمَنَهُمْ بِظُلْمٍ أُولَٰئِكَ لَهُمُ الْآمَنُ وَهُمْ مُهْتَدُونَ ﴿٨٢﴾

﴿ [سورة الأنعام، الآية: ٨٢].

ความว่า “บรรดาผู้ที่ศรัทธาโดยที่มิได้ให้การศรัทธาของพวกเขาปะปนกับการอธรรม นั้น คนเหล่านี้แหละพวกเขาจะได้รับความปลอดภัยและพวกเขา คือผู้ที่รับเอาคำแนะนำไว้” (ซูเราะฮฺ อัลอันอาม โองการที่ 82)

การตั้งภาคี (الشرك)

การตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺ แบ่งออกเป็น 3 ประเภทด้วยกัน

1. **ชirikใหญ่ (الشرك الأكبر)** ซึ่งเป็นสิ่งตรงกันข้ามกับการให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺ(ซ.บ) ซึ่งอัลลอฮฺ(ซ.บ) จะไม่ทรงอภัยในความผิดนี้นอกจาก จะต้องขออภัยโทษต่อพระองค์ ซึ่งหากผู้ใดจบชีวิตลงในสภาพที่มีชirikนี้ เขาจะถูกลงโทษในขุมนรกอย่างแสนสาหัสและทรมานยิ่ง การชirikประเภทนี้ ก็คือ การตั้งภาคี ต่ออัลลอฮฺ(ซ.บ) ในการทำอิบาดะห์ (การเคารพภักดี). โดยกราบไหว้อัลลอฮฺ(ซ.บ)ร่วมกับสิ่งอื่น เรียกร้องขอความช่วยเหลือจากสิ่งอื่นเสมอ เหมือนกับการขอจากอัลลอฮฺ (ซ.บ) และ อื่นๆในทำนองเดียวกัน.

อัลลอฮฺ(ซ.บ) ทรงตรัสว่า

... إِنَّهُ مَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَأْوَاهُ النَّارُ وَمَا

لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ ﴿٧٦﴾ ﴿سورة المائدة، الآية: ٧٦﴾.

ความว่า “แท้จริงผู้ใดให้มีภาคีขึ้นแก่อัลลอฮ์แน่นอนอัลลอฮ์(ซ.บ) จะทรงให้สวรรค์เป็นที่ต้องห้ามแก่เขา และที่พำนักของเขานั้นคือนรก และสำหรับบรรดาผู้อธรรมนั้นย่อมไม่มีผู้ช่วยเหลือใดๆ” (อัลมาอิดะฮฺ โองการที่ 72)

2. ชิริกเล็ก (شرك أصغر) ก้านกับการให้ออกภาพต่ออัลลอฮ์(ซ.บ) อย่างสมบูรณ์แบบ ซึ่ง หมายถึง ทุกๆสิ่งที่เป็นสื่อ หรือนำพาไปสู่การชิริกใหญ่นั้นเอง เช่น การสาบานด้วยกับสิ่งอื่นๆนอกจากอัลลอฮ์(ซ.บ) การ โอ้อวดในการกระทำอิบาดะห์ เป็นต้น .

3. ชิริกแอบแฝง (الشرك الخفي) คือ ประเภทที่เกี่ยวข้องกับเรื่องการเจตนาและความตั้งใจในการกระทำ ซึ่งอาจจะกลับกลายเป็นชิริกเล็ก หรือชิริกใหญ่ก็ได้ ทั้งที่ขึ้นอยู่กับลักษณะและสภาพของผู้กระทำนั้นๆ

ดังมีรายงานจาก มะหฺมูด อิบนิลาบีด (รฎ) ว่า ท่านรอซูล (ซ.ล) ได้ทรงวจนะว่า:

(إن أخوف ما أخاف عليكم الشرك الأصغر قالوا: وما الشرك الأصغريارسول

الله ؟ قال : الرياء) رواه أحمد

ความว่า “ สิ่งที่น่ากลัวมากที่สุดที่มันเกิดขึ้นกับพวกท่าน ก็คือ ชิริกเล็ก, พวกเขา(บรรดาซอฮาบะฮฺ) ก็กล่าวว่: ชิริกเล็ก คืออะไรกันเล่าโอ้ท่านรอซูล (ซ.ล)? ท่านรอซูล(ซ.ล) ก็ตอบว่า : คือการ โอ้อวด คุยโม้ ” (รายงานโดย อีหม่าม อฮฺมัด)

(2). นิยามของ “อิบาดะห์” (การเคารพสักการะ)

อิบาดะห์ เป็นคำที่มีความหมายรวมถึงทุกๆสิ่งที่อัลลอฮ์(ซ.บ) ทรงรักและพอพระทัย ไม่ว่าจะเกี่ยวกับหลักการศรัทธา พฤติกรรมทางใจ หรือการ

ปฏิบัติทางกาย และรวมไปถึงทุกสิ่งที่น่าพาไปสู่การใกล้ชิดต่ออัลลอฮฺ (ช.บ) ทั้งการปฏิบัติและละทิ้งการกระทำ

นิยามของอิบาดะห์ รวมถึงทุกสิ่งที่อัลลอฮฺ(ช.บ)ทรงบัญญัติในอัลกุรอานและสุนนะฮฺของท่านรอซูล(ช.ล) อยู่ภายใต้ความหมายของคำว่า อิบาดะห์ ทั้งสิ้น ซึ่งมีอยู่ หลายรูปแบบด้วยกัน มีทั้งทางใจ เช่น หลักการศรัทธาทั้ง 6 ประการ ความกลัวเกรง ความหวัง การมอบหมายต่ออัลลอฮฺ(ช.บ)

เป็นต้น ส่วนการอิบาดะห์ทางกายนั้น เช่น การละหมาด การจ่ายซากาต การถือศีลอด และการประกอบพิธีฮัจย์

การอิบาดะห์(เคารพสักการะ) ที่ถูกต้องจะต้องประกอบด้วยหลักสองประการต่อไปนี้ :-

(1). การเคารพสักการะต่ออัลลอฮฺ(ช.บ) อย่างบริสุทธิ์ใจ โดยไม่ภาคีสิ่งใดกับพระองค์ นี่ก็คือ ความหมายของคำว่า (لا اله الا الله) ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ควรแก่การเคารพนอกจากอัลลอฮฺ(ช.บ) และ อัลลอฮฺ(ช.บ) ทรงตรัสว่า

﴿ اَلَا لِلّٰهِ الدِّينُ الْخَالِصُ وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ اَوْلِيَاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ اِلَّا لِيُقَرِّبُوْنَا اِلَى اللّٰهِ زُلْفٰى اِنَّ اللّٰهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِى مَا هُمْ فِيْهِ يَخْتَلِفُوْنَ اِنَّ اللّٰهَ لَا يَهْدِى مَنْ هُوَ كٰذِبٌ كَفّٰرٌ ﴿ ٢١٠ ﴾ [سورة الزمر، الآية: ٢١٠].

ความว่า “ พึงทราบเถิดการอิบาดะฮ์โดยบริสุทธิ์ ใจนั้นเป็นของอัลลอฮฺ (ช.บ) องค์เดียวส่วนบรรดาผู้ที่ ยึดถือเอาบรรดาผู้คุ้มครองอื่นจากอัลลอฮฺ(ช.บ) โดยกล่าวว่า เรามิดได้เคารพสักการะ พวกเขาเว้นแต่เพื่อทำให้เราเข้าใกล้ชิดกับอัลลอฮฺ(ช.บ) แท้จริงอัลลอฮฺ(ช.บ) จะทรงตัดสินระหว่างพวกเขาในสิ่งที่พวกเขาขัดแย้งกันในเรื่องนั้น แท้จริงอัลลอฮฺ(ช.บ) จะไม่ทรง ชี้นำทางแก่ผู้กล่าวเท็จผู้ไม่สำนึกบุญคุณ ” (ชูเราะฮฺ อัจซุมัร โองการที่ 3)

และพระองค์ทรงตรัสว่า

﴿ وَمَا أَمْرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ حُنَفَاءَ ... ﴾ [سورة البينة، الآية: ٤٤].

ความว่า “และพวกเขามีได้ถูกบัญชาให้กระทำอื่นใดนอกจากเพื่อเคารพภักดีต่ออัลลอฮฺ(ซ.บ) เป็นผู้มีเจตนาบริสุทธิ์ในการภักดีต่อพระองค์ เป็นผู้ที่อยู่ในแนวทางที่เที่ยงตรง...” (ชูเราะฮฺ อัลบัยยีนะฮฺ โองการที่ 5)

(2). การปฏิบัติตามแบบฉบับของท่านรอซูล (ซ.ล) ด้วยการปฏิบัติตามทั้งในรูปแบบและลักษณะที่ท่านรอซูล(ซ.ล) ได้กระทำเอาไว้ โดยไม่ต่อเติม หรือตัดทอนลง นี่ก็คือ ความหมายของการปฏิญาณว่า (أن محمدا رسول الله) ท่านนะบี มุฮัมมัดนี้ เป็นศาสนทูตของอัลลอฮฺ(ซ.บ)

อัลลอฮฺ(ซ.บ) ทรงตรัสว่า

﴿ قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ ... ﴾ [سورة آل

عمران، الآية: ٣٢].

ความว่า “จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า หากพวกท่านรักอัลลอฮฺ (ซ.บ) ก็จงปฏิบัติตามฉัน อัลลอฮฺ(ซ.บ) ก็จะ ทรงรักพวกท่าน” (ชูเราะฮฺ อาละอิมรอน โองการที่ 31)

และอัลลอฮฺ(ซ.บ) ทรงตรัสอีกว่า

﴿ ... وَمَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَاكُمْ عَنْهُ فَانْتَهُوا ... ﴾ [سورة الحشر،

الآية: ٥٢].

ความว่า “และอันใดที่รอซูลได้นำมายังพวกเจ้าก็จงยึดเอาไว้ และอันใดที่ท่านได้ห้ามพวกเจ้าก็จงละเว้นเสีย” (ชูเราะฮฺ อัลฮัซรฺ โองการที่ 7)

และอัลลอฮฺ(ซ.บ) ทรงตรัสอีกว่า

﴿ فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّى يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي

أَنْفُسِهِمْ حَرَجًا مِمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا ﴿٥٢﴾ ﴾ [سورة النساء، الآية: ٥٢].

ความว่า “มิใช่เช่นนั้นดอก ข้าขอสาบานด้วยพระเจ้าของเจ้าว่า เขาเหล่านั้นจะยังไม่ศรัทธาจนกว่า พวกเขาจะให้เจ้าตัดสินในสิ่งที่ขัดแย้งกันระหว่างพวกเขา ” (ซูเราะฮฺ อันนิซาอฺ โองการที่ 65)

การเป็นบ่าวของอัลลอฮฺ(ซ.บ) อย่างสมบูรณ์ นั้นจะต้องประกอบด้วยสองสิ่งต่อไปนี้ :-

1. การมีความรักต่ออัลลอฮฺ(ซ.บ) อย่างเปี่ยมล้น โดยรักอัลลอฮฺ(ซ.บ) และรักสิ่งที่พระองค์ทรงรักนั้น เหนือกว่าสิ่งอื่นใดทั้งหมด.

2. การมีความเคารพนอบน้อมต่ออัลลอฮฺ(ซ.บ) อย่างที่สุด ทั้งนี้ก็ด้วยการปฏิบัติตามคำสั่งและละทิ้งสิ่งต้องห้ามของพระองค์ การสำนึกในความเป็นบ่าวของอัลลอฮฺ(ซ.บ) นั้น หมายถึง การประมวณได้ซึ่งความรัก, ความนอบน้อม, ความเคารพ, ความหวัง และความเกรงกลัวอันบริบูรณ์ ต่อพระองค์ ซึ่งด้วยประการนี้เองที่คนเราจะสามารถเข้าถึงความรู้สึกเป็นบ่าวต่อพระองค์ ผู้ทรงสร้างและการดำรงซึ่งการอิบาตะห้ต่อพระองค์นั้นจะส่งผลให้ได้รับความรักและความโปรดปรานจากพระองค์อีกด้วย.

อัลลอฮฺ(ซ.บ) ทรงพอพระทัยที่จะให้บ่าวแสวงหาความใกล้ชิดพระองค์ โดยการปฏิบัติสิ่งที่พระองค์ทรงใช้ให้พวกเขาปฏิบัติ และยิ่งไปกว่านั้นถ้าหากบ่าวปฏิบัติภารกิจดีโดยสมัครใจและมากมายเท่าใด เขาก็จะยิ่งได้เข้าใกล้พระองค์และอยู่ในระดับที่สูงส่งขึ้นเท่านั้น และนี่ก็คือสาเหตุที่ทำให้เขาได้เข้าสู่สวนสวรรค์ด้วยความเมตตาและความโปรดปรานของพระองค์.

อัลลอฮฺ(ซ.บ) ทรงตรัสว่า

﴿ ادْعُوا رَبَّكُمْ تَضَرُّعًا وَخُفْيَةً إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ ﴾ [سورة الأعراف،

ความว่า “ พวกเจ้าจงวิงวอนต่อพระเจ้าของพวกเจ้าในสภาพถ่อมตน และปกปิด แท้จริงพระองค์ไม่ทรงชอบบรรดาผู้ที่ละเมิด” (ชูเราะฮฺ อัลอะอฺรอฟ โองการที่ 55)

(3). หลักฐานและเหตุผลเกี่ยวกับ การให้เอกภาพต่ออัลลอ(ซ.บ)

หลักฐาน ที่ชี้ชัดถึงความเป็นเอกะของอัลลอ(ซ.บ) นั้นมีอยู่มากมาย ใครก็ตามที่ได้พิจารณาและใช้ความคิดไตร่ตรอง ก็จะเกิดความเข้าใจและมั่นใจ ในความเป็นพระเจ้าขององค์เดียวของพระองค์ทั้งในด้านการเป็นผู้สร้าง ผู้สมควร ได้รับการสักการะ และผู้ทรงไว้ซึ่งพระนามและคุณลักษณะอันสูงส่งของ พระองค์

ขอยกหลักฐาน ดังกล่าวพอนั้นย่อเป็นนัยยะดังต่อไปนี้ :-

3.1 ความยิ่งใหญ่ของโลกใบนี้ ความหลากหลาย ของสรรพสิ่งที่ถูก สร้างขึ้นมาทั้งมวล วงจรอันละเอียดอ่อน ซึ่งหากผู้ใดได้ใช้วิจรรย์ญาณและใช้สติปัญญาไตร่ตรองในสิ่งดังกล่าวนี้ เขาก็จะต้องมั่นใจและเชื่อในความเป็นพระเจ้าแต่เพียงผู้เดียวของพระองค์อย่างแน่นอน เช่นเดียวกันใครที่ได้พิจารณา วิเคราะห์ ในการสร้างชั้นฟ้า แผ่นดิน จักรวาลและการโคจรที่มีระเบียบ ตลอดจนมนุษย์ สัตว์ พืชพันธุ์ต่างๆ หิน ทราย กรวด และอื่นๆ ต้องประจักษ์อย่างแน่นอนว่า สิ่งเหล่านี้ต้องมีผู้สร้าง ผู้ไว้ซึ่งพระนามและคุณลักษณะอันสูงส่งและเกรียงไกร สิ่งเหล่านี้แหละที่ชี้ให้เห็นว่า อัลลอ(ซ.บ) เพียงพระองค์เดียวเท่านั้นที่คู่ควรและสมควรได้รับการเคารพสักการะ

อัลลอ(ซ.บ) ทรงตรัสว่า

﴿ وَجَعَلْنَا فِي الْأَرْضِ رَوَاسِيَ أَنْ تَمِيدَ بِهِمْ وَجَعَلْنَا فِيهَا فِجَاجًا سُبُلًا لَعَلَّهُمْ يَهْتَدُونَ ﴿١٦٠﴾ وَجَعَلْنَا السَّمَاءَ سَقْفًا مَحْفُوظًا وَهُمْ عَنْ آيَاتِهَا مُعْرِضُونَ ﴿١٦١﴾ وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ الْيَلِيلَ وَالنَّهَارَ وَالنَّجْمَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ فِي فَلَكٍ يَسْبَحُونَ ﴿١٦٢﴾ ﴾ [سورة الأنبياء، الآيات: ١٦٠-١٦٢].

ความว่า “และเราได้ทำให้เทือกเขามั่นคงในแผ่นดินเพื่อมันจะมีได้ ห้วนไหวกับพวกเขา และเราได้ทำให้หุบเขาเป็นทางกว้างในแผ่นดินเพื่อพวกเขาได้ใช้เป็นทางเดินอย่างถูกต้อง. และเราได้ทำให้ชั้นฟ้าเป็นหลังคา ถูกรักษาไว้ไม่ให้หล่นลงมา และพวกเขาก็ยังผินหลัง ให้สัญญาณต่างๆของมัน . และพระองค์ผู้ทรงสร้างกลางคืน และกลางวัน และดวงอาทิตย์ และดวงจันทร์ แต่ละหน่วยโคจรตามจักรราศี ” (ซูเราะฮ์ อัลอัมบิยาอฺ โองการที่ 31-33)

และพระองค์ทรงตรัสอีกว่า

﴿ وَمِنْ آيَاتِهِ خَلْقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافُ أَلْسِنَتِكُمْ وَأَلْوَانِكُمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّلْعَالَمِينَ ﴾ [سورة الروم، الآية: ٢٤].

ความว่า “ และหนึ่งจากสัญญาณทั้งหลายของพระองค์ คือการสร้างชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน และการแตกต่างของภาษาของพวกเขาและผิวพรรณของพวกเขา แท้จริงในการนี้แน่นอน ย่อมเป็นสัญญาณสำหรับบรรดาผู้มีความรู้.” (ซูเราะฮ์ อีรรัม โองการที่ 22)

3.2 บทบัญญัติและหลักฐานต่างๆที่อัลลอฮฺ(ซ.บ) ได้ทรงส่งศาสนทูตของพระองค์ มาเพื่อเผยแพร่วินัยบัญญัติต่างๆเหล่านั้น รวมทั้งสัญลักษณ์และเครื่องหมายต่างๆที่ทรงประทานมาสนับสนุน การเผยแพร่วินัยบัญญัตินั้นๆ ล้วนชี้ชัดถึงการเป็นพระผู้เป็นเจ้า การเป็นเอกะและคู่ควรแก่การสักการะ เพียงพระองค์เดียว.

ความสมบูรณ์ในทุกด้านของบทบัญญัตินั้น แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า มันจะต้องมาจากพระเจ้าผู้ทรงปรีชาญาณ ผู้ทรงรอบรู้ถึงสิ่งที่เป็นผลดีและให้คุณต่อมนุษย์ทั้งมวล

อัลลอฮฺ(ซ.บ) ทรงตรัสว่า

﴿ لَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلَنَا بِالْبَيِّنَاتِ وَأَنْزَلْنَا مَعَهُمُ الْكِتَابَ وَالْمِيزَانَ لِيَقُومَ النَّاسُ بِالْقِسْطِ ... ﴾ [سورة الحديد، الآية: ١٧].

ความว่า “โดยแน่นอน เราได้ส่งบรรดาอัครทูตของเรา พร้อมด้วยหลักฐานทั้งหลายอันชัดเจน และเราได้ประทานคัมภีร์ และความยุติธรรมลงมาพร้อมกับพวกเขาเพื่อมนุษย์จะได้ดำรงอยู่บนความเที่ยงธรรม ” (ชูเราะฮ์ อัลอะฮ์ดีด โองการที่ 25)

และพระองค์ทรงตรัสอีกว่า

﴿ قُلْ لِّينِ اجْتَمَعَتِ الْإِنْسُ وَالْجِنُّ عَلَىٰ أَنْ يَأْتُوا بِمِثْلِ هَذَا الْقُرْآنِ لَا يَأْتُونَ بِمِثْلِهِ وَلَوْ كَانَ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ ظَهِيرًا ﴾ [سورة الإسراء، الآية: ٨٨].

ความว่า “ จงกล่าวเถิด(มุฮัมมัด) แน่แน่นอนหากมนุษย์และญินรวมกันที่จะนำมาเช่นอัลกุรอานนี้ พวกเขาไม่อาจจะนำมาเช่นนั้นได้ และแม้ว่าบางคนในหมู่พวกเขาเป็นผู้ช่วยเหลือแก่อีกบางคนก็ตาม .” (ชูเราะฮ์ อัลอิสรอฮ์ โองการที่ 88)

3.3 ความเข้าใจโดยธรรมชาติ ถึงการยอมรับในความเป็นพระเจ้าองค์เดียวของอัลลอฮ์ (ช.บ) ซึ่งพระองค์ได้ทรงบันทึกไว้ในใจหรือให้มีมาตั้งแต่เกิดของมนุษย์ทุกคน คนเราเมื่อเกิดความทุกข์ร้อน ก็จะสามารดสัมผัสได้ถึงความเข้าใจตรงนี้โดยหวนกลับไปสู่อัลลอฮ์(ช.บ) และหากคนเรา ปราศจากซึ่งความคลุมเคลือ สับสน และกามารมณซึ่งคอยจะทำลายความเป็นธรรมชาติที่อัลลอฮ์ (ช.บ)ได้ประทานให้ แน่แน่นอนเขาจะต้องยอมรับและเห็นพ้องในการเป็นพระเจ้าองค์เดียวของอัลลอฮ์(ช.บ) ผู้ทรงคู่ควรแก่การสักการะ ผู้ทรงไว้ซึ่งพระนามที่งดงามและคุณลักษณะที่สูงส่ง และจะยอมสยบประพฤติ ปฏิบัติในหลักการและบทบัญญัติต่างๆที่อัลลอฮ์(ช.บ)ทรง ส่ง บรรดาศาสนทูตมาเผยแผร์

อัลลอฮ์(ช.บ) ทรงตรัสว่า

﴿ فَأَقَمَّ وَجْهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفًا فِطْرَتَ اللَّهِ الَّتِي فَطَرَ النَّاسَ عَلَيْهَا لَا تَبْدِيلَ لِخَلْقِ اللَّهِ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٠﴾ * مُنْبِئِينَ إِلَيْهِ وَاتَّقُوهُ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَلَا تَكُونُوا مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿٣١﴾ ﴾ [سورة الروم، الآيات: ٣٠، ٣١].

ความว่า “ ดั่งนั้น เจ้าจงคืนหน้า ของเจ้าสู่ศาสนาที่เที่ยงแท้ โดยเป็นธรรมชาติของอัลลอฮฺ(ช.บ) ซึ่งพระองค์ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นมา ไม่มีการเปลี่ยนแปลงในการสร้างของพระองค์อัลลอฮฺ (ช.บ) นั่นคือศาสนาอันเที่ยงตรง แต่ส่วนมากของมนุษย์ไม่รู้ . และจงยำเกรงพระองค์ และจงดำรงไว้ซึ่งการละหมาด โดยเป็นผู้คืนหน้ากลับไปสู่พระองค์และอย่าอยู่ในหมู่ผู้ตั้งภาคี ” (ชูเราะฮฺ อีรรัม โองการที่ 30-31)

ตั้งวณะของท่านรอซูล(ช.ล)

(كل مولود يولد على الفطرة ، فأبواه يهودانه أو ينصرانه أو يمجسانه ، كما تنتج

البهيمة بهيمة جمعاء هل تحسون فيها من جدعاء ، ثم قرأ " فطرة الله الذي فطر الناس

عليها ") رواه البخاري

ความว่า “ ทารกทุกคนล้วนถูกกำเนิดขึ้นมาท่ามกลางความบริสุทธิ์ พ่อและแม่ของเขานั้นแหละที่จะทำให้เขาเป็นยิวหรือคริสต์ หรือเป็นมานูซี (พวกนุซาไฟ) อุปมาปศุสัตว์ที่คลอดออกมาในสภาพที่สมบูรณ์อ้วนท้วน โดยมีอวัยวะที่ครบถ้วน เป็นไปได้ไหมที่มันนั้นจะมีโรคหรือพิการ ? หลังจากนั้นท่านรอซูล(ช.ล)ก็ได้อ่านอายะฮฺ(عليه فطر الله الذي فطر الناس عليه) ” . (รายงานโดย อิหม่ามบุคอรี) .

^^^^^^^^^^^^^"^^^^^^^^^^^^^

หลักการศรัทธาข้อที่ 2

การศรัทธาต่อบรรดามาลาอิกะฮฺ(เทวทูต)ของอัลลอฮฺ(ซ.บ))

(1) คำนิยามของ การศรัทธาต่อบรรดามาลาอิกะฮฺ

การศรัทธาต่อบรรดามาลาอิกะฮฺของอัลลอฮฺ (ซ.บ) คือ การยึดมั่นอย่าง แน่วแน่ว่า ณ ที่อัลลอฮฺนั้นมีบรรดามาลาอิกะฮฺ ซึ่งพระองค์ได้ทรงบังเกิดพวกเขา เหล่านั้น มาจากรัศมี ที่ผสมผสานกัน จนเป็นรูปร่างขึ้นมา เขาเหล่านั้นจะ สวามิภักดิ์ต่อพระองค์ โดยไม่มีการทรยศฝ่าฝืนแต่อย่างใด พวกเขาจะทำการสวดดี สรรเสริญทั้งกลางวันและกลางคืน โดยไม่ขาดระยะ ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ถึงจำนวนของ พวกเขาออกจากอัลลอฮฺ เพียงผู้เดียวเท่านั้น และพวกเขาเหล่านั้น ได้ถูกมอบหมาย ให้ปฏิบัติภารกิจแตกต่างกันออกไป

ดังอัลลอฮฺ(ซ.บ) ได้ทรงตรัสว่า

﴿ ... وَلَكِنَّ الْبِرَّ مَنْ ءَامَنَ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَالْمَلَائِكَةِ ... ﴾ [سورة البقرة، الآية: 177]

ความว่า “ แต่ทว่าคุณธรรมนั้น คือ ผู้ที่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ(ซ.บ) และ ศรัทธาต่อวันปร โลก และศรัทธาต่อบรรดามาลาอิกะฮฺ” (ซูเราะฮฺ อัลบะเกาะเราะฮฺ โองการที่ 177)

และพระองค์ยังได้ตรัสอีกว่า

﴿ ... كُلُّ ءَامِنٍ بِاللّٰهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ لَا نُفِرُّ بَيْنَ أَحَدٍ مِّن رُّسُلِهِ ... ﴾

﴿ [سورة البقرة، الآية: 177]

ความว่า “ทุกคนศรัทธาต่ออัลลอฮฺ(ซ.บ) และมาลาอิกะฮฺของพระองค์ และบรรดาคัมภีร์ของพระองค์ (พวกเขาบอกว่า) เราจะไม่แยกระหว่างท่านหนึ่ง ท่านใด จากบรรดาอูฮูลของพระองค์” (ซูเราะฮฺ อัลบะเกาะเราะฮฺ โองการที่ 285)

และดั่งที่ปรากฏในหะดีษ ญิบรีล (ซึ่งเป็นที่รู้จักกัน) ในขณะที่เขาได้ถาม ท่านรอซูล(ซ.ล)ถึงเรื่องการอิหม่าน อิสลามและอัลอิหฺซาน

(قال - أي جبريل - فأخبرني عن الإيمان . قال - أي رسول الله صلى الله عليه وسلم - أن تؤمن بالله وملائكته وكتبه ورسله واليوم الآخر وأن تؤمن بالقدر خيره وشره . رواه البخاري ومسلم

ความว่า “ ท่านญิบรีลได้กล่าวถามนะบีว่า โปรดบอกฉันเกี่ยวกับอัลอิหม่าน(การศรัทธา) เกิด ท่านรอซูล(ซ.ล)จึงกล่าวว่า อิหม่าน (การศรัทธา) นั้น คือ การที่ท่านศรัทธาต่ออัลลอฮฺ ต่อบรรดามาลาอิกะฮฺของอัลลอฮฺ , ต่อบรรดาคัมภีร์ของอัลลอฮฺ , ต่อบรรดารอซูลของอัลลอฮฺ , และต่อวันปรโลก (วันอาคีเราะฮฺ) และท่านต้องศรัทธาต่อกฎกำหนดศกาวะทีดีและที่ชั่วของมัน ” . (รายงานโดย อิหม่ามบุคอรี และมุสลิม)

ตำแหน่งและข้อตัดสิน ของการศรัทธาต่อบรรดามาลาอิกะฮฺในอิสลาม

การศรัทธาต่อบรรดามาลาอิกะฮฺ เป็นหลักการศรัทธาข้อที่ 2 จากหลักการศรัทธา 6 ข้อ ซึ่งการอิหม่านของผู้หนึ่งจะไม่สมบูรณ์ และไม่ถูกต้องรับ นอกเสียจากต้องมีการศรัทธาในข้อนี้ประกอบเข้าไปด้วย .

เหล่ามุสลิมต่างได้ลงมติเห็นพ้องต้องกันว่า การศรัทธาต่อมาลาอิกะฮฺผู้ทรงเกียรติเป็นวาญิบ (สิ่งจำเป็นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้) ผู้ใดปฏิเสธการมีของพวกเขา ถึงแม้จะเป็นบางท่านที่ได้ถูกกล่าวถึงในคัมภีร์อัลกุรอาน เขาผู้นั้นก็คือ กาฟิร (ผู้ปฏิเสธ) ที่ฝ่าฝืนต่อบัญญัติแห่งอัลกุรอานและซุนนะฮฺ และฝ่าฝืนหรือขัดแย้งต่อมติแห่งมวลมุสลิม

อัลลอฮฺ(ซ.บ) ได้ทรงตรัสว่า

﴿ ... وَمَنْ يَكْفُرْ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا

بَعِيدًا ﴿ ﴿ سورة النساء، الآية: ١٣٦﴾ .

ความว่า “และผู้ที่ปฏิบัติตามที่ปฏิเสธการศรัทธาต่ออัลลอฮ์ (ซ.บ) และบรรดามาลาอิกะฮ์ของพระองค์ และบรรดาคัมภีร์ของพระองค์ และบรรดาอัครทูตของพระองค์ และต่อวันปรโลก ดังนั้นแน่นอนว่า เขาผู้นั้นย่อมเป็นผู้ที่หลงทางอย่างแสนไกล. (ซูเราะฮ์ อัดนิซาอู โองการที่ 136)

(2) การอิหม่าน (การศรัทธา) ต่อบรรดามาลาอิกะฮ์

การศรัทธาต่อบรรดามาลาอิกะฮ์ นั้น ครอบคลุมทั้งแบบสรุป และแบบแจกแจงรายละเอียด

การศรัทธาต่อบรรดามาลาอิกะฮ์ในรูปแบบของการสรุปนั้น จะต้องประกอบไปด้วยหลักการต่อไปนี้ :

หลักการข้อที่หนึ่ง คือ

การยอมรับในการมีอยู่ของพวกเขา, พวกเขาเป็นสิ่งที่ถูกสร้างอัลลอฮ์ (ซ.บ)ทรงบังเกิดพวกเขาเพื่อการสักการะภักดีต่อพระองค์, และแน่แท้พวกเขาเหล่านั้นมีอยู่จริงการมองไม่เห็นพวกเขาไม่อาจเป็นหลักฐานได้ว่าพวกเขาไม่มี เนื่องจากบนโลกนี้มีหลายสิ่งหลายอย่างที่เรายอมรับว่ามีโดยไม่สามารถประจักษ์ด้วยสายตา ท่านนะบีมุฮัมมัด (ซ.ล) เคยประจักษ์ต่อรูปร่างอันแท้จริงของท่านญิบรีล สองครั้งด้วยกัน , เหล่าซอฮาบะฮ์เองก็เคยประจักษ์เช่นเดียวกันในสภาพที่จำแลงมาในรูปของมนุษย์ ดังที่ท่านอิหม่านอัสมัดได้รายงานไว้ในหนังสือของท่าน “ อัลมุสนัด (المسند) ” ซึ่งได้รายงานมาจากอับดุลลอฮ์ บุตรของมัศอูด

(ร.ฎ.) ได้กล่าวว่า

(رأى رسول الله صلى الله عليه وسلم جبريل في صورته وله ستمائة جناح ، وكل

جناح منها قد سد الأفق)

ความว่า “ ท่านรอซูล(ซ.ล) ได้เคยประจักษ์ต่อรูปร่างของท่านญิบรีล ในลักษณะที่มีปีกถึงหกร้อยปีกด้วยกัน ซึ่งแต่ละปีกนั้นความใหญ่ของมันจะแผ่ปกคลุมทั่วท้องฟ้า”

และได้รายงานในทำนองเดียวกัน จากท่านอิหม่ามมุสลิมว่า(ครั้งหนึ่ง) ท่านญิบรีลได้มาหาท่านรอซูล(ซ.ล)(ซ.ล) ในสภาพของชายคนหนึ่งซึ่งแต่งกายด้วยเสื้อผ้าขาวสนิท , ผมดำสนิท , โดยไม่มีร่องรอยแห่งการเดินทางปรากฏบนตัวเขาเลย (เนื่องจากคนเดินทาง จะมีฝุ่นหรือความสกปรกเกิดขึ้น) ไม่มีผู้ใดในหมู่ซอฮาบะฮ์ที่รู้จักเขาเลย.

หลักการข้อที่สี่ คือ

การยอมรับในตำแหน่งของบรรดามาลาอิกะฮ์ ที่อัลลอฮ์(ซ.บ) ได้ทรงประทานแก่พวกเขา . ซึ่งพวกเขาเป็นผู้เคารพภักดีต่อบัญชาของอัลลอฮ์ (ซ.บ) พระองค์ได้ทรงยกย่องและให้เกียรติพวกเขา โดยให้พวกเขาเป็นผู้ใกล้ชิดกับพระองค์ ส่วนหนึ่งในหมู่ของพวกเขาทำหน้าที่นำโองการของอัลลอฮ์(ซ.บ)มาสู่บรรดารอซูล บางส่วนทำหน้าที่บันทึกอามัลความดีและความชั่วของมวลมนุษยและญิน และในหมู่พวกเขาทำหน้าที่ปลิดวิญญาน และ หน้าที่อื่นๆอีกมากมาย พวกเขาจะไม่มีอำนาจหรือพลังใดๆ นอกเหนือจากความสามารถที่อัลลอฮ์(ซ.บ) ได้ทรงประทานให้แก่พวกเขา , ซึ่งแสดงให้เห็นว่า มวลมลาอิกะฮ์นั้นไม่มีอำนาจใดๆเหนือผู้อื่น เว้นแต่สิ่งที่อัลลอฮ์(ซ.บ) ได้ทรงประทานให้ ไม่ว่าจะเป็นการให้คุณหรือโทษ เพราะทั้งหมดอัลลอฮ์(ซ.บ) เป็นผู้กำหนด . ด้วยเหตุดังกล่าว จึงไม่อนุมัติให้ปฏิบัติอบาอะฮ์ใดๆเพื่อพวกเขาเว้นแต่อัลลอฮ์(ซ.บ) เพียงพระองค์เดียวเท่านั้น ยิ่งไปกว่านั้น การให้คุณลักษณะของพระผู้เป็นเจ้าแก่พวกเขาแล้ว ย่อมเป็น

สิ่งต้องห้ามอันเด็ดขาด เสมือนที่ชาวคริสเตียน ได้อ้างว่าคุณลักษณะดังกล่าวมีอยู่ใน
ตัวของกัปรีส(พระเยซู).

อัลลอฮฺ(ซ.บ) ได้ทรงตรัสว่า

﴿ وَقَالُوا اتَّخَذَ الرَّحْمَنُ وَلَدًا سُبْحٰنَهُۥٓ بَلْ عِبَادٌ مُّكْرَمُونَ ﴿٢٦﴾ لَا يَسْبِقُونَهُۥٓ بِالْقَوْلِ
وَهُمْ بِأَمْرِهِۦٓ يَعْمَلُونَ ﴿٢٧﴾ ﴾ [سورة الأنبياء، الآيات: ٢٦ ، ٢٧].

ความว่า “และพวกเขา (มุชริกุน) ได้กล่าวว่า พระผู้ทรงกรุณาปรานีทรง
เอามาลาอิกะฮฺเป็นบุตร มหาบริสุทธิ์แห่งพระองค์ แต่ทว่าพวกเขานั้น (มาลาอิกะฮฺ)
เป็นบ่าวผู้ที่มีเกียรติพวกเขาจะไม่ชิงกล่าวคำพูดก่อนพระองค์.และพวกเขาจะปฏิบัติ
ตามคำบัญชาใช้ของพระองค์ (ซูเราะฮฺ อัลอัมบิยาอฺ โองการที่ 26-27)

และพระองค์ยังได้ตรัสอีกว่า

﴿ ... لَا يَعْصُونَ اللَّهَ مَا أَمَرَهُمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ ﴿٦١﴾ ﴾ [سورة النحر، الآية: ٦١].

ความว่า “พวกเขาจะไม่ฝ่าฝืนอัลลอฮฺในสิ่งที่พระองค์ทรงบัญชา ใช้พวก
เขา และ พวกเขาก็จะปฏิบัติตามสิ่งที่ถูกบัญชาใช้” (ซูเราะฮฺ อัดตะหุรีม โองการที่

6)

และนี่คือขอบเขตของการศรัทธาต่อมวลมาลาอิกะฮฺ ซึ่งจำเป็นสำหรับ
มุสลิมทุกคน ทั้งชายและหญิงที่จะต้อง ศึกษาค้นคว้าและยึดถืออย่างเคร่งครัด โดย
ไม่มีข้อแก้ตัวอันใด (เพราะถือว่าเป็นสิ่งจำเป็น(วาญิบ)สำหรับมุสลิมคนหนึ่ง ที่
จะต้องรับรู้และเชื่อถือ)

ส่วนการศรัทธาต่อบรรดามาลาอิกะฮฺ ในรูปแบบของการแจกแจง(โดย
ละเอียด)นั้นจะประกอบไปด้วยหลักการต่อไปนี้ คือ

(1) โครงสร้าง และส่วนประกอบ

อัลลอฮฺ (ซ.บ) ทรงเนรมิตบรรดามาลาอิกะฮฺ มาจากแสงรัศมี ดังที่อัลลอฮฺ (ซ.บ) ทรงเนรมิตรเหล่าญินขึ้นมาจากไฟ และทรงสร้างมนุษย์ขึ้นมาจากดิน และอัลลอฮฺ (ซ.บ) ทรงเนรมิตรพวกเขาขึ้นมา ก่อนที่พระองค์จะสร้างอะดัม(อ.ล) และแท้จริงเรื่องดังกล่าวได้มีปรากฏในฮาดิษที่ว่า

(خلفت الملائكة من نور ، وخلق الجن من مارج من نار ، وخلق آدم مما وصف

لكم) رواه مسلم .

ความว่า “ มาลาอิกะฮฺ ได้ถูกเนรมิตรขึ้นมาจากแสงรัศมี และญินนั้นได้ถูกเนรมิตรขึ้นมาจากเปลวไฟ และอะดัมถูกสร้างขึ้นมาจากสิ่งที่มีลักษณะเดียวกับพวกเจ้า” (รายงานโดย มุสลิม)

(2) จำนวนของบรรดามาลาอิกะฮฺ

บรรดามาลาอิกะฮฺ นั้นเป็นสรรพสิ่งที่ถูกสร้าง ซึ่งไม่มีผู้ใดรู้จำนวนที่แน่นอนนอกจากอัลลอฮฺ (ซ.บ) เท่านั้น อันเนื่องมาจากความมากมายของพวกเขา จะไม่มีที่ว่างเปล่าถึงแม้ขนาดฝ่ามือในชั้นฟ้า ยกเว้นในแต่ละพื้นที่ จะมีมวลมาลาอิกะฮฺที่ทำการสวดต่ออัลลอฮฺ (ซ.บ) อีกบางส่วนของพวกเขายืนสวดต่ออัลลอฮฺ(ซ.บ) ดังที่ในฟ้าชั้นที่เจ็ดนั้นจะมี บัยตุลมะอุมูร (بيت المعمور) บ้านหลังหนึ่ง ซึ่งในแต่ละวันนั้น จะมีมวลมาลาอิกะฮฺ เข้าบ้านหลังนั้นถึง 70,000 มาลาอิกะฮฺ หลังจากนั้นพวกเขาจะไม่กลับมาเข้าบ้านหลังนั้นอีก อันเนื่องมาจากความมากมายของพวกเขา และในวันกียามะฮฺ(วันสิ้นโลก) ไฟนรกจะถูกนำมาโดยจะมีเชือกผูกรัศคอยู่ถึง 70,000 เส้น ในแต่ละเส้นจะมีมาลาอิกะฮฺถึง 70,000 มาลาอิกะฮฺ ซึ่งทำหน้าที่ดึงไฟนรกนั้นไว้ . ดังที่ อัลลอฮฺ (ซ.บ) ทรงตรัสว่า

﴿ ... وَمَا يَعْلَمُ جُنُودَ رَبِّكَ إِلَّا هُوَ... ﴾ [سورة المدثر، الآية: ٤١].

ความว่า “และไม่มีผู้ใดที่จะรู้จำนวนไพร่พลของพระเจ้าของเจ้า นอกจากพระองค์เท่านั้น” (ชูเราะฮฺ อัลมูคซซชิร โองการที่ 31)

และได้มีปรากฏในวจนะของท่านรอซูล(ซ.ล) ว่า

" أظت السماء وحق أن تنط ، ما فيها موضع قدم إلا وفيه سبعون ألف ملك قائم و ساجد و راعع " رواه الترمذي وابن ماجه وأحمد

ความว่า “ ท้องฟ้า นั้นเต็มไปด้วยเสียงที่มากมาย และสมควรอย่างยิ่งที่มันจะต้องมีลักษณะดังกล่าว . เพราะไม่มีพื้นที่ว่างแม้ขนาดเท่าฝ่าเท้าเหลืออยู่เว้นแต่จะต้องมี มลาอิกะฮ์ที่ทำการยืนสวด และก้มกราบอยู่” (รายงานโดย อิหม่าม ตีรมิซี และ อิบน์มาญะฮ์ และ อัฮมัด)

และท่านนะบี (ซ.ล) ก็ยังได้เคยกล่าวถึง บัยตุลมะอุมุร(สถานที่แห่งหนึ่ง)ในฟ้าชั้นที่เจ็ดว่า

(يدخله في كل يوم سبعون ألف ملك لا يعودون إليه) رواه البخاري ومسلم

ความว่า ในทุกๆวันจะมีมลาอิกะฮ์เข้าบ้านหลังนี้ ถึง 70,000 มลาอิกะฮ์ . เมื่อเข้าไปแล้ว พวกเขาจะไม่กลับมาเข้าอีกครั้ง (รายงานโดย อิหม่ามบุคอรีย์และมุสลิม)

และท่านนะบี (ซ.ล) ยังได้กล่าวไว้อีกว่า

(يؤتى بجهنم يومئذ لها سبعون ألف زمام ، مع كل زمام سبعون ألف ملك) رواه

مسلم

ความว่า “ ในวันกิยามะฮ์นั้น นรกยะฮันน์จะถูกนำมา และนรกนั้นจะมีเชือกมัดอยู่ถึง 70,000 เส้น ในเชือกแต่ละเส้นจะมีมลาอิกะฮ์ถึง 70,000 ท่าน” (รายงานโดย มุสลิม)

มาถึงตรงนี้เราจะเห็นได้ว่า จำนวนของบรรดามลาอิกะฮ์นั้นมีมากมายเสียเหลือเกิน ซึ่งในฮาดีษที่ผ่านมาข้างต้นจำนวนมลาอิกะฮ์จะมีมากถึง 4900,000, 000 มลาอิกะฮ์ ฉะนั้นบรรดามลาอิกะฮ์ที่เหลืออยู่จะมีจำนวนมากสักปานใด ? มหา

บริสุทธิ์แต่อัลลอฮฺ(ซ.บ)ผู้ทรงสร้าง ผู้ทรงควบคุมและผู้ทรงรอบรู้ถึงจำนวนพวกเขาเหล่านั้น .

(3) นามของบรรดามาลาอิกะฮฺ

ถือเป็นสิ่งที่จำเป็น (วาญิบ) สำหรับมุสลิมทุกคนที่จะต้องศรัทธาต่อมวลมาลาอิกะฮฺ ซึ่งอัลลอฮฺ(ซ.บ)ได้ระบุนามของเหล่ามาลาอิกะฮฺ ให้พวกเราได้รับรู้ในอัลกุรอาน หรือจากการบอกเล่าของท่านรอซูล(ซ.ล) ในฮาดีษ.

ผู้ที่มีเกียรติที่สุดในหมู่มาลาอิกะฮฺ 3 ท่าน คือ

(1) ท่านยิบรียล หรือบางทีก็เรียกว่า ยิบรออิล ท่านคือ วิญญาณที่บริสุทธิ์ซึ่งท่านจะมีหน้าที่ นำโองการที่เป็นสิ่งหล่อเลี้ยงหัวใจ มาให้กับบรรดารอซูล (อ.ล)

(2) ท่านมิกออีล หรือบางทีมีเรียกว่า มิกาล ท่านคือ ผู้ที่ถูกมอบหมายให้รับผิดชอบเกี่ยวกับการหลั่งน้ำฝน ซึ่งจะทำให้พื้นดินนี้ชุ่มฉ่ำ โดยจะดำเนินการต่อเมื่ออัลลอฮฺ(ซ.บ) ทรงบัญชา

(3) ท่านอิสรอเฟิล ท่านนั้นคือ ผู้ที่ถูกมอบหมายให้ทำหน้าที่เป่าสังข์ (แตรสังข์) เพื่อประกาศให้รู้ถึงวันสิ้นสุดของโลก(วันกิยามัต) และในเวลาเดียวกันบอกให้รู้ถึงวันเริ่มต้นของโลกหน้า(อาคิเราะฮฺ) ซึ่งในวันนั้นมนุษย์ก็จะฟื้นขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง ในสภาพดั้งเดิม(คือ ขณะที่อยู่บนโลกดุนยา)

(4) คุณลักษณะของบรรดามาลาอิกะฮฺ

บรรดามาลาอิกะฮฺนั้นเป็นสิ่งที่ถูกสร้างของอัลลอฮฺ (ซ.บ.) อย่างแท้จริง พวกเขาเหล่านั้นมีร่างกายซึ่งประกอบด้วย คุณลักษณะ โครงสร้าง และจรรยา มารยาทอย่างแท้จริง อย่างเช่น :

1. โครงสร้าง และรูปร่างที่ใหญ่โต อัลลอฮฺ(ซ.บ) ทรงสร้างมาลาอิกะฮฺขึ้นมาให้มีรูปร่างใหญ่โต แข็งแกร่ง เพื่อให้เหมาะสมกับการรับผิดชอบงานที่ใหญ่โต

ซึ่งอัลลอฮฺ(ซ.บ) ได้มอบหมายหน้าที่ความรับผิดชอบทั้งในเจ็ดชั้นฟ้าและเจ็ดชั้นแผ่นดิน

2. รูปร่างของมวลมาลาอิกะฮฺประกอบด้วยปีก อัลลอฮฺ (ซ.บ.) ได้ทรงสร้างปีกให้แก่มวลมาลาอิกะฮฺ 2 หรือ 3 หรือ 4 ปีก หรืออาจจะมียาวกว่านั้น . เสมือนดังที่ท่านรอซูล(ซ.ล) ได้เคยเห็นรูปร่างของยิบรีล(ทูตสวรรค์)ซึ่งมีปีกถึง 600 ปีก มีความใหญ่แผ่ทั่วขอบฟ้า ดังที่อัลลอฮฺทรงตรัสว่า

﴿ اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ فَاطِرِ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ جَاعِلِ الْمَلٰٓئِكَةِ رُسُلًا اُولٰٓئِىْ اَجْنِحٰتٍ مِّثْنٰى وَّرُبْعٍ وَّثَلٰثٍ يَزِيْدُ فِى الْخَلْقِ مَا يَشَآءُ ... ﴾ [سورة فاطر، الآية:١٠].

ความว่า “บรรดาการสรรเสริญทั้งมวล เป็นของอัลลอฮฺ(ซ.บ.) ผู้ทรงสร้างชั้นฟ้าและชั้นแผ่นดิน ผู้ทรงแต่งตั้งบรรดามลาอิกะฮฺให้เป็นผู้นำข่าว เป็นผู้มีปีกสองและสามและสี่ พระองค์จะทรงเพิ่มในการสร้างตามที่พระองค์ทรงประสงค์” (ซูเราะฮฺ ฟาฏีร โองการที่ 1)

3. การดำรงชีวิตโดยปราศจากอาหารและเครื่องดื่ม อัลลอฮฺ (ซ.บ) ทรงสร้างบรรดามลาอิกะฮฺขึ้นมาโดยไม่ต้องพึ่ง ัญญาหารและน้ำในการดำรงชีวิต ไร้คู่ครองและวงศ์ตระกูล.

4. บรรดามลาอิกะฮฺ นั้น มีสติปัญญาสัมพัชัญญะ สามารถสนทนา พวกเขาได้พูดคุยกับอัลลอฮฺ (ซ.บ) และอัลลอฮฺ (ซ.บ) ก็ทรงตรัสต่อพวกเขา และพวกเขา ก็ได้พูดคุยกับนะบีอาดัม(อ.ล)และบรรดานะบีอื่นๆ

5. มีความสามารถในการจำแลงร่าง จากรูปร่างที่แท้จริง อัลลอฮฺ (ซ.บ) ได้ทรงประทานความสามารถพิเศษกับบรรดามลาอิกะฮฺ ซึ่งจะจำแลงร่างเป็นมนุษย์ ชายฉกรรจ์ได้. คุณลักษณะข้อนี้ถือเป็นหลักฐานยืนยันต่อพวกที่บูชารูปปั้นโดยอ้างว่า แท้จริงบรรดามลาอิกะฮฺนั้นเป็นบุตร(ลูกหญิง)ของอัลลอฮฺ(ซ.บ) ซึ่งมนุษย์ไม่สามารถที่จะรับรู้ถึงการจำแลงร่างของบรรดามลาอิกะฮฺด้วย

สติปัญญาที่มีอยู่เพราะมันซั่งละเอียด อ่อน เสียเหลือเกิน ซึ่งยากแก่การแยกแยะว่า นี่คือนาฬิกาอะฮ์หรือมนุษย์กันแน่.

6. สิ้นชีวิตและสลายไป ในวันกียามะสุบรรดามาฬิกาอะฮ์ทั้งหลาย จะต้องสลาย จบชีวิตลง แม้กระทั่งมาฬิกาอะฮ์ผู้ซึ่งมีหน้าที่ปลิดวิญญาณ และหลังจากนั้นอัลลอฮ์(ช.บ) จะให้ชีวิตใหม่สำหรับพวกเขา เพื่อที่จะมอบหมายหน้าที่ให้อีกครั้งหนึ่ง.

7. วิชาอะฮ์ของบรรดามาฬิกาอะฮ์(การสักการะพระผู้เป็นเจ้า) บรรดามาฬิกาอะฮ์ส่วนแล้วจะทำวิชาอะฮ์แตกต่างกันไป ต่ออัลลอฮ์ (ช.บ) เช่น นมาซ(ละหมาด) , คูอา , สดุตี , (ตัสเบียะ) , รุกัวะ , สูฮูดยุค , มีความกลัว , ความยำเกรง , ความรักต่ออัลลอฮ์ (ช.บ) และอื่นๆนอกเหนือจากนี้ .

ส่วนหนึ่งของลักษณะการทำวิชาอะฮ์ของบรรดามาฬิกาอะฮ์ต่ออัลลอฮ์ (ช.บ)มีดังนี้ :

1- ปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอและเป็นนิจโดย ไม่มีการเหน็ดเหนื่อยและเพิกเฉย
2- บริสุทธิ์ ใจในการวิชาอะฮ์เพื่ออัลลอฮ์ (ช.บ)
3- สวามิภักดิ์ ต่ออัลลอฮ์ (ช.บ) และละทิ้งการทำ ความชั่วต่างๆ อันเนื่องมาจากพวกเขาได้รับการปกป้องรักษาให้พ้นจากความผิดพลาดและความชั่วต่างๆ

4- มีความนอบน้อมภักดีและถ่อมตนต่ออัลลอฮ์ (ช.บ) ควบคู่ไปกับการทำวิชาอะฮ์ที่มากมาย ดังที่อัลลอฮ์ (ช.บ) ได้ทรงตรัสว่า

﴿ يُسَبِّحُونَ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ لَا يَفْتُرُونَ ﴾ [سورة الأنبا، الآية: ٢١].

ความว่า “ พวกเขานั้น (มาฬิกาอะฮ์) จะทำการแซะซร้องสดุดีต่อพระองค์ ในเวลากลางคืนและกลางวัน โดยไม่ขาดระยะ .” (ซูเราะฮ์ อัลอัมบียาฮ์ โองการที่

(5) หน้าที่การทำงานของบรรดามาลาอิกะฮฺ บรรดามาลาอิกะฮฺ จะดำรงตำแหน่งและหน้าที่ อันมีเกียรติและสูงส่งซึ่งอัลลอฮฺ (ซ.บ) ได้ทรงมอบหมายแก่พวกเขา ดังต่อไปนี้ :

- 1- ผู้ทำหน้าที่แบกอาไรซ (บัลลังก์) ของอัลลอฮฺ (ซ.บ).
- 2- ผู้ทำหน้าที่นำโองการจากอัลลอฮฺ(ซ.บ) มาสู่บรรดารอซูล (อ.ล)
- 3- ผู้ทำหน้าที่เฝ้าประตูสวรรค์ และประตูนรก .
- 4- ผู้ที่ได้รับมอบหมายให้จัดการเรื่องฝนฟ้าอากาศและพืชพันธุ์ธัญญาหาร .
- 5- ผู้ที่ได้รับมอบหมายให้จัดการเกี่ยวกับเรื่อง ดูแลเทือกเขา.
- 6- มาลาอิกะฮฺผู้ถูกมอบหมายให้เป่าสัญญาณ (เป่าแตรสังข์) .
- 7- ผู้ที่ได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่บันทึก(อามัล)กิจการงานต่างๆของมนุษย์ .
- 8- ผู้ที่ได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่ปกปักรักษามนุษย์ ดังนั้น เมื่ออัลลอฮฺ (ซ.บ) กำหนดสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้กับมนุษย์แล้ว พวกเขาก็จะปล่อยปละละเลย เรื่องที่อัลลอฮฺ(ซ.บ)ได้ทรงกำหนดให้แก่มนุษย์นั้นก็จะบังเกิดขึ้น.
- 9- ผู้ที่ได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่ประจำตัวอยู่กับมนุษย์และคอยเรียกร้องส่งเสริมสู่ความดี .
- 10- ผู้ที่ได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่ดูแลสุจิตและนำสู่ครุฑ์ของมารดาและทำหน้าที่เป่าวิญญาณสู่ร่างของมนุษย์และทำหน้าที่บันทึกปัจจัยยังชีพ(ริซกี) ตลอดจนกิจการงานต่างๆทั้งความทุกข์และความสุขแก่มนุษย์ .
- 11- ผู้ทำหน้าที่ปลิดดวงวิญญาณของมนุษย์ในขณะที่เขาจะตาย .

12- ผู้ได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่สอบถามในญูบร (หลุมฝังศพ) และทำหน้าที่มอบรางวัล ความผาสุก สำหรับผู้ที่ศรัทธาและ ให้ความทุกข์ การทรมานแก่ผู้ที่ปฏิเสธในหลุมฝังศพ .

13- ผู้ได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่นำสลาม (การชอลาวัต) ของประชาชาติ ไปส่งต่อท่านนะบี (ช.ล) .

และด้วยเหตุนี้การสลามของมุสลิมต่อท่านนะบีมุฮัมมัด (ช.ล) จึงไม่จำเป็นต้องเดินทางไกลมาให้ถึงยังท่านนะบี (ช.ล) เพียงแต่ทำการชอลาวาดและสลามต่อท่านนะบี (ช.ล) เท่านั้น ไม่ว่าจะเป็นที่ใด . เพราะว่ามีลาอิกะฮ์ที่ได้รับมอบหมายหน้าที่ตรงนี้ จะนำสลามและชอลาวัตไปยังท่านนะบี (ช.ล) . ส่วนการส่งเสริมการเดินทางไกลไปยังมัศยิดนาบาวีที่มาดีนะฮ์นั้น แท้จริงแล้ว เพื่อให้แสวงซึ่งคุณค่าของการละหมาด ณ.สถานที่ ที่มีเกียรติ แต่เมื่อมาถึงแล้ว ก็ถือเป็นการสมควรที่มุสลิมคนหนึ่ง ควรเข้าไปเยี่ยม มะกอม (กูโบร์)ของท่านรอซูล(ช.ล) และสลามต่อท่าน .

บรรดามาลาอิกะฮ์นั้นมีหน้าที่ต่างๆที่มากมาย โดยที่กล่าวมาแล้วนั้นเป็นเพียงหน้าที่ ที่สำคัญ ๆ เท่านั้น จากหลักฐานที่ยืนยัน ถึงหน้าที่ดังกล่าว

อัลลอฮฺ (ช.บ) ได้ทรงตรัสว่า

﴿ الَّذِينَ يَحْمِلُونَ الْعَرْشَ وَمَنْ حَوْلَهُ يُسَبِّحُونَ بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَيُؤْمِنُونَ بِهِ

وَيَسْتَغْفِرُونَ لِلَّذِينَ آمَنُوا ... ﴾ [سورة غافر، الآية: ٢٥].

ความว่า “ บรรดาผู้ที่แบกบัลลังก์ และผู้ที่อยู่รอบๆ บัลลังก์ ต่างก็แช่ซ้องสรรเสริญด้วยการสรรเสริญพระเจ้าของพวกเขา และศรัทธาต่อพระองค์ และขอกภัยโทษให้กับบรรดาผู้ที่ศรัทธา” (ซูเราะฮฺ ซอฟิร โองการที่ 7)

และอัลลอฮฺ (ช.บ) ยังทรงตรัสอีกว่า

﴿ قُلْ مَنْ كَانَ عَدُوًّا لِجِبْرِيلَ فَإِنَّهُ نَزَّلَهُ عَلَيَّ قَلْبِكَ بِإِذْنِ اللَّهِ ... ﴾ [سورة البقرة،

الآية: ١٠٦].

ความว่า “จงกล่าวเถิด โอ้ผู้ศรัทธาหมั่นว่าใครที่เคยเป็นศัตรูต่อญิบรีลให้รู้ไว้เถิด แท้จริงเขาได้นำอัลกุรอานททยอลงมายังหัวใจของเจ้าด้วยการอนุมัติของอัลลฮ์” (ชูเราะฮ์ อัลบะเกาะเราะฮ์ โองการที่ 97)

และอัลลอฮ์ (ช.บ) ยังทรงตรัสอีกว่า

﴿ ... وَلَوْ تَرَى إِذِ الظَّالِمُونَ فِي غَمْرَاتِ الْمَوْتِ وَالْمَلَائِكَةُ بَاسِطُوا أَيْدِيهِمْ

أَخْرَجُوا أَنفُسَكُمْ ... ﴾ [سورة الأنعام، الآية: ٩٣].

ความว่า “ และถ้าหากเจ้า (พวกที่อ้างว่าเขาจะให้ลงมาเหมือนกับ ที่อัลลอฮ์(ช.บ)ให้ลง) ได้เห็นขณะผู้ที่อธรรมอยู่ในภาวะคับขันแห่งความตาย และมี มาลาอิกะฮ์กำลังแบมือขอพวกเขา (โดยกล่าวว่า) จงให้ชีวิตของพวกเขาทำน ออกมา” (ชูเราะฮ์ อัลอันอาม โองการที่ 93)

(6) หน้าที่ของมนุษย์ที่มีต่อบรรดามาลาอิกะฮ์

1. ต้องศรัทธาต่อมาลาอิกะฮ์เหล่านั้น .
2. ต้องรักและให้เกียรติพร้อมรำลึกถึงคุณงามความดีต่างๆ ของมาลาอิกะฮ์
3. ห้ามด่าทอ(นินทา) ตำหนิติเตียน หรือ เย้ยหยันต่อมาลาอิกะฮ์เหล่านั้น
4. ต้องห่างไกลจากการกระทำในสิ่งที่บรรดามาลาอิกะฮ์ไม่ชอบหรือ รังเกียจ เพราะพวกเขาอาจจะได้รับความเจ็บปวด จากสิ่งที่มนุษย์ได้สร้างให้กับพวกเขา.

ภาคผลของการศรัทธาต่อบรรดามาลาอิกะฮ์

1. การศรัทธาที่แท้จริงและสมบูรณ์ นั้นจะต้องอหฺมานศรัทธาต่อบรรดามาลาอิกะฮฺ .
 2. ได้รับรู้ถึงความยิ่งใหญ่ ความบริสุทธิ์ ความสูงส่ง เดชานุภาพ และความมีอำนาจของผู้ที่สร้างพวกเขาขึ้นมา เนื่องจากว่า ความยิ่งใหญ่ของผู้ถูกสร้างนั้นย่อมชี้ให้เห็นถึงความยิ่งใหญ่ของผู้สร้าง .
 3. การรู้ถึงคุณลักษณะของบรรดามาลาอิกะฮฺและหน้าที่อันสูงส่ง. ทำให้อหฺมาน(ศรัทธา) ในหัวใจของมุสลิมนั้นเพิ่มพูนขึ้น
 4. ให้ความสงบสุขุม ความชื่นหฺยัด และความมั่นใจ กับบรรดาผู้ที่ศรัทธาในอัลลอฮฺ(ซ.บ)เมื่อได้รับการช่วยเหลือจากอัลลอฮฺ(ซ.บ) โดยการส่งบรรดามาลาอิกะฮฺมาช่วยเหลือในยามดกอับ .
 5. ความรักของบรรดามาลาอิกะฮฺ ที่มีต่อการทำอิบาดะฮฺต่ออัลลอฮฺ(ซ.บ) นั้นเป็นความรักที่สมบูรณ์หาที่ติมิได้และมวลมาลาอิกะฮฺทั้งหลายทำการขอภฺยโทษให้กับบรรดาผู้ที่ศรัทธาเช่นกัน .
 6. การแสดงความรังเกียจ ไม่พอใจ และโกรธต่อการกระทำบาปและความชั่วร้าย .
 7. ทำให้มีการสำนึกคุณและชูโกรต่ออัลลอฮฺ (ซ.บ) ที่ทรงประทานความคุ้มครองต่อบ่าว โดยทรงมอบหมายงานต่างๆให้กับบรรดามาลาอิกะฮฺ ซึ่งคอยทำหน้าที่ปกป้องรักษาและบันทึกกิจการงานต่างๆและอื่นๆ ในสิ่งที่เป็ประโยชน์ต่อมนุษย์ในการครองชีพ .
-

หลักการศรัทธาข้อที่ 3

การศรัทธาต่อบรรดาคัมภีร์ของอัลลอฮฺ(ช.บ)

การศรัทธาต่อบรรดาคัมภีร์ของอัลลอฮฺ(ช.บ) ที่ทรงประทานลงมาให้แก่บรรดาอัครทูต(ศาสนทูต)ของพระองค์นั้น คือหลักการข้อที่ 3 ของหลักการศรัทธา, แท้จริงอัลลอฮฺ(ช.บ) ทรงส่งบรรดา ศาสนทูตของพระองค์มาด้วยหลักฐานอันชัดเจน และสิ่งปฏิหารีย์ที่ชัดเจนและได้ทรงประทานคัมภีร์ลงมาพร้อมกับพวกเขา เป็นความเมตตาการุณาของพระองค์ ต่อมนุษยชาติ และเป็นกฎข้อตัดสินแห่งความยุติธรรมระหว่างมนุษยชาติในสิ่งที่พวกเขาขัดแย้งกัน เพื่อความผาสุกและความสำเร็จทั้งโลกคุณาและอาคีเราะฮฺ

พระองค์ทรงตรัสว่า

﴿ لَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلَنَا بِالْبَيِّنَاتِ وَأَنْزَلْنَا مَعَهُمُ الْكِتَابَ وَالْمِيزَانَ لِيَقُومَ النَّاسُ بِالْقِسْطِ ... ﴾ [سورة الحديد، الآية: ١٧].

ความว่า “โดยแน่นอน เราได้ส่งบรรดาอัครทูต(ช.ต)ของเราพร้อมด้วยหลักฐานทั้งหลายอันชัดเจนและเราได้ประทานคัมภีร์และความยุติธรรมลงมาพร้อมกับพวกเขา เพื่อมนุษย์จะได้ดำรงอยู่บนความเที่ยงธรรม ” (ชูเราะฮฺ อัลหะดีด โองการที่ 25)

และพระองค์ยังทรงได้ตรัสอีกว่า

﴿ كَانَ النَّاسُ أُمَّةً وَاحِدَةً فَبَعَثَ اللَّهُ النَّبِيِّينَ مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ وَأَنْزَلَ مَعَهُمُ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِيَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ فِي مَا اخْتَلَفُوا فِيهِ ﴾ [سورة البقرة، الآية: ١٧٨].

ความว่า “มนุษย์นั้นเคยเป็นประชาชาติเดียวกัน ภายหลังอัลลอฮฺ(ซ.บ)ได้ส่งบรรดานะบีมานฐานะผู้แจ้งข่าวดี และผู้ตักเตือน และได้ทรงประทานคัมภีร์อันกอปรไปด้วยความจริงลงมาถึงพวกเขา ด้วยเพื่อว่าคัมภีร์นั้นจะได้ตัดสินระหว่างมนุษย์ในสิ่งที่พวกเขาขัดแย้งกัน” (ชูเราะฮฺ อัลบะเกาะเราะฮฺ โองการที่ 213)

(1) หลักสำคัญในการศรัทธาต่อบรรดาคัมภีร์

การศรัทธาต่อบรรดาคัมภีร์นั้น คือ การเชื่อมั่นอย่างแน่วแน่ โดยปราศจากการสงสัยว่า บรรดาคัมภีร์ ทั้งหมดมาจากอัลลอฮฺ(ซ.บ) ซึ่งพระองค์ทรงประทานให้แก่บรรดาศาสนทูต(รอซูล) ของพระองค์ และต้องศรัทธาอย่างเด็ดขาดว่า คัมภีร์ คือ พระคำรัสของพระองค์ที่แท้จริง, มันคือแสงสว่างและทางนำแห่งสัจธรรมและความยุติธรรม ที่มวลมนุษย์จำเป็นต้องยึดถือปฏิบัติอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ คัมภีร์ของอัลลอฮฺ(ซ.บ)มีจำนวนมาก ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ถึงจำนวนที่แท้จริง นอกจากอัลลอฮฺ(ซ.บ) เพียงผู้เดียวเท่านั้น .

พระองค์ทรงตรัสว่า

﴿...وَكَلَّمَ اللَّهُ مُوسَى تَكْلِيمًا ﴿١٧٤﴾﴾ [سورة النساء، الآية: ١٧٤].

ความว่า “และพระองค์ได้ทรงตรัสแก่นะบีมูซา(อ.ล) จริงๆ” (ชูเราะฮฺ อันนิซาอฺ โองการที่ 165)

และพระองค์ทรงตรัสอีกว่า

﴿وَإِنْ أَحَدٌ مِنَ الْمُشْرِكِينَ اسْتَجَارَكَ فَأَجِرْهُ حَتَّى يَسْمَعَ كَلِمَ اللَّهِ...﴾ [سورة التوبة، الآية: ١٧].

ความว่า “และหากว่า มีคนใดในหมู่มุชริกได้ขอลาให้เข้าคุ้มครอง ก็จงคุ้มครองเขาเถิดจนกว่าเขาจะได้ยินคำรัสของอัลลอฮฺ(ซ.บ)” (ชูเราะฮฺ อัลเตาบะฮฺ โองการที่ 6)

(2) ฮุกุม (กฎข้อตัดสินหรือคำพิพากษา) ของการศรัทธาต่อบรรดาคัมภีร์

การศรัทธาต่อบรรดาคัมภีร์นั้น ถือเป็นวาญิบ(สิ่งจำเป็น)ที่หลักเถียงไม่ได้ อัลลอฮฺ(ช.บ)ได้ทรงประทานมันให้แก่บรรดาศาสนทูตของพระองค์ เป็นพระคำรัสของพระองค์ที่แท้จริงและได้ทรงประทานลงมา และ คัมภีร์นั้นไม่ได้ถูกกำเนิดแต่อย่างใด บุคคลใดปฏิเสธคัมภีร์ หรือ ส่วนหนึ่งส่วนใดจากคัมภีร์แล้ว ถือว่าเขาผู้นั้นเป็น กาฟิร(สิ้นสภาพจากการเป็นมุสลิม) .

อัลลอฮฺ(ช.บ)ทรงได้ตรัสว่า

﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا ءَامِنُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ؕ وَالْكِتَابِ الَّذِي نَزَّلَ عَلَىٰ رَسُولِهِ ؕ وَالْكِتَابِ الَّذِي أَنْزَلَ مِن قَبْلُ ؕ وَمَن يَكْفُرْ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ ؕ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا ﴿١٣٦﴾﴾ [سورة النساء، الآية: ١٣٦].

ความว่า “ผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงศรัทธาต่ออัลลอฮฺ(ช.บ) และรอซูล(ช.ล) ของพระองค์ และคัมภีร์ที่พระองค์ทรงประทานแก่รอซูล(ช.ล)ของพระองค์ และคัมภีร์ที่พระองค์ได้ทรงประทานลงมาก่อนนั้น ผู้ใดปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮฺ(ช.บ) และมลาอิกะฮฺของพระองค์และบรรดาคัมภีร์ของพระองค์ และบรรดารอซูลของพระองค์ และวันปรโลกแล้วไซ้ร้ แน่แน่นอนเขาก็ได้หลงทางไปแล้วอย่างไกล” (ชูเราะฮฺ อันนิซาอฺ โองการที่ 136)

และพระองค์ยังได้ตรัสอีกว่า

﴿وَهَذَا كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ مُبَارَكٌ فَاتَّبِعُوهُ وَاتَّقُوا لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿١٥٥﴾﴾ [سورة الأنعام،

الآية: ١٥٥].

ความว่า “และนี่คือคัมภีร์ที่มีความจำเริญ ซึ่งเราได้ให้คัมภีร์ลงมายังเจ้าจงปฏิบัติตามคัมภีร์นั้นเถิด และจงยำเกรง เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้รับความเมตตากรุณา” (ชูเราะฮฺ อัล อันอาม โองการที่ 155)

(3) ความต้องการของมนุษย์ต่อคัมภีร์และเหตุที่คัมภีร์ได้ถูกประทานลงมา .

1) คัมภีร์ที่ถูกประทานลงมา แก่ศาสนทูตของอัลลอฮฺ(ช.บ) คือบรรทัดฐานแก่ประชาชาติทั้งหลาย เพื่อพวกเขาเหล่านั้นจะได้ศึกษา และค้นคว้าเรื่องราวเกี่ยวกับศาสนาที่ยึดถือศรัทธา

2) เพื่อเป็นธรรมเนียมผู้นำสู่ความยุติธรรม ในการตัดสิน ข้อขัดแย้ง และพิพาทระหว่างพวกเขา

3) เพื่อปกป้องรักษาศาสนาให้คงอยู่ ถึงแม้ว่ามันเป็นสถานที่แสวงหาไกลและเวลายาวนาน หลังจากบรรดาศาสนทูตได้เสียชีวิตไปแล้ว

4) เพื่อเป็นบัญญัติ(ข้ออ้างอิง) แห่งอัลลอฮฺ(ช.บ) โดยมนุษยชาติทั้งหลาย และจำเป็นต้องจำนน ไม่มีสิทธิในการโต้แย้ง หรือขัดขืนและปฏิเสธบัญญัติดังกล่าว.

พระองค์ทรงตรัสว่า

﴿ كَانَ النَّاسُ أُمَّةً وَاحِدَةً فَبَعَثَ اللَّهُ النَّبِيِّنَ مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ وَأَنْزَلَ مَعَهُمُ

الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِيَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ فِي مَا اخْتَلَفُوا فِيهِ ... ﴾ [سورة البقرة، الآية: ٢١٣]

ความว่า “มนุษย์นั้นเคยเป็นประชาชาติเดียวกัน ภายหลังจากอัลลอฮฺ(ช.บ) ได้ส่งบรรดานะบีมาในฐานะผู้แจ้งข่าวดี และผู้ตักเตือน และได้ทรงประทานคัมภีร์อันกอปรไปด้วย ความจริงลงมากับพวกเขาด้วย เพื่อว่า คัมภีร์นั้นจะได้ตัดสินระหว่างมนุษย์ในสิ่งที่พวกเขาขัดแย้ง” (ชูเราะฮฺ อัลบะเกาะเราะฮฺ โองการที่ 213)

(4) วิธีการศรัทธาต่อบรรดาคัมภีร์ (การศรัทธาต่อบรรคัมภีร์จะต้องปฏิบัติอย่างไร?)

ในการศรัทธาต่อบรรดาคัมภีร์นั้น เราสามารถแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ
ด้วยคือ:-

1) การศรัทธาโดยรวมรัด(แบบสรุป)

2) การศรัทธาโดยละเอียดและแจ่มแจ้ง

- การศรัทธาโดยรวมรัด (แบบสรุป) คือ การที่ผู้ศรัทธาต้องเชื่อว่า
คัมภีร์ ดังกล่าวได้ถูกประทานจากอัลลอฮฺ(ซ.บ) ผู้บรรดาศาสนทูตของพระองค์
จริงอย่างแน่นอน.

- การศรัทธาโดยละเอียดและแจ่มแจ้ง(แบบแบ่งออกเป็นข้อๆ)ได้
ถูกระบุชื่อไว้ในคัมภีร์อัลกุรอาน

คือ การที่ผู้ศรัทธาต้องเชื่อในคัมภีร์ต่างๆที่ได้ระบุชื่อไว้ในคัมภีร์อัลกุ
รอาน เช่น คัมภีร์ เตาโรต , คัมภีร์ซาบูร , คัมภีร์อิงญิล และ สาส์น แด่นะบีมูซา
(อ.ล) และ นะบียิบรอฮีม(อ.ล) ซึ่งคัมภีร์ดังกล่าวได้ถูกระบุไว้ใน อัลกุรอาน
ทั้งหมด และต้องศรัทธาอีกว่า ยังมีคัมภีร์ของอัลลอฮฺ(ซ.บ)อีกมากมายที่ถูก
ประทานให้แก่บรรดาศาสนทูตของพระองค์ ซึ่งไม่ได้เปิดเผยในอัลกุรอาน และ
ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ถึงนามและจำนวนของมัน นอกจากพระองค์เพียงผู้เดียวเท่านั้น

บรรดาคัมภีร์ทั้งหมดถูกประทานลงมา เพื่อยืนยัน ถึงความเอกภาพ
แห่งอัลลอฮฺ(ซ.บ) ซึ่งพระองค์ เท่านั้น ผู้ที่สมควรแก่การสักการะบูชา และถวาย
ความจงรักภักดี และคัมภีร์ดังกล่าวได้ห้ามจากการตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺ(ซ.บ) และ
การสร้างความหายนะให้บังเกิดแก่เหล่ามนุษยชาติ . แผลงนี้คือเป้าหมายอัน
เดียวที่เหล่าศาสนทูตทั้งหลายถูกส่งมายังประชาชาติถึงแม้ว่า จะการแตกต่างกัน
ของบทบัญญัติและธรรมเนียม ในแต่ละยุคสมัยที่ต่างกัน .

และการศรัทธาต่อบรรดาคัมภีร์ ต้องยอมรับอีกเช่นกันว่า ศาสนทูตท่าน
ก่อนๆ ก็ได้ถูกประทานคัมภีร์เช่นกัน และอัลกุรอานก็คือคัมภีร์ที่ถูกประทานลง

มาแต่ท่านนะบีมุฮัมมัด(ช.ล) ที่มีมนุษยชาติต้องเคารพและยึดถือปฏิบัติตาม บทบัญญัติทุกประการแห่งอัลกุรอาน .

พระองค์ทรงตรัสว่า

﴿ ءَامَنَ الرَّسُولُ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْهِ مِنْ رَبِّهِ وَالْمُؤْمِنُونَ كُلُّ ءَامِنَ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ... ﴾ [سورة البقرة، الآية: ٢٨٥].

ความว่า “รอซูล(ช.ล)นั้นได้ศรัทธาต่อสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่เขา จากพระเจ้าของเขาและมุมีนทั้งหลายก็ศรัทธาด้วย ทุกคนศรัทธาต่ออัลลอฮฺ(ช.บ) และมลาอิกะฮฺ ของพระองค์และบรรดาคัมภีร์ของพระองค์ และบรรดารอซูลของพระองค์” (ซูเราะฮฺ อัลบะเกาะเราะฮฺ โองการที่285)

และพระองค์ได้ตรัสว่า

﴿ اتَّبِعُوا مَا أُنزِلَ إِلَيْكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ وَلَا تَتَّبِعُوا مِنْ دُونِهِ ءَأُولِيَاءَ ... ﴾ [سورة الأعراف، الآية: ٣].

ความว่า “พวกเจ้าจงปฏิบัติตามสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่พวกเจ้าจากพระเจ้าของพวกเขาเถิด และอย่าปฏิบัติตามผู้คุ้มครองใดๆ” (ซูเราะฮฺ อัล-อะอฺรอฟ โองการที่ 3)

- **ลักษณะพิเศษ ของอัลกุรอาน ที่แตกต่างกับคัมภีร์ก่อนๆ**

1) คำโองการและความหมายของอัลกุรอานตลอดจนสังขรณ์เกี่ยวกับการสร้างสรรค์แห่งอัลลอฮฺ(ช.บ) เป็นสิ่งปาฏิหาริย์ที่ไม่มีผู้ใดสามารถประดิษฐ์และลอกเลียนแบบได้

2) อัลกุรอาน คือ คัมภีร์ เล่มสุดท้ายที่พระองค์อัลลอฮฺ(ช.บ)ทรงประทานแก่ศาสนทูตองค์สุดท้าย ผู้เป็นนะบีของเราท่านมุฮัมมัด(ช.ล)

3) อัลกุรอานเป็นคัมภีร์ที่ถูกพิทักษ์รักษาจากการถูกบิดเบือนและ
 คัดแปลงโดยอัลลอฮฺ(ซ.บ) ดังที่การบิดเบือนได้เคยเกิดขึ้นแล้วกับบรรดาคัมภีร์
 ก่อนๆเนื่องจากไม่ได้รับการพิทักษ์แห่งพระผู้เป็นเจ้า .

4) อัลกุรอานเป็นสักขีพยานยืนยันว่า คัมภีร์ก่อนๆนั้นถูกประทานลงมา
 จริง และควบคุมคัมภีร์เหล่านั้นให้ตั้งอยู่ในความเป็นจริง กล่าวคือ สิ่ง
 แปลกปลอมเข้ามา ก็จะแจ้งให้ทราบและสิ่งที่ถูกตัดทอนออกไป หรือถูก
 บิดเบือนหรือถูกปกปิดไว้จะแจ้งให้ทราบเช่นเดียวกัน.

5) อัลกุรอานเป็นคัมภีร์ที่ยกเลิกบทบัญญัติของคัมภีร์ก่อนๆทั้งหมด
 พระองค์ทรงตรัสว่า

﴿ مَا كَانَ حَدِيثًا يُفْتَرَىٰ وَلَٰكِن تَصْدِيقَ الَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ وَتَفْصِيلَ كُلِّ شَيْءٍ

وَهُدًى وَرَحْمَةً لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿...﴾ [سورة يوسف، الآية: ١١١].

ความว่า “มิใช่เป็นเรื่องราวที่ถูกปั้นแต่งขึ้น แต่ว่าเป็นการยืนยันความ
 จริงที่อยู่ต่อหน้าเขา และเป็นการแจกแจงทุกสิ่งทุกอย่าง และเป็นการชี้ทางที่
 ถูกต้อง และเป็นการเมตตาแก่หมู่ชนผู้ศรัทธา” (ซูเราะฮฺ ยูซุฟ โองการที่ 111)

(5) การยอมรับในเนื้อหา(ข่าวสาร) ของคัมภีร์เล่มก่อนๆ

ไม่เป็นที่สงสัยแต่ประการใดเลยว่า เรื่องราวที่ถูกระบุในคัมภีร์ เล่ม
 ก่อนๆ นั้น เป็นโองการ(วะหฺยู) ที่อัลลอฮฺ(ซ.บ) ทรงประทานให้แก่เหล่าศาสน
 ชูตท่านก่อนๆ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า เราจำเป็นต้องยอมรับในเนื้อหาของ
 คัมภีร์ก่อนๆ ที่ยังหลงเหลืออยู่ในปัจจุบันนี้ เนื่องจากคัมภีร์เหล่านั้นได้ถูก
 บิดเบือน และคัดแปลงไปจากต้นฉบับเดิมเสียแล้ว.

ส่วนหนึ่งจากเนื้อหาของคัมภีร์เล่มก่อนๆที่เราได้รับรู้และเป็นความจริง
 อย่างแน่นอน จากการบอกเล่าในอัลกุรอานคือ ไม่มีผู้แบกภาระคนใดที่จะแบก

ภาระของผู้อื่นได้ และมนุษย์จะไม่ได้อะไรเลยนอกจากสิ่งที่เขาได้ขวนขวายเอาไว้ และการขวนขวายของเขาก็จะให้เห็นในไม่ช้าและเขาก็จะได้รับการตอบแทนด้วยการตอบแทนที่ครบถ้วนสมบูรณ์ .

อัลลอฮฺ(ซ.บ)ทรงตรัสว่า

﴿ أَمْ لَمْ يُنَبِّأْ بِمَا فِي صُحُفِ مُوسَىٰ ﴿٦٠﴾ وَإِبْرَاهِيمَ آذَىٰ وَقَىٰ ﴿٦١﴾ ۖ أَلَّا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ ﴿٦٢﴾ وَأَنْ لَّيْسَ لِلْإِنْسَانِ إِلَّا مَا سَعَىٰ ﴿٦٣﴾ وَأَنَّ سَعْيَهُ سَوْفَ يُرَىٰ ﴿٦٤﴾ ثُمَّ يُجْزَاهُ الْجَزَاءَ ۖ أَلَّا وَفَىٰ ﴿٦٥﴾ ﴾ [سورة النجم، الآيات: ٦٠-٦٥].

ความว่า “หรือว่าเขามิได้รับข่าวคราวที่มีอยู่ในคัมภีร์ของมูซา(อ.ล) และ (ในคัมภีร์ของ) อิบรอฮีม(อ.ล) ผู้ซึ่งปฏิบัติตามสัญญาอย่างเคร่งครัด . ว่าไม่มีผู้แบกภาระคนใดที่จะแบกภาระของผู้อื่นได้และมนุษย์จะไม่ได้อะไรเลย นอกจากสิ่งที่เขาได้ขวนขวายเอาไว้ และแท้จริงการขวนขวายของเขาก็จะให้เห็นในไม่ช้าแล้วเขาก็จะได้รับการตอบแทนด้วยการตอบแทนที่ครบถ้วนสมบูรณ์” (ชูเราะฮฺ อันนัจม โองการที่ 36-41)

พระองค์ยังได้ตรัสอีกว่า

﴿ بَلْ تَوَثَّرُونَ ۚ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا ﴿١٦﴾ وَالْآخِرَةَ خَيْرٌ وَأَبْقَىٰ ﴿١٧﴾ ۖ إِنَّ هَذَا لَفِي الصُّحُفِ ۖ أَلْأُولَىٰ ﴿١٨﴾ صُحُفِ إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَىٰ ﴿١٩﴾ ﴾ [سورة الأعلى، الآيات: ١٦-١٩].

ความว่า “หากมิได้ แต่พวกเจ้าเลือกเอาการมีชีวิตอยู่ในโลกนี้ต่างหาก. ทั้งๆที่ปรโลกนั้นดีกว่าและจริงกว่า . แท้จริง (ข้อเตือนสติ) นี้ มีอยู่ในคัมภีร์ก่อนๆมาแล้ว . คือคัมภีร์ (ศาสน์) ของอิบรอฮีม(อ.ล)และมูซา(อ.ล)” (ชูเราะฮฺ อัลอะละ โองการที่ 16-17)

- สุกุ่ม(ข้อตัดสิน) ต่อบทบัญญัติแห่งคัมภีร์ก่อนๆมีดังนี้

บทบัญญัติที่ได้ระบุไว้ในอัลกุรอาน ถือเป็นสิ่งจำเป็นที่ผู้ศรัทธาต้องนำมายึดถือปฏิบัติ อย่างเคร่งครัด ต่างกับบทบัญญัติของคัมภีร์ก่อนๆ ซึ่งไม่เป็นที่อนุมัติให้นำมายึดถือปฏิบัติอีกต่อไป ถึงแม้ว่าในกรณีที่บทบัญญัติ ของ คัมภีร์ เหล่านั้น มัน

เป็นสิ่งที่อนุมัติและสอดคล้องกับคัมภีร์อัลกุรอานก็ตาม ไม่ใช่เพราะเหตุที่ว่า คัมภีร์เล่มก่อนๆ ไม่ถูกต้อง หากแต่มันคือสิ่งที่ถูกต้องและเป็นที่ยอมรับสำหรับชนรุ่นก่อนเท่านั้น แต่ในยุคสมัยของเรา มันคือบทบัญญัติที่ถูก โหมฆะ และยกเลิกไปแล้ว บทบัญญัติใดที่สอดคล้องกับอัลกุรอานแสดงว่าบทบัญญัตินั้นถูกต้อง .

(6) คัมภีร์ของอัลลอฮฺ(ช.บ)ที่ถูกประทานลงมา ซึ่งได้ถูกระบุไว้ในอัลกุรอานและซุนนะฮฺของท่านนะบี (ช.ล)

1) คัมภีร์ อัลกุรอาน

อัลกุรอาน คือ พระดำรัสของอัลลอฮฺ(ช.บ) ที่พระองค์ทรงประทานแก่ท่านนะบีมุฮัมมัด(ช.ล) ผู้เป็นศาสนทูตท่านสุดท้าย ดังนั้นอัลกุรอานจึงเป็นคัมภีร์เล่มสุดท้าย มันเป็นคัมภีร์ที่ถูกพิทักษ์รักษาและปกป้องจากการดัดแปลงหรือแก้ไขใดๆ โดยอัลลอฮฺ (ช.บ) และอัลกุรอานเป็นคัมภีร์ที่ ยกเลิกบทบัญญัติแห่งคัมภีร์เล่มก่อนๆทั้งหมด .

อัลลอฮฺ(ช.บ) ทรงตรัสว่า

﴿ إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ ﴿١٠١﴾ [سورة الحجر، الآية: ١٠١].

ความว่า “แท้จริงเราได้ให้ข้อตักเตือน (อัลกุรอาน) ลงมา และแท้จริงเราเป็นผู้รักษามันอย่างแน่นนอน” (ซูเราะฮฺ อัลฮิจร โองการที่ 9)

และพระองค์ยังตรัสอีกว่า

﴿ وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ الْكِتَابِ وَمُهَيِّمًا عَلَيْهِ فَاحْكُم بَيْنَهُم بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ... [سورة المائدة، الآية: ٤٨].

ความว่า “และเราได้ให้คัมภีร์ลงมาแก่เจ้า ด้วยความจริง ในฐานะเป็นที่ ยืนยันคัมภีร์ที่อยู่เบื้องหน้ามัน และเป็นที่ยอมรับคัมภีร์ เบื้องหน้านั้น (อัด-เตา รอตและอินญิล) ดังนั้น เจ้าจงตัดสินระหว่างพวกเขา ด้วยสิ่งที่อัลลอฮฺ(ซ.บ)ทรง ประทานลงมาเถิด” (ซูเราะฮฺ อัลมาอิดะฮฺ โองการที่ 48)

2) คัมภีร์ อัด-เตารอต

อัด-เตารอต คือคัมภีร์ของอัลลอฮฺ(ซ.บ) ที่ทรงประทานลงมาแก่ท่านนะ บีมูซา(อ.ล) ซึ่งในนั้นมีข้อแนะนำและแสงสว่าง บรรดาอะบีที่สวามิภักดิ์ ได้ ใ้ใช้อัด-เตารอต ตัดสินบรรดาผู้ที่เป็นอิวจากชนชาว อิสรออิด และนักปราชญ์ ทั้งหลายก็ได้ใช้ อัด-เตารอต ตัดสินด้วย(หลังจากที่นะบีมูซา(อ.ล)ได้ล่องลับไป แล้ว).

และแท้จริงคัมภีร์เตารอต ที่เราต้องศรัทธานั้น คือ คัมภีร์ ที่ถูกประทาน แก่ท่านนะบีมูซา(อ.ล) มิใช่คัมภีร์ที่ยังคงอยู่กับชาวคัมภีร์(อิว)ในปัจจุบันนี้ เนื่องจากคัมภีร์เล่มดังกล่าว ไม่ใช่ฉบับดั้งเดิม หากแต่มันถูกแก้ไขและบิดเบือน ไปแล้ว.

พระองค์ทรงตรัสว่า

﴿ إِنَّا أَنْزَلْنَا التَّوْرَةَ فِيهَا هُدًى وَنُورٌ يُحْكُمُ بِهَا الَّذِينَ اسْلَمُوا لِلدِّينِ

هَادُوا وَالرَّبَّانِيُونَ وَالْأَحْبَارُ بِمَا اسْتُحْفِظُوا مِنْ كِتَابِ اللَّهِ... ﴾ [سورة المائدة، الآية: ٤٤].

ความว่า “แท้จริงเราได้ให้อัด-เตารอต ลงมา โดยที่ในนั้นมีข้อแนะนำ และแสงสว่างซึ่งบรรดาอะบีที่สวามิภักดิ์ได้ใช้อัด-เตารอต ตัดสินด้วย เนื่องด้วย สิ่งที่พวกเขาได้รับมอบหมายให้รักษาไว้ (นั่นคือ) คัมภีร์ของอัลลอฮฺ(ซ.บ)” (ซู เราะฮฺ อัลมาอิดะฮฺ โองการที่ 44)

3) อัล-อินญิล (ไบเบิล)

อัล-อินญิล เป็นคัมภีร์ของอัลลอฮฺ(ซ.บ)ที่พระองค์ทรงประทานแก่ท่านนะบีอิซา(อ.ล) (พระเยซู)ซึ่งในนั้นมีความจริงเพื่อยืนยันคัมภีร์ก่อนๆที่ถูกระทานลงมาแล้ว คัมภีร์ อัล-อินญิล (ไบเบิล) ที่เราต้องศรัทธานั้นคือคัมภีร์ของอัลลอฮฺ(ซ.บ) ที่พระองค์ทรงประทานแก่ท่านนะบีอิซา(อ.ล) . มิใช่คัมภีร์ที่ชาวคริสเตียนนับถืออยู่ทุกวันนี้ เนื่องจากคัมภีร์ดังกล่าวนี้ ได้ถูกตัดทอนออกไปและบิดเบือนจากต้นฉบับเก่าที่แท้จริงแล้วเช่นกัน.

พระองค์อัลลอฮฺ(ซ.บ)ทรงตรัสว่า

﴿ وَقَفَّيْنَا عَلَىٰ آثَرِهِم بِعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ التَّوْرَةِ ۗ وَآتَيْنَاهُ الْإِنجِيلَ فِيهِ هُدًى وَنُورٌ وَمُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ التَّوْرَةِ وَهُدًى وَمَوْعِظَةً لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٥١﴾ ﴾ [سورة المائدة، الآية: ٥١].

ความว่า “และเราได้ให้อีซา(อ.ล)บุตรของมารีย์มาตามหลังพวกเขา (บรรดานะบีทั้งหลาย) ในฐานะผู้ยืนยันสิ่งที่อยู่เบื้องหน้าเขา คือ อัล-เตอรอฮฺ และเราได้ให้ อัล-อินญิลแก่เขาซึ่งในนั้นมีคำแนะนำและแสงสว่างและเป็นที่ยืนยันสิ่งที่อยู่เบื้องหน้ามัน คือ อัล-เตอรอฮฺ และเป็นคำแนะนำและคำตักเตือนแก่ผู้ยำเกรงทั้งหลาย” (ซูเราะฮฺ อัลมาอิดะฮฺ โองการที่ 46)

ในคัมภีร์ทั้งสองเล่มดังกล่าว (อัล-เตอรอฮฺ และอัล- อินญิล) ยังได้ระบุถึงเรื่องราวและกล่าวขานถึงศาสนทูตท่านสุดท้าย คือ ท่านนะบี มุฮัมมัด(ซ.ล)

พระองค์ทรงกล่าวว่า

﴿ الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الرَّسُولَ النَّبِيَّ الْأُمِّيَّ الَّذِي يَجِدُونَهُ مَكْتُوبًا عِنْدَهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنجِيلِ يَأْمُرُهُم بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَاهُمْ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُحِلُّ لَهُمُ الطَّيِّبَاتِ وَيُحَرِّمُ عَلَيْهِمُ الْخَبَائِثَ وَيَضَعُ عَنْهُمْ إِصْرَهُمْ وَالْأَغْلَالَ الَّتِي كَانَتْ عَلَيْهِمْ... ﴾ [سورة الأعراف، الآية: ٥٣].

ความว่า “คือบรรดาผู้ที่ปฏิบัติตามรอซูล(ซ.ล)(ท่านนะบีมุฮัมมัด(ซ.ล))ผู้เป็นนะบีที่เขียนอ่านไม่เป็น ที่พวกเขา (ยิวและคริสเตียน) พบเขาถูกจารึกไว้ ณ ที่

พวกเขา จะใช้พวกเขาให้กระทำในสิ่งที่ชอบและห้ามพวกเขามิให้กระทำในสิ่งที่ไม่ชอบและจะอนุมัติให้แก่พวกเขาซึ่งสิ่งดีๆทั้งหลาย และจะให้เป็นที่ต้องห้ามแก่พวกเขา ซึ่งสิ่งที่เลวทั้งหลาย และจะปลดเปลื้องออกจากพวกเขา ซึ่งภาระหนักของพวกเขาและห่วงคอที่ปรากฏอยู่บนพวกเขา” (ซูเราะฮฺ อัดอะฮฺรอฟ โองการที่ 157)

4) คัมภีร์ อัช-ซาบूर

อัช-ซาบूर เป็นคัมภีร์ของอัลลอฮฺ(ซ.บ) ที่พระองค์ทรงประทานแก่ท่านนะบิ์ดาอูด(อ.ล) ซึ่งผู้ศรัทธาจะต้องศรัทธาในคัมภีร์เล่มดังกล่าว มิใช่คัมภีร์ที่ถูกบิดเบือนและเปลี่ยนแปลงด้วยการกระทำของชาวยิว อัลลอฮฺ(ซ.บ) ทรงตรัสว่า

﴿ ... وَءَاتَيْنَا دَاوُدَ زَبُورًا ﴿٣٧﴾ ﴾ [سورة النساء، الآية: ٣٧].

ความว่า “และเราได้ให้ซะบूरแก่ดาอูด” (ซูเราะฮฺ อัน นิซาอฺ โองการที่ 163)

(5) สาส์น(คัมภีร์) แห่งอิบรอฮีม(อ.ล) และมุซา(อ.ล)

สาส์นคัมภีร์ดังกล่าว เป็นอัลลอฮฺ(ซ.บ) ซึ่งพระองค์ทรงประทานแก่ท่านนะบิ์มุซา(อ.ล) (หนึ่งเล่ม) และทรงประทานแก่ท่านนบอิบรอฮีม(อ.ล) เช่นกัน แต่เนื่องจากสาส์น(คัมภีร์) ดังกล่าวได้หายสาบสูญไป โดยไม่มีผู้ใดได้รับรู้ถึงบทบัญญัติของสาส์นดังกล่าว . เว้นแต่บทบัญญัติบางประการเท่านั้น ที่อัลกุรอานและอัชซุหนนะฮฺได้ระบุหรือบอกกล่าวไว้ .

พระองค์อัลลอฮฺ(ซ.บ) ทรงตรัสว่า

﴿ أَمْ لَمْ يُنَبِّأْ بِمَا فِي صُحُفِ مُوسَى ﴿٣٨﴾ وَإِبْرَاهِيمَ الَّذِي وَفَّى ﴿٣٩﴾ أَلَّا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ ﴿٤٠﴾ وَأَنْ لَّيْسَ لِلْإِنْسَانِ إِلَّا مَا سَعَىٰ ﴿٤١﴾ وَأَنَّ سَعْيَهُ سَوْفَ يُرَىٰ ﴿٤٢﴾ ثُمَّ يُجْزَاهُ الْجَزَاءَ الْأَوْفَىٰ ﴿٤٣﴾ ﴾ [سورة النجم، الآيات: ٣٨-٤٣].

ความว่า “หรือว่าเขามิได้รับข่าวคราวที่มีอยู่ในคัมภีร์ของมุซา และ(ในคัมภีร์ของ) อิบรอฮีม(อ.ล) ผู้ซึ่งปฏิบัติตามสัญญาอย่างครบครัน. ว่าไม่มีผู้แบกภาระคนใดที่จะแบกภาระของผู้อื่นได้และมนุษย์จะไม่ได้อะไรเลย นอกจากสิ่งที่เขาได้ขวนขวายเอาไว้. และแท้จริงการขวนขวายของเขาก็จะให้เห็น ในไม่ช้า. และเขาก็จะได้รับการตอบแทนด้วยการตอบแทนที่ครบถ้วน” (ซูเราะฮ์ อัน-นัจม โองการที่ 36-41)

และพระองค์ยัง ทรงตรัสอีกว่า

﴿ بَلْ تُؤْتِرُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا ﴿٦٧﴾ وَالْآخِرَةَ خَيْرٌ وَأَبْقَى ﴿٦٨﴾ إِنَّ هَذَا لَفِي الصُّحُفِ

الْأُولَى ﴿٦٩﴾ صُحُفِ إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى ﴿٧٠﴾ ﴿ [سورة الأعلى، الآيات: ٦٧-٧٠].

ความว่า “ห้ามได้ แต่พวกเจ้าเลือกเอาการมีชีวิตอยู่ในโลกนี้ต่างหาก, ทั้งๆที่ปรโลกนั้นดีกว่า และจริงกว่า . แท้จริง(ข้อเตือนสติ) นี้มีอยู่ในคัมภีร์ก่อนๆ มาแล้ว, คือ คัมภีร์ของอิบรอฮีม(อ.ล)และมุซา(อ.ล)” (ซูเราะฮ์ อัล-อะละลา โองการที่ 16-19)

หลักการศรัทธาข้อที่ 4

การศรัทธาต่อบรรดาราชูล (ศาสนทูต)

(1) **การศรัทธาต่อบรรดาราชูล** (ขอความสันติจึงมีแต่พวกเขาทั้งหลาย) คือหลักหนึ่งของหลักการศรัทธา 6 ข้อ ซึ่งการศรัทธาของบ่าวคนหนึ่งนั้น จะไม่บรรลุถึงแก่นแท้ของการศรัทธาได้ นอกจากจะต้องศรัทธาต่อหลักการณ์ เช่นกัน

การศรัทธาต่อบรรดาราชูล หมายถึง การเชื่อมั่นอย่างหนักแน่นว่า แท้จริง บรรดาราชูลนั้น เป็นผู้ที่อัลลอฮฺ (ซ.บ) ทรงได้คัดเลือกมา เพื่อรับผิดชอบหน้าที่ในการเผยแพร่ศาสนาของพระองค์ ดังนั้นผู้ใดที่เชื่อฟังและปฏิบัติตามบรรดาราชูลเขาผู้นั้นย่อมได้รับทางนำ และผู้ใดที่ทรยศและฝ่าฝืนต่อพวกเขาแน่นอนเขาผู้นั้นคือผู้ที่หลงทางและหาญนะ และต้องศรัทธามันอีกว่าบรรดาราชูล ได้ทำการประกาศเรียกร้องและเผยแพร่บรรดาสารแห่งอัลลอฮฺ (ซ.บ) ที่ได้ทรงประทานลงมา มันคือการเผยแพร่อันชัดเจน และได้ปฏิบัติตามหน้าที่ที่อัลลอฮฺ (ซ.บ) ได้มอบหมายไว้ให้ พร้อมกับให้การแนะนำและตักเตือนประชาชาติ ซึ่งบรรดาราชูลนั้น ได้ละทุกสิ่งทุกอย่างอย่างเต็มที่ ในหนทางของอัลลอฮฺ (ซ.บ) โดยตั้งมั่นอยู่บนหลักการอันเที่ยงแท้ โดยที่มิได้เปลี่ยนแปลง บิดเบือนและปกปิดในสิ่งที่อัลลอฮฺ (ซ.บ) ทรงประทานลงมา และการศรัทธาต่อบรรดาราชูลอีกเช่นกัน เราจะต้องศรัทธาต่อบรรดาราชูลทุกท่าน ที่อัลลอฮฺ (ซ.บ) ได้ทรงขนานนามและท่านที่ไม่ได้กล่าวนามไว้ บรรดาราชูล

ซุลทุกท่านจะให้ข่าวดีถึงการมาของรอซุลท่านต่อไป รอซุลผู้ที่มาในยุคหลังจากนั้น จะมายืนยันและสร้างความเชื่อถือให้รอซุลท่านที่ผ่านมา .

อัลลอฮฺ(ช.บ) ได้ทรงตรัสว่า

﴿ قُولُوا ءَامَنَّا بِاللّٰهِ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْنَا وَمَا أُنزِلَ إِلَىٰ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحٰقَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطِ وَمَا أُوتِيَ مُوسَىٰ وَعِيسَىٰ وَمَا أُوتِيَ النَّبِيُّونَ مِن رَّبِّهِمْ لَا نُنْفِرُكَ بَيْنَ أَحَدٍ مِّنْهُمْ وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ ﴾ [سورة البقرة، الآية: ١٣٦].

ความว่า “ พวกเจ้าจงกล่าวเถิดเราได้ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ(ช.บ) และสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่เรา และสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่อิบรอฮีม และอิสมาแอล และอิซฮาก และยะอฺกูบและวงศ์วานเหล่านั้น และสิ่งที่มุซาและอีซาได้รับ และสิ่งที่บรรดา นะบีได้รับจากพระเจ้าของพวกเขา พวกเรามีได้แบ่งแยกระหว่างท่านหนึ่งท่านใด จากเขาเหล่านั้น และพวกเราจะเป็นผู้สวามีภักดีต่อพระองค์ท่านนั้น” . (ชูเราะฮฺ อัลบะเกาะเราะฮฺ โองการที่ 136)

ผู้ใดปฏิเสธรอซุลท่านหนึ่งท่านใด ก็เท่ากับว่าเขาปฏิเสธผู้ที่ให้การยอมรับต่อรอซุลท่านนั้นด้วย และผู้ใดทรยศและฝ่าฝืนรอซุลท่านหนึ่งท่านใด ก็เท่ากับว่าเขาผู้นั้นได้ขัดขืนและฝ่าฝืนต่ออัลลอฮฺ(ช.บ)ผู้ที่ใช้ให้กระทำการภักดีต่อรอซุล.

อัลลอฮฺ(ช.บ) ทรงตรัสว่า

﴿ إِنَّ الَّذِينَ يَكْفُرُونَ بِاللّٰهِ وَرُسُلِهِ وَيُرِيدُونَ أَن يُفْرَقُوا بَيْنَ اللَّهِ وَرُسُلِهِ وَيَقُولُونَ نُؤْمِنُ بِبَعْضٍ وَنَكْفُرُ بِبَعْضٍ وَيُرِيدُونَ أَن يَتَّخِذُوا بَيْنَ ذٰلِكَ سَبِيلًا ۗ ﴿١٣٧﴾ أُولَٰئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ حَقًّا وَأَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُّهِينًا ۗ ﴿١٣٨﴾ ﴾ [سورة النساء، الآيات: ١٣٧ ، ١٣٨].

ความว่า “ แท้จริงผู้ที่ปฏิเสธการศรัทธาต่ออัลลอฮฺ(ช.บ) และบรรดาอโรรซุลของพระองค์และต้องการที่จะแยกแหว่งอัลลอฮฺ(ช.บ) และบรรดาอโรรซุลของ

พระองค์ และกล่าวว่า เราศรัทธาในบางคน และปฏิเสธศรัทธาในบางคน และพวกเขาต้องการที่จะยึดเอาในระหว่างนั้น ซึ่งทางใดทางหนึ่งนั้น ชนเหล่านี้แหละ คือ ผู้ปฏิเสธ โดยแท้จริง และเราได้เตรียมไว้แล้วซึ่งการลงโทษที่ยังความอภัยแก่ผู้ปฏิเสธศรัทธาทั้งหลาย.” (ชูเราะฮฺ อัลนิซาอฺ โองการที่ 150-151)

(2) ข้อเท็จจริงของ **النوة** (การเป็นนะบี)

النوة คือ ผู้เป็นสื่อกลางระหว่างอัลลอฮฺ(ซ.บ)ผู้สร้างกับผู้ถูกสร้าง ในการเผยแพร่บทบัญญัติ เป็นผู้ที่อัลลอฮฺ(ซ.บ) ได้ทรงประทานความโปรดปราน และทรงคัดเลือกมาจากมนุษยชาติและพระองค์คือผู้เดียวเท่านั้นที่กระทำการเลือกพวกเขา มา ไม่มีผู้ใดเป็นหุ้นส่วนกับพระองค์

อัลลอฮฺ(ซ.บ) ทรงตรัสว่า

﴿ اللَّهُ يَصْطَفِي مِنَ الْمَلَائِكَةِ رُسُلًا وَمِنَ النَّاسِ إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ بَصِيرٌ ﴾

[سورة الحج، الآية: 65].

ความว่า “อัลลอฮฺ(ซ.บ) ทรงคัดเลือกบรรดาศาสนทูตจากหมู่มาลาอิกะฮฺ และจากหมู่มนุษย์ แท้จริงอัลลอฮฺ(ซ.บ) เป็นผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรงเห็น .” (ชูเราะฮฺ อัลฮัจญ์ โองการที่ 75)

นะบี เป็นเกียรติยศที่ถูกระทานให้ มิใช่ได้มาด้วยการแสวงหา การกระทำอวดคะห์และมิใช่ได้มาด้วยความสมัครใจหรือการเรียกร้องของพวกเขาเอง แท้จริงแล้วการเป็นนะบีคือการคัดเลือกของอัลลอฮฺ(ซ.บ).

อัลลอฮฺ(ซ.บ) ทรงตรัสว่า

﴿ ... اللَّهُ يَخْتِيبُ إِلَيْهِ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي إِلَيْهِ مَنْ يُنِيبُ ﴾

[سورة الشورى، الآية: 6].

ความว่า “ อัลลอฮฺ(ซ.บ) ทรงเลือกสำหรับพระองค์ ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์และชี้แนะทางสู่พระองค์แก่ผู้ที่ผินหน้าสู่พระองค์ .” (ชูเราะฮฺ อัจซุรอ โองการที่ 13)

(3) (الحكمة) เหตุผลของการส่งบรรดาราชทูต (ศาสนทูต)

มายังประชาชาติ

การส่งบรรดาราชทูตมายังมนุษยชาติ มีเหตุและผลพอสังเขปดังต่อไปนี้:-

3.1 เพื่อนำประชาชาติจากการอับำอะหฺ (การสํกการะบุงหฺ) สํงที่ถูกรสร้างไปสู่การอับำอะหฺกัคคิตอฺพระเจ้ผู้เป็นรสร้างคืออัลลอสฺ (ช.บ) เพียงองค์เดีว จาก การเป็นทาสแห่งการกราบไหว้สํงถูกรสร้างท้งหลายไปสู่ความเป็นอิสระภาพแห่งการ กราบไหว้อัลลอสฺ(ช.บ) ผู้ทรงเป็นพระเจ้แห่งสากลโลก.

อัลลอสฺ(ช.บ) ได้ทรงตรัสว่า

﴿ وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ ﴾ [سورة الأنبياء، الآية: ๓๑].

ความว่า “ และเรามีได้ส่งเจ้มาเพื่อสํงใดนอกรจากเพื่อความเมตตาแก่ประชาชาติท้งหลาย .” (ซูเราะฮฺ อัลอัมบิยาอฺ โองการที่ 107)

3.2 เพื่อประกาศและชี้แจงถึงจุดประสงค์ เป้าหมายที่อัลลอสฺ (ช.บ) ทรงสร้างสรรพลํงขึ้นมานั้นก็คือเพื่อให้กราบไหว้สํกการะบุงหฺต่ออัลลอสฺ(ช.บ) เพียงหนึ่ง เดีว เป้าหมายอันสําคัญนี้มนุษยย์ไม่สามารถรับรู้ได้ นอกรจากด้วยกักับการเผยแพร์ของ บรรดาราชทูตที่อัลลอสฺ(ช.บ) ทรงค้ดเลือกไว้ .

อัลลอสฺ(ช.บ) ทรงตรัสว่า

﴿ وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطُّغُوتَ... ﴾ [سورة النحل،

الآية: ๓๕].

ความว่า “ และโดยแน่นอน เราได้ส่งรราชทูตให้ทุกประชาชาติ (โดยบัญญัติว่า) พวกท่านจงเคารพกัคคิตอฺอัลลอสฺ(ช.บ) และจงหลีกหนีให้ห่างไกลจากพวกเจวีค .” (ซูเราะฮฺ อันนะหฺลฺ โองการที่ 36)

3.3 เป็นหลักฐานและข้อยืนยันของอัลลอฮฺ(ซ.บ) ต่อมนุษย์ชาติทั้งหลาย ว่า แท้จริงอัลลอฮฺ

(ซ.บ) ได้ทรงประทานบรรดาอหฺลุมา ให้พวกเขาแล้ว โดยที่ไม่มีข้ออ้างใดๆแก่ เหล่าผู้ปฏิเสธ .

อัลลอฮฺ(ซ.บ) ทรงตรัสว่า

﴿رُسُلًا مُّبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ لِئَلَّا يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَى اللَّهِ حُجَّةٌ بَعْدَ الرُّسُلِ وَكَانَ اللَّهُ

عَزِيزًا حَكِيمًا ﴿١٦٥﴾ [سورة النساء، الآية: ١٦٥].

ความว่า “คือ บรรดาอหฺลุมาในฐานะผู้แจ้งข่าวดีและในฐานะผู้ตักเตือนเพื่อ ว่ามนุษย์จะได้ไม่มีหลักฐานใดๆอ้างแก้ตัวแก่อัลลอฮฺได้หลังจากบรรดาอหฺลุมา เหล่านั้น และอัลลอฮฺ (ซ.บ) เป็นผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงปรีชาญาณ.” (ชูเราะฮฺ อัน นิชาอฺ โองการที่ 165)

3.4 เพื่ออธิบายถึงความเร้นลับบางอย่างซึ่งมนุษย์ไม่อาจรับรู้ได้ด้วย สติปัญญาที่มีอยู่เช่นบรรดา พระนามของอัลลอฮฺ(ซ.บ)อันงดงาม และคุณลักษณะที่ สูงส่ง , บรรดามาลาอิกะฮฺ , วันกียามะฮฺ และสิ่งเร้นลับอื่นๆอีกมากมาย .

3.5 บรรดาอหฺลุมานั้นถือเป็นแบบอย่างที่ดีงาม ซึ่งอัลลอฮฺ(ซ.บ) ได้ทรง ประทานความสมบูรณ์ด้วยจรรยาบรรณที่ดีงามและได้รับการคุ้มครองดูแลรักษา จากสิ่งคลุมเครือ (สิ่งที่ไม่ชัดเจนและไม่แน่นอน) และความใคร่ต่างๆ(กิเลส ตัณหา).

อัลลอฮฺ(ซ.บ) ทรงตรัสว่า

﴿أَوْ لَتَبِكِ الَّذِينَ هَدَى اللَّهُ فَيُهْدِيهِمْ فَأَقْتَدِهِ...﴾ [سورة الأنعام، الآية: ٤٤].

ความว่า “ชนเหล่านั้น คือ ผู้ที่อัลลอฮฺ(ซ.บ) ได้ทรงแนะนำไว้ ดังนั้น คำแนะนำของพวกเขา เจ้าจงเจริญรอยตามเถิด” (ชูเราะฮฺ อัล อันอาม โองการที่

และอัลลอฮฺ(ซ.บ) ทรงได้ตรัสอีกว่า

﴿ لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِيهِمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ... ﴾ [سورة الممتحنة، الآية: 1].

ความว่า “ โดยแน่นอนในรอซูลของอัลลอฮฺ(ซ.บ) มีแบบฉบับที่ดีงามสำหรับพวกเจ้าแล้ว” (ชูเราะฮฺ อัลอะหฺซาบ โองการที่ 21)

3.6 ปรับปรุงแก้ไขและสร้างความบริสุทธิ์ผุดผ่องให้กับชีวิต พร้อมกับขัดเกลาจิตใจให้สะอาดบริสุทธิ์ ปราศจากมลทิน (สิ่งที่ไม่ดี) ดังที่อัลลอฮฺ(ซ.บ) ทรงตรัสว่า

﴿ هُوَ الَّذِي بَعَثَ فِي الْأُمِّيِّينَ رَسُولًا مِنْهُمْ يَتْلُو عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ وَيُزَكِّيهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ... ﴾ [سورة الجمعة، الآية: 1].

ความว่า “ พระองค์ทรงเป็นผู้แต่งตั้งรอซูลขึ้น คนหนึ่งในหมู่ผู้ไม่รู้จักหนังสือจากพวกเขาเองเพื่อสาธยาย โองการต่างๆของพระองค์แก่พวกเขา และทำให้พวกเขาผุดผ่อง และทรงสอนคำกวีร์ และความสุชุมกัมภีร์ภาพแก่พวกเขา .” (ชูเราะฮฺ อัลญุมูอะฮฺ โองการที่ 2)

และท่านนะบี (ซ.ล) ได้ว่ากันว่า

(إنما بعثت لأتمم كآرم الأءلاق) رواه أءمءواءءاء

ความว่า “ แท้จริงฉัน ได้ถูกส่งมาเพื่อสร้างความสมบูรณ์แก่จริยามารยาท” (รายงานโดย อฮฺมัด และ ฮากิม)

(4) หน้าที่ของบรรดารอซูล (ศาสนทูต)

บรรดารอซูลนั้น มีหน้าที่อันสูงส่งและมีเกียรติซึ่งจะกล่าวในที่นี้ พอสังเขปคือ

4.1 ประกาศและเผยแพร่บทบัญญัติศาสนา เรียกร้อง เชิญชวนมนุษยชาติไปสู่การสักการะภักดีต่ออัลลอฮฺ(ซ.บ) เพียงองค์เดียว.

อัลลอฮฺ(ซ.บ) ทรงตรัสว่า

﴿ الَّذِينَ يُبْلَغُونَ رَسُولَ اللَّهِ وَيَخْشَوْنَهُ وَلَا يَخْشَوْنَ أَحَدًا إِلَّا اللَّهَ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ

حَسِيبًا ﴾ [سورة الأحزاب، الآية: ٥٦].

ความว่า “บรรดา (นะบี) ผู้ที่ได้เผยแผ่ศาสนาทั้งหลายของอัลลอฮฺ(ซ.บ) และพวกเขาเกลียดเกรงต่อพระองค์และไม่กลัวเกรงผู้ใดนอกจากอัลลอฮฺ(ซ.บ) และพอเพียงแล้วที่อัลลอฮฺ(ซ.บ) เป็นผู้ทรงชำระสอบสวน” (ชูเราะฮฺ อัลอะหฺซาบ โองการที่ 39)

4.2 ซึ่แจ่มและอธิบายให้ความเข้าใจในเรื่องของศาสนาที่อัลลอฮฺ(ซ.บ) ทรงประทานลงมา

อัลลอฮฺ(ซ.บ) ตรัสว่า

﴿ يَا بَنِيَّ وَالزُّبُرُ وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الذِّكْرَ لِتُبَيِّنَ لِلنَّاسِ مَا نُزِّلَ إِلَيْهِمْ وَلَعَلَّهُمْ

يَتَفَكَّرُونَ ﴾ [سورة النحل، الآية: ١٠٤].

ความว่า “และเราได้ให้อัลกุรอานแก่เจ้าเพื่อเจ้าได้ชี้แจง (ให้กระจ่าง) แก่ มนุษย์ซึ่งสิ่งที่ได้ถูกประทานมาแก่พวกเขา และเพื่อพวกเขาจะได้ไตร่ตรอง”

(ชูเราะฮฺ อันนะหฺล โองการที่ 44)

4.3 ซึ่ทางนำไปประชาชาติไปสู่หนทางแห่งความดีและตัดเตือนให้ห่างไกล จากความชั่ว พร้อมกับบอกถึงข่าวดีเกี่ยวกับผลบุญคุณค่าที่จะได้รับเป็นการตอบแทน และเตือนให้ระวังจากการถูกลงโทษ ดังที่อัลลอฮฺ(ซ.บ) ทรงตรัสว่า

﴿ رُسُلًا مُّبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ... ﴾ [سورة النساء، الآية: ٦٤].

ความว่า " บรรดา رسولในฐานะผู้แจ้งข่าวดีและในฐานะผู้ตักเตือน"

(ชูเราะฮฺ อันนิซาอฺ โองการที่ 165)

4.4 ปรับปรุงแก้ไขสภาพการเป็นอยู่ของมนุษย์ให้ถูกต้องและดีขึ้น ด้วยกับแบบอย่างที่ดีงาม ทั้งด้วยวาจาและการประพฤติปฏิบัติทางกาย .

4.5 คำร้องไว้ซึ่งบทบัญญัติของอัลลอฮฺ(ซ.บ) และนำมาปฏิบัติใช้กับมวลมนุษยชาติทั้งหลาย .

4.6 บรรดาอหฺลุคทุกท่านนั้นจะเป็นสักขีพยานต่อประชาชาติของตัวเองในวันกียามะฮฺ ว่า แท้จริงพวกเขานั้น ได้เผยแพร่โองการจากอัลลอฮฺ(ซ.บ) อย่างชัดเจนโดยไม่ได้บิดเบือนและอำพรางแต่ประการใด .

อัลลอฮฺ(ซ.บ) ทรงตรัสว่า

﴿ فَكَيْفَ إِذَا جِئْنَا مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ بِشَهِيدٍ وَجِئْنَا بِكَ عَلَىٰ هَٰؤُلَاءِ شَهِيدًا ۗ ﴾

[سورة النساء، الآية: ๔๑].

ความว่า “แล้วอย่างไรเล่าเมื่อเรานำพยานคนหนึ่งจากแต่ละประชาชาติมา และเราได้นำเจ้ามาเป็นพยานแก่ชนเหล่านั้น” (ชูเราะฮฺ อันนิซาอฺ โองการที่ 41)

(5) อัลอิสลาม คือ ศาสนาของทุกรอหฺลุค (ศาสนนฺทุต)

ศาสนาอิสลามนั้นเป็นศาสนาของบรรดานะบี และศาสนนฺทุตทุกพระองค์ อัลลอฮฺ(ซ.บ) ทรงตรัสว่า

﴿ إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ ۗ ﴾ [سورة آل عمران، الآية: ๘๕].

ความว่า “แท้จริงศาสนา ณ. อัลลอฮฺ(ซ.บ) นั้น คือ อัลอิสลาม” (ชูเราะฮฺ อาลาอิมรอน โองการที่ 19)

แท้จริงบรรดาอหฺลุคทั้งหลายได้ประกาศเรียกร้องไปสู่การสักการะภักดีต่ออัลลอฮฺ(ซ.บ) เพียงองค์เดียวและให้ละทิ้งจากการสักการะต่อสิ่งอื่นใดนอกจากพระองค์ ถึงแม้ว่าบทบัญญัติศาสนาของพวกเขาจะมีความแตกต่างกันไปตามยุคและสมัย ถึงกระนั้นก็ตามบรรดาอหฺลุคทั้งหมดเห็นพ้องกันว่า การศรัทธา ในความเอกะ (เอกภาพ) ของอัลลอฮฺ (ซ.บ) นั้น คือ รากฐานและเป้าหมายของการเผยแพร่ .

ดังกล่าวนั้นว่า

(قال النبي صلى الله عليه وسلم : الأنبياء أخوة لعلات) رواه البخاري

ความว่า “ บรรดาศาสนาทูตทั้งหลายนั้นพวกเขาเป็นพี่น้องร่วมพ่อเดียวกัน ”⁽¹⁾ (รายงาน โดย อิหม่ามบุคอรี)

(6) บรรดาทูตนั้นก็คือ สามัญชนคนหนึ่งที่ไม่สามารถรอบรู้ถึงสิ่งเร้นลับได้.

ความรู้เกี่ยวกับสิ่งเร้นลับนั้นเป็นคุณลักษณะเฉพาะของพระเจ้า ไม่ใช่เป็นลักษณะของบรรดาศาสนาทูต เพราะพวกเขาก็คือ มนุษย์คนหนึ่งซึ่งเหมือนกับมนุษย์ทั่วไป มีการกิน ดื่ม มีการแต่งงาน และหลับนอน และเจ็บ ไข้ ได้ป่วย เหมือนคนทั่วไป .

อัลลอฮฺ(ซ.บ) ได้ทรงตรัสว่า

﴿ وَمَا أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ مِنَ الْمُرْسَلِينَ إِلَّا إِنَّهُمْ لَيَأْكُلُونَ الطَّعَامَ وَيَمْشُونَ فِي

الْأَسْوَاقِ... ﴾ [سورة الفرقان، الآية: ٢٠].

(1) จากวัจนะดังกล่าว หมายถึง เหล่าทูตทั้งหลาย ต่างเรียกร่องสู่การศรัทธาในเอกะแห่งอัลลอฮฺ(ซ.บ) ซึ่งเปรียบได้ดังเป็นพี่น้องร่วมพ่อเดียวกันเนื่องจากพวกเขาเหล่านั้นต่างเรียกร่องสู่เป้าหมายอันเดียวกัน ถึงแม้ว่าจะมีความแตกต่างกันในบทบาทบัญญัติหรือภาคปฏิบัติ(การประกอบศาสนกิจ)

ความว่า “ และเรามีได้ส่งคนใดจากบรรดาทูตก่อนหน้าเจ้า นอกจากพวกเขาจะรับประทานอาหารอย่างสามัญชน และเดินท่องไปในตลาด.” (ชูเราะฮฺ อัลฟุรคอน โองการที่ 20)

และอัลลอฮฺ(ซ.บ) ได้ทรงตรัสอีกว่า

﴿ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلًا مِنْ قَبْلِكَ وَجَعَلْنَا لَهُمْ أَزْوَاجًا وَذُرِّيَّةً ﴾ [سورة الرعد، الآية: ٤٤].

ความว่า “และโดยแน่นอนเราได้ส่งบรรดาอัครทูตมาก่อนหน้าเจ้าและเราได้ให้พวกเขามีภริยาและลูกหลาน.” (ซูเราะฮ์ อ์เราะฮ์ อุดู โองการที่ 38)

พวกเขาจะเผชิญกับทุกสิ่งที่มีมนุษย์ทุกคนได้ประสบ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเศร้า โศกหรือดีใจ ความสุขสบายหรือความทุกข์ยาก การมีพลานามัยที่ดี หรือการเจ็บไข้ ได้ป่วย เป็นต้น.

อัลลอฮฺ(ซ.บ) ได้คัดเลือกพวกเขามาเพื่อเผยแผ่ศาสนาของพระองค์ พวกเขาเหล่านั้น ไม่สามารถรับรู้ถึงสิ่งเร้นลับได้ เว้นแต่อัลลอฮฺ(ซ.บ) จะทรงประทานวิสัย (โองการ) หรือทรงเปิดเผยให้แก่พวกเขา ดังที่อัลลอฮฺ(ซ.บ) ทรงตรัสว่า

﴿ عَلِمَ الْغَيْبِ فَلَا يُظْهِرُ عَلَىٰ غَيْبِهِ أَحَدًا ۝ إِلَّا مَنِ ارْتَضَىٰ مِنْ رَسُولٍ فَإِنَّهُ

يَسْأَلُكَ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ رَصَدًا ۝ ﴾ [سورة الجن، الآيةان ١٤ ، ١٥].

ความว่า “ พระผู้ทรงรอบรู้ถึงสิ่งเร้นลับ ดังนั้นพระองค์จะไม่ทรงเปิดเผยสิ่งเร้นลับของพระองค์แก่ผู้ใด นอกจากผู้ที่พระองค์ทรงยินดี เช่น รอซูล ดังนั้นพระองค์จะทรงผู้พิทักษ์เฝ้าดูแลข้างหน้าและข้างหลังเขา”. (ซูเราะฮ์ อัลญิน โองการที่ 26-27)

(7) การคุ้มครองและดูแลรักษาต่อบรรดาอัครทูต(การปราศจากมลทิน).

อัลลอฮฺ(ซ.บ) ได้คัดเลือกผู้ที่ประเสริฐและมีความเหมาะสมที่สุดจากมวลมนุษย์ให้รับผิดชอบหน้าที่การเผยแผ่บรรดาสารแห่งพระองค์ พระองค์ได้ปกป้อง

รักษาพวกเขาให้พ้นจากบาปที่ใหญ่หลวง และให้ปลอดภัยจากสิ่งที่บกพร่องและข้อตำหนิเพื่อพวกเขาจะได้ นำพาโองการคำสอนของอัลลอฮฺ (ช.บ) ไปเผยแพร่สู่ประชาชาติของพวกเขา โดยที่พวกเขาจะได้รับการปกป้องรักษาและการคุ้มครอง (ปราศ จากความผิด และบาป)ในสิ่งที่ได้ทำการเผยแพร่ไป ซึ่งเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับอัลลอฮฺ(ช.บ) นี่คือหลักการที่เห็นพ้องกันของบรรดาอูลามาย (นักปราชญ์ ผู้ทรงคุณวุฒิ) .

อัลลอฮฺ(ช.บ) ทรงตรัสว่า

﴿ يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ بَلِّغْ مَا أُنزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ وَإِنْ لَمْ تَفْعَلْ فَمَا بَلَّغْتَ رِسَالَتَهُ وَاللَّهُ يَعْصِمُكَ مِنَ النَّاسِ ﴾ [سورة المائدة، الآية: ٦٧].

ความว่า “ โอ้อริชุลเอ่ย จงประกาศสิ่งที่ถูกประทานลงมาจากพระเจ้าของเจ้า และถ้าเจ้ามิได้ปฏิบัติ เจ้าก็มิได้ประกาศสารของพระองค์และอัลลอฮฺ(ช.บ)จะทรงคุ้มครองเจ้าให้พ้นจากมนุษย์ .” (ซูเราะฮฺ อัลมาอิดะฮฺ โองการที่ 6-7)

และอัลลอฮฺ(ช.บ) ทรงตรัสอีกว่า

﴿ الَّذِينَ يُبَلِّغُونَ رِسَالَتِ اللَّهِ وَيَخْشَوْنَهُ وَلَا يَخْشَوْنَ أَحَدًا إِلَّا اللَّهَ... ﴾ [سورة الأحزاب، الآية: ٦٦].

ความว่า “ และพวกเขากลัวเกรงพระองค์ และไม่กลัวผู้ใดนอกจากอัลลอฮฺ(ช.บ) .” (ซูเราะฮฺ อัลอะหฺซาบ โองการที่ 39)

และอัลลอฮฺ(ช.บ) ทรง ตรัสอีกว่า

﴿ لِيَعْلَمَ أَنْ قَدْ أَبْلَغُوا رِسَالَتِ رَبِّهِمْ وَأَحَاطَ بِمَا لَدَيْهِمْ وَأَحْصَى كُلَّ شَيْءٍ عَدَدًا ﴾ [سورة الجن، الآية: ٦٨].

ความว่า “เพื่อพระองค์จะทรงรู้ว่าแน่นอนพวกเขาได้เผยแพร่ศาสนาของพระเจ้าของพวกเขาแล้ว และพระองค์ได้ทรงห้อมล้อม (รอบรู้) ทุกสิ่งที่อยู่ ณ ที่พวกเขา และพระองค์ทรงนับจำนวนทุกสิ่งไว้อย่างครบถ้วน.” (ซูเราะฮ์ อัลญิน โองการที่ 28)

หากคนหนึ่งคนใดในหมู่พวกเขาได้กระทำความผิด หรือ ความบกพร่องที่เล็กน้อย ซึ่งไม่ได้เกี่ยวข้องกับการเผยแพร่ อัลลอฮ์ (ช.บ) ก็จะทรงชี้แจงให้ทราบ และพวกเขาจะรีบเร่งในการสำนึกผิดพร้อมกับขออภัยโทษจากพระองค์ การปฏิบัติดังกล่าวนี้ อัลลอฮ์ (ช.บ) จะยกฐานะและให้เกียรติพวกเขาอีกหนึ่งขั้น เสมือนไม่ได้กระทำความผิดมาก่อน ที่เป็นเช่นนี้ เพราะอัลลอฮ์ (ช.บ.) ได้ทรงประทานความพิเศษ เฉพาะกับบรรดาศาสนทูตของพระองค์ ด้วยอุปนิสัยและคุณลักษณะที่ดีงาม และพระองค์จะทรงขจัดทุกสิ่งทุกอย่าง ที่ทำให้ฐานะของพวกเขาลดต่ำลง .

(8) จำนวนบรรดานะบี และรอซูล และผู้ที่ประเสริฐที่สุดในหมู่ของพวกเขา

ได้มีรายงานปรากฏถึงจำนวนบรรดาศาสนทูตซึ่งมีประมาณ สามร้อยสิบห้าท่านด้วยกัน ครั้งหนึ่งเหล่าซอฮาบะฮ์ได้ถามท่านนะบี (ช.ล) ถึงจำนวน บรรดารอซูลของอัลลอฮ์ (ช.บ) ท่านรอซูล (ช.ล) ได้ตอบว่า .

(ثلاثمائة وخمس عشرة جها وغفيرا) رواه الحاكم

ความว่า “ มีจำนวนถึงสามร้อยสิบห้าท่าน ซึ่งเป็นจำนวนที่มากมาย ”
(รายงานโดย ฮากิม)

และจำนวนของบรรดานะบีต่างๆ นั้นมีมากกว่าบรรดารอซูล ส่วนหนึ่งจากพวกเขาถูกระบุไว้ในคัมภีร์ของอัลลอฮ์ (ช.บ) และอีกบางส่วนมิได้ระบุถึงแต่อย่างใด บรรดานะบีและรอซูลที่อัลกุรอาน ได้ระบุนามไว้ 25 ท่านด้วยกัน .

ดังที่อัลลอฮ์ (ช.บ) ได้ทรงตรัสว่า

﴿ وَرُسُلًا قَدْ قَصَصْنَاهُمْ عَلَيْكَ مِنْ قَبْلُ وَرُسُلًا لَمْ نَقْصُصْهُمْ عَلَيْكَ ... ﴾ [سورة

النساء، الآية: ٦٤].

ความว่า “และบรรดาอูซูลซึ่งเราได้เล่าถึงพวกเขาแก่เจ้ามาก่อนแล้วและมีบรรดาอูซูลซึ่งเรามีได้เล่าแก่เจ้าเกี่ยวกับพวกเขา.” (ชูเราะฮ์ อันนิซาอฺ โองการที่ 164)

และอัลลอฮฺ (ซ.บ) ทรงตรัสอีกว่า

﴿ وَتِلْكَ حُجَّتُنَا آتَيْنَاهَا إِبْرَاهِيمَ عَلَى قَوْمِهِ نَرْفَعُ دَرَجَاتٍ مَن نَّشَاءُ إِنَّ رَبَّكَ حَكِيمٌ عَلِيمٌ ﴿٦٥﴾ وَوَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ كُلًّا هَدَيْنَا وَنُوحًا هَدَيْنَا مِن قَبْلُ وَمِن ذُرِّيَّتِهِ دَاوُدَ وَسُلَيْمَانَ وَأَيُّوبَ وَيُوسُفَ وَمُوسَى وَهَارُونَ وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿٦٦﴾ وَزَكَرِيَّا وَيَحْيَى وَعِيسَى وَإِلْيَاسَ كُلٌّ مِّنَ الصَّالِحِينَ ﴿٦٧﴾ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيُوسُفَ وَهُدَايْنَاهُمْ إِلَى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٦٨﴾ ﴾ [سورة الأنعام، الآيات: ٦٥-٦٨].

ความว่า “และนั่นคือหลักฐานของเราที่ได้ให้มันแก่อิบรอฮีม โดยมีฐานะเหนือกลุ่มชนของเขา เราจะยกขึ้นหลายชั้นผู้ที่เราประสงค์ แท้จริงพระเจ้าของเจ้านั้นเป็นผู้ทรงปรีชาญาณผู้รอบรู้ และเราได้ให้แก่เขาซึ่งอิซฮากและยะอฺูบ ทั้งหมดนั้นเราได้แนะนำแล้ว และนุหฺเรากीได้แนะนำแล้วแต่ก่อนนั้นและจากลูกหลานของเขา นั้น คือดาวิดและซุลัยมานและอัยยูบและยูซุบและมุซาและฮารูน และในทำนองนั้นแหละ เราจะตอบแทนแก่ผู้กระทำความดีทั้งหลาย และ ซากาเรีย และ ยาซยา และ อิซา และอิสยาซ ทุกคนนั้นอยู่ในหมู่คนดี และอิสมาแอล และอัลยาสะอฺและยูनुสและลูต แต่ละคนนั้นเราได้ให้ดีเด่นเหนือประชาชาติทั้งหลายและ (เราได้ให้ดีเด่นอีก) ซึ่งส่วนหนึ่งจากบรรพบุรุษของเขา และลูกหลานของพวกเขา และพี่น้องของพวกเขา และเราได้เลือกพวกเขาและได้แนะนำพวกเขาไปสู่ทางอันเที่ยงตรง.” (ชูเราะฮ์ อัลอันอาม โองการที่ 83-87)

อัลลอฮฺ(ช.บ) ได้ทรงยกฐานะและทรงประทานเกียรติให้กับบางส่วนของบรรดานะบีให้เหนือกว่าอีกส่วนหนึ่ง ดังที่พระองค์ได้ทรงตรัสว่า

﴿...وَلَقَدْ فَضَّلْنَا بَعْضَ النَّبِيِّينَ عَلَىٰ بَعْضٍ...﴾ [سورة الإسراء، الآية: ๗๕].

ความว่า " และแท้จริง อัลลอฮฺ (ช.บ) นั้นได้ทรงยกระดับบางส่วนของบรรดาศาสดา(นะบี) ให้ดีเลิศกว่าอีกส่วนหนึ่ง" (ซูเราะฮฺ อัลอิสรอ อองการที่ 55)

และเช่นเดียวกัน อัลลอฮฺ(ช.บ) ได้ทรงยกฐานะ และประทานเกียรติให้กับบางส่วนของบรรดาอะฮฺล(ศาสนทูต)เหนือกว่าอีกส่วนหนึ่ง ดังที่พระองค์ได้ทรงตรัสอีกว่า

﴿تِلْكَ الرُّسُلُ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ...﴾ [سورة البقرة، الآية: ๒๕๕].

ความว่า “บรรดาอะฮฺลเหล่านั้นเราได้ให้บางคนในหมู่พวกเขาดีเด่นกว่าอีกบางคน.” (ซูเราะฮฺ อัลบะเกาะเราะฮฺ อองการที่ 253)

ซึ่งผู้ที่ประเสริฐที่สุดในหมู่พวกเขา คือ บรรดาพวกอูลูอัลอิม(أولو العزم) ซึ่งได้แก่นะบี นุห

อิบรอฮีม มุซา อีซา และมุฮัมมัด(ขอความสันติจงมีแก่พวกเขาทั้งหมด)

อัลลอฮฺ(ช.บ) ได้ทรงตรัสว่า

﴿فَأَصْبِرْ كَمَا صَبَرَ أُولُو الْعَزْمِ مِنَ الرُّسُلِ...﴾ [سورة الأحقاف، الآية: ๓๕].

ความว่า “ ดั่งนั้นเจ้าจงอดทนดั่งเช่นบรรดาผู้ตั้งจิตมั่นแห่งรอฮฺลทั้งหลาย” (ซูเราะฮฺ อัลอะฮฺกัฟ อองการที่ 35)

และพระองค์ได้ทรงตรัสอีกว่า

﴿وَإِذْ أَخَذْنَا مِنَ النَّبِيِّينَ مِيثَاقَهُمْ وَمِنْكَ وَمِنْ نُوحٍ وَإِبْرَاهِيمَ وَمُوسَىٰ وَعِيسَىٰ ابْنِ

مَرْيَمَ وَأَخَذْنَا مِنْهُمْ مِيثَاقًا غَلِيظًا ﴿๖๖﴾ [سورة الأحزاب، الآية: ๕๖].

ความว่า “และเจ้าจงรำลึกในขณะที่เราได้เอาคำมั่นสัญญาของพวกเขาจากบรรดานะบีและจากเจ้าและจากนุสและอิบรอฮีมและมุซาและอิซาบุตรมัรยัมและเราได้เอาคำมั่นสัญญาอย่างหนักแน่นจากพวกเจ้า” (ซูเราะฮ์ อัลอะหฺซาบ โองการที่ 7)

และท่านนะบีมุฮัมมัด (ช.ล.) เป็นผู้ที่คิดเลิศและประเสริฐยิ่งในบรรดาศาสนทูต ท่านคือศาสนทูตคนสุดท้าย เป็นผู้นำของบรรดาผู้ที่ยำเกรง เป็นหัวหน้าของลูกหลานนะบิอาดัม เป็นผู้นำของบรรดาศาสนทูตทั้งหมด เป็นเจ้าของตำแหน่งแห่งการยกย่องชมเชย เป็นผู้ถือธงแห่งการสรรเสริญและคือเจ้าของสระน้ำ ที่กล่าวขานแห่งทุ่งมะสุฮฺร (วันพิพากษา)

และท่านนะบิของเราเป็นผู้ที่อัลลอฮฺ (ช.บ) ทรงประทานเกียรติที่ยิ่งใหญ่ มีสิทธิพิเศษ ในการช่วยเหลือมวลมนุษย์ทั้งหลายในวันพิพากษา เป็นผู้ซึ่งใกล้ชิดกับอัลลอฮฺ (ช.บ) เป็นผู้ที่พระองค์ทรงแต่งตั้ง และทรงประทานบทบัญญัติ ที่ดีเลิศที่สุด และอัลลอฮฺ(ช.บ) ได้ทรง ประทานเกียรติแก่บรรดาประชาชาติของท่าน โดยถูกอุบัติขึ้นสำหรับมนุษยชาติ เป็นประชาชาติที่สุดท้ายและคือประชาชาติกลุ่มแรกที่ถูกบังเกิดฟื้นชีพขึ้นมาในวันปร โลก (สิ้น โลก) .

ท่านนะบิ(ช.ล.)ได้วางนะว่า

(فضلت على الأنبياء بست) رواه مسلم

ความว่า “ ฉันได้ถูกประทานความโปรดปรานเหนือบรรดานะบีอื่นๆ หนึ่งอย่างด้วยกัน⁽¹⁾ ” (รายงาน โดย มุสลิม)

และท่านยังจะบอกอีกว่า

(أنا سيد ولد آدم يوم القيامة ويدي لواء الحمد ولا فخر . وما من نبي يومئذ آدم فمن

سواه إلا تحت لوائي يوم القيامة) رواه أحمد والترمذي

ความว่า “ ฉันคือผู้นำของลูกหลานอาดัมในวันกิยามัต และในมือของฉันนั้น ถือธงแห่งการสรรเสริญไว้โดยที่มิได้อวดอ้างตนงตัวแต่อย่างใด และในวันนั้นบรรดานะบีทั้งหมดจะอยู่ใต้ร่มธงของฉัน จะเป็นนะบีอาดัมหรือนะบีท่านอื่นๆ (คือ ได้การนำของท่านนะบีมุฮัมมัด (ช.ล)) ”. (รายงาน โดย อัสมัดและอัดศรัมีซี)

ส่วนนะบีซึ่งประเสริฐรองลงมาจากนะบีมุฮัมมัด (ช.ล.) นั่นก็คือ นะบีอิบรอฮีม (อ.ล.) ซึ่งถูกให้ฉายานามว่า คอลิลุลลอฮฺ (ผู้ใกล้ชิดของอัลลอฮฺ (ช.บ)) และถัดจากทั้งสองลงมาก็คือ บรรดาราชูลที่อยู่ในตำแหน่ง อุลูลอฮฺมีอีก 3 ท่าน นั่นก็คือ นูหฺ มูซา และอีซา (ขอความสันติจงมีแก่พวกเขาด้วยเถิด) .

(1) หกอย่างดังกล่าวได้แก่ สำนวนโวหารที่ดีเลิศ (หมายถึง คำที่มีความหมายกว้างและครอบคลุม) , ให้ความช่วยเหลือพิเศษ คือ ความเกรงขาม (เพียงได้ยินชื่อก็เกิดความหวั่นไหวและกลัวเกรง) , ทรัพย์สินและเชลยที่มาจากการใช้อำนาจทางสงคราม เป็นที่อนุโมทนาสำหรับตัวฉัน , ให้อำนาจเป็นมัสยิด (สถานที่ทำการสักการะ) และสามารถให้ทำความสะอาดได้ , ฉันคือศาสนทูตที่ถูกส่งมาแด่มวลมนุษย์ทั้งหมด , และฉันคือ ศาสนทูตคนสุดท้าย.

(9) เครื่องหมายของบรรดานะบีทั้งหลาย (ปฏิหารย์ / สิ่งอัศจรรย์)

อัลลอฮฺ(ซ.บ) ได้ทรงประทานสิ่งปฏิหารที่ยิ่งใหญ่ , สิ่งที่อัศจรรย์เหนือธรรมชาติ (มัจฮิซาด) สิ่งมหัศจรรย์ให้แก่บรรดาอัครทูตของพระองค์ เพื่อสนับสนุน ยืนยัน และเป็นหลักฐานให้แก่บรรดา

รอซูลของพระองค์ อย่างเช่น พระมหาคัมภีร์อัลกุรอาน การฝ่าซีกดวงจันทร์ของนะบีมุฮัมมัด (ซ.ล) การแปลงไม้เท้าให้เป็นงูของนะบีมูซา (อ.ล) การเสกดินให้กลายเป็นนกกของท่านนะบิอีซา (อ.ล) และนอกเหนือจากที่กล่าวมาอีกมากมาย .

ฉะนั้นเครื่องหมายและมัจฮิซาดที่ประจักษ์กับบรรดาอัครทูตนั้นเป็นหลักฐานที่บ่งชี้และยืนยันถึงการเป็นนะบิ (ศาสดา) ที่แท้จริงดังที่อัลลอฮฺ(ซ.บ) ได้ทรงตรัสว่า

﴿ لَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلَنَا بِالْبَيِّنَاتِ ... ﴾ [سورة الحديد، الآية: ๒๕]

ความว่า “ โดยแน่นอนเราได้ส่งบรรดาอัครทูตของเราด้วยหลักฐานทั้งหลายอันชัดแจ้ง . (ชูเราะฮฺ อัลฮะดีด โองการที่ 25)

และท่านนะบิ (ซ.ล) ได้ว่ากันว่า

(ما من نبي من الأنبياء إلا وقد أوتي من الآيات ما آمن على البشر وإنما كان الذي أوتيته

وحيا أو حاه إلي فأرجو أن أكون أكثرهم تابعا يوم القيامة) متفق عليه

ความว่า “ ไม่มีนะบิท่านใดจากบรรดานะบิทั้งหมด เว้นแต่พวกเขาจะถูกระทานเครื่องหมาย (หลักฐานที่ชัดแจ้ง) ซึ่งเป็นสิ่งที่มนุษย์ให้ความเชื่อและศรัทธาในสิ่งที่คล้ายคลึงกัน และแท้จริงสิ่งที่ฉันถูกประทานให้ คือ โองการที่อัลลอฮฺทรงประทานมา และฉันก็หวังว่า ฉันจะมีผู้ติดตามมากที่สุดจากพวกเขา บรรดานะบิในวันกียามะฮฺ (มีประชาชาติจำนวนมากที่สุด) . (รายงาน โดย อีหม่ามบุคอรีและมุสลิม)

(10) การศรัทธาต่อการเป็นศาสนทูตของมุฮัมมัด (ซ.ล)

การเชื่อและศรัทธาต่อการเป็นศาสดาของมุฮัมมัด (ช.ล) ถือเป็นรากฐานที่สำคัญอันหนึ่งของรากฐานแห่งการศรัทธา เพราะการศรัทธาของบุคคลหนึ่งจะไม่สามารถบรรลุไปถึงแก่นแท้ได้ เว้นแต่จะต้องศรัทธาต่อการเป็นศาสนทูตของมุฮัมมัด (ช.ล) ดังที่อัลลอฮฺ (ช.บ) ได้ทรงตรัสว่า

﴿ وَمَنْ لَمْ يُؤْمِنْ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ فَإِنَّا أَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ سَعِيرًا ﴾ [سورة الفتح،

الآية: 13]

ความว่า “และถ้าผู้ใดมิได้ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ (ช.บ) และรอซูลของพระองค์ แท้จริงเราได้เตรียมไฟที่ลุกโชนช่วงไว้สำหรับผู้ปฏิเสธทั้งหลาย.” (ซูเราะฮฺ อัลฟัตฮฺ โองการที่ 13)

และท่านนะบี (ช.ล) ได้ว่ากันว่า

(أمرت أن أقاتل الناس حتى يشهدوا أن لا إله إلا الله وإني رسول الله)

رواه مسلم

ความว่า “ฉันได้ถูกบัญชาให้ทำการต่อสู้กับมนุษย์ จนกว่าพวกเขาจะกล่าว ปฏิญาณว่าไม่มีพระ

เจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺ (ช.บ) และแท้จริงฉันเป็นศาสนทูตแห่งอัลลอฮฺ (ช.บ) .” (รายงานโดย มุสลิม)

การที่จะทำให้การศรัทธาต่อท่านนะบีมุฮัมมัด (ช.ล) จะมีผลได้นั้นต้องประกอบด้วยหลักการต่อไปนี้ :

1- ทำความรู้จักท่านนะบีมุฮัมมัด (ช.ล.) ท่านมีนามว่า มุฮัมมัด เป็นบุตรของอับดุลลอฮฺ และปู่ของท่านมีนามว่า อับดุลมุตตอลิบเป็นบุตรของฮาซิมซึ่งเป็นชนชาวเผ่ากูเรซ และเป็นเผ่าหนึ่งจากชนเผ่าอาหรับมีเชื้อสายสืบทอดมาจากลูกหลานนะบีอิสมาอีล (อ.ล) บุตรนะบีอิบรอฮีม (อ.ล) และท่านมีอายุ 63 ปี (40 ปี ก่อนการแต่งตั้งเป็นรอซูลและ 23 ปี ชีวิตแห่งการเป็นนะบีและรอซูล) .

- 2- เชื่อและยอมรับในสิ่งที่ท่านได้ทำการเผยแพร่และจงรักภักดี พร้อมกับปฏิบัติตามคำสั่งใช้

และห่างไกลจากสิ่งที่ท่านไม่พอใจและห้ามปราม.

- 3- เชื่อมั่นว่า แท้จริงท่านนะบีมุฮัมมัด (ซ.ล) เป็นศาสนทูตที่ถูกส่งมายังมวลมนุษยและญินซึ่ง

จำเป็นที่ทุกคนจะต้องเจริญรอยตามแนวทางของท่าน โดยไม่มีข้ออ้างใดๆทั้งสิ้น ดังที่อัลลอฮฺ(ซ.บ) ได้ทรงตรัสว่า

﴿ قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا... ﴾ [سورة الأعراف، الآية: ١٥٨].

ความว่า “ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า โอ้มนุษยทั้งหลาย แท้จริงฉันคือรอสูลของอัลลอฮฺ(ซ.บ) มายังพวกท่านทั้งหลาย.” (ชูเราะฮฺ อัดอะอรอฟ โองการที่ 158)

4 . การศรัทธาต่อบัพัญญูดีของท่านที่ถูกประทานลงมา และแท้จริงท่านนั้นเป็นผู้ที่ดีเลิศที่สุด

จากบรรดาศาสนทูตทั้งหมด และเป็นศาสนทูตท่านสุดท้ายที่ถูกคัดเลือกมา.

ดังที่อัลลอฮฺ(ซ.บ) ได้ทรงตรัสว่า

﴿...وَلَكِن رَّسُولَ اللَّهِ وَخَاتَمَ النَّبِيِّينَ... ﴾ [سورة الأحزاب، الآية: ٤٠].

ความว่า “ แต่เป็นรอสูลของอัลลอฮฺ(ซ.บ) และเป็นคนสุดท้ายแห่งบรรดานะบี.” (ชูเราะฮฺ อัดอะฮซาบ โองการที่ 40)

แท้จริงท่านนะบีมุฮัมมัด (ซ.ล)เป็นผู้ใกล้ชิดของอัลลอฮฺ(ซ.บ) และ เป็นผู้นำของบรรดาอุลลฮานนะบีอาดัม (อ.ล) ท่าน คือ ผู้ช่วยเหลือที่ยิ่งใหญ่ และมีเกียรติในวันกียามะฮฺ ผู้เป็นเจ้าของสระน้ำอันทรงเกียรติ และแท้จริงประชาชาติของท่านนั้นเป็นประชาชาติที่ดีเลิศและมีเกียรติที่สุด .

ดั่งที่อัลลอฮฺ(ซ.บ) ได้ทรงตรัสว่า

﴿ كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ... ﴾ [سورة آل عمران، الآية: 110].

ความว่า “ พวกเจ้านั้นเป็นประชาชาติที่ดียิ่งซึ่งถูกให้อุบัติขึ้นสำหรับมนุษยชาติ .” (ชูเราะฮฺ อลาอิมรอน โองการที่ 110)

ชาวสวรรค์ คือ ประชาชาติของท่านมากที่สุด และบทบัญญัติที่ท่านได้รับนั้น ถือเป็นบทบัญญัติที่ยกเลิกบทบัญญัติก่อนๆ ซึ่งถือว่าบทบัญญัติที่เคยปรากฏนั้นเป็นโมฆะ.

5- อัลลอฮฺ(ซ.บ) ได้ทรงประทานเครื่องหมายที่ยิ่งใหญ่และหลักฐานที่ชัดเจนให้กับท่านนะบี มุฮัมมัด (ซ.ล) นั่นก็คือ พระมหาคัมภีร์อัลกุรอาน ซึ่งเป็นคำรัสของอัลลอฮฺ(ซ.บ) ที่ถูกรักษาให้พ้นจากการเปลี่ยนแปลงและบิดเบือนเพื่อสนับสนุนและยืนยันความเป็นรอซูลของท่าน.

ดั่งที่อัลลอฮฺ(ซ.บ) ได้ทรงตรัสว่า

﴿ قُلْ لَنْ أَجْتَمَعَتِ الْإِنْسُ وَالْجِنُّ عَلَيَّ أَنْ يَأْتُوا بِمِثْلِ هَذَا الْقُرْآنِ لَا يَأْتُونَ

بِمِثْلِهِ وَلَوْ كَانَتْ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ ظَهِيرًا ﴾ [سورة الإسراء، الآية: 88].

ความว่า “ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) แน่นอนหากมนุษย์และยินร่วมกันที่จะนำมาเช่น อัลกุรอานนี้ พวกเขาไม่อาจจะนำมาเช่นนั้นได้ และแม้ว่าบางคนในหมู่พวกเขา เป็นผู้ช่วยเหลือแก่อีกบางคนก็ตาม .” (ชูเราะฮฺ อัลอิสรออ์ โองการที่ 88)

และอัลลอฮฺ(ซ.บ) ได้ทรงตรัสอีกว่า

﴿ إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ ﴾ [سورة الحجر، الآية: 9].

ความว่า “ แท้จริงเราได้ให้ข้อตักเตือน (อัลกุรอาน) ลงมาและแท้จริงเราเป็นผู้รักษามันอย่างแน่นอน .” (ชูเราะฮฺ อัลอิจรู โองการที่ 9)

6- ศรัทธาว่าแท้จริงท่านนะบี (ซ.ล) ได้ปฏิบัติตามหน้าที่ที่ได้รับมอบมา จากอัลลอฮฺ(ซ.บ) อย่างสมบูรณ์แล้วโดยที่ท่านได้ทำการเผยแพร่บรรดาสารของ พระองค์ และได้สั่งสอนประชาชาติพร้อมกับแนะนำทางที่ดีและห้ามปรามจากการ ประพฤติชั่ว.

ดั่งที่อัลลอฮฺ(ซ.บ) ได้ทรงตรัสว่า

﴿ لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّنْ أَنفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُمْ بِالْمُؤْمِنِينَ

رَءُوفٌ رَّحِيمٌ ﴿١٠٨﴾ [سورة التوبة، الآية: ١٠٨].

ความว่า “แท้จริงมีรอซูลคนหนึ่งจากพวกท่านเอง ได้มาหาพวกท่านแล้ว เป็นที่ลำบากใจแก่เขาในสิ่งที่พวกท่านได้รับความทุกข์ยาก เป็นผู้ห่วงใยในพวกท่าน เป็นผู้เมตตา ผู้กรุณาส่งสารต่อบรรดาผู้ศรัทธา.” (ซูเราะฮฺ อัดเตาบะฮฺ โองการที่ 128)

และท่านนะบีมุฮัมมัด (ซ.ล) ได้ว่าจนว่า

(مامن نبى بعثه الله في أمة قبلي ألا كان حقا عليه أن يدل أمته على خير ما يعلمه لهم

ويحذر أمته من شر ما يعلمه لهم) رواه مسلم .

ความว่า “ไม่ปรากฏฐานะบีท่านหนึ่งท่านใดก่อนหน้าฉันที่อัลลอฮฺ(ซ.บ) ได้ส่งเขามายังประชาชาติ เว้นแต่จำเป็นบนนะบีท่านนั้น จะต้องชี้แนะประชาชาติ ของเขาไปสู่สิ่งที่ดีงามในสิ่งที่ได้สั่งสอนไป และตักเตือนให้ประชาชาติของเขา ห่างไกลจากสิ่งที่ชั่วร้ายและเลวทรามที่ได้สั่งสอนเช่นกัน .” (รายงานโดยมุสลิม)

7- แสดงความรักต่อท่านนะบี (ซ.ล) เหนือความรักที่มีต่อตัวเองและมนุษย์ ทั่วทั้งหมดพร้อมให้

เกียรติยกย่องให้ความสูงส่ง และความจงรักภักดีต่อท่าน เพราะสิ่งนี้แหละคือสิทธิ ของท่านรอซูล(ซ.ล) ที่อัลลอฮฺ(ซ.บ) ทรงใช้ผู้ศรัทธาทั้งหลายยึดถือเอาปฏิบัติอย่าง

เครื่องครัด ผู้ใดรักรอรอซุล (ซ.ล) เท่ากับรักอัลลอฮฺ (ซ.บ) ผู้ใดจงรักภักดีต่อรอรอซุล (ซ.ล) เขาก็คือ ผู้จงรักภักดีต่ออัลลอฮฺ (ซ.บ) เช่นเดียวกัน.

อัลลอฮฺ(ซ.บ) ได้ทรงตรัสว่า

﴿ قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴾

[سورة آل عمران، الآية: ๓๑].

ความว่า “ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า หากพวกท่านรักอัลลอฮฺ (ซ.บ) ก็จงปฏิบัติตามฉัน อัลลอฮฺ (ซ.บ) ก็จะทรงรักพวกท่าน และทรงอภัยให้แก่พวกท่าน ซึ่งโทษทั้งหลายของพวกท่าน และอัลลอฮฺ(ซ.บ) นั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเมตตาเสมอ.” (ชูเราะฮฺ อลาอิมรอน โองการที่ 31)

และท่านนะบี (ซ.ล) ได้ว่ากันว่า

(لا يؤمن أحدكم حتى أكون أحب إليه من ولده ووالده والناس أجمعين) متفق عليه

ความว่า “ บุคคลหนึ่งบุคคลใดจากพวกท่านจะยังไม่สมบูรณ์ในการศรัทธา จนกว่านั้นจะเป็นที่รักยิ่งของเขาเหนือกว่าบุตรและบิดามารดาของเขาและมากกว่ามนุษย์ทั้งหมด.” (รายงานโดยอิหม่าม บุกอรีและมุสลิม)

8- ทำการสอลาวาต (การขอพร) และกล่าวสลามแด่ท่านนะบี (ซ.ล) ซึ่งผู้ศรัทธาสมควรปฏิบัติดังกล่าวให้มากและเรื่อยๆ เพราะแท้จริงผู้ที่ตระหนี่ชี้เหนียวที่สุด คือ ผู้ที่ได้ยินนามของท่านนะบีแล้วไม่ได้กล่าวการชอลาวาตต่อท่าน.

อัลลอฮฺ(ซ.บ) ได้ทรงตรัสว่า

﴿ إِنْ اللَّهُ وَمَلَائِكَتُهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا ﴾

[سورة الأحزاب، الآية: ๕๖].

ความว่า “ แท้จริงอัลลอฮฺ(ซ.บ) และมาลาอิกะฮฺของพระองค์ประสาทพรแก่ะนะบี โอ้อับรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย พวกเจ้าจงประสาทพรให้เขา และกล่าวทักทายเขาโดยการวะ ” (ชูเราะฮฺ อัลอะหฺซาบ โองการที่ 56)

และท่านนะบี (ซ.ล) ได้ว่ากันว่า

(من صلى علي واحدة صلى الله عليه بها عشرا) رواه مسلم

ความว่า “ ผู้ใดที่ซอลาวัต (ขอพร) แก่ฉันหนึ่งครั้ง อัลลอฮฺ (ซ.บ) ทรงประทานพรแก่เขาผู้นั้นสิบครั้ง .” (รายงานโดย มุสลิม)

จะเห็นได้ว่าการซอลาวัตต่อท่านศาสดานี้มีการเน้นหนักและให้ความสำคัญเป็นอย่างมากในหลายๆ กรณีและสถานการณ์ เช่นต้องอ่านในตะชะฮุดของการละหมาด คูอาอูนูด การละหมาดเยนาซะห์ (คนตาย) กุศบะห์วันศุกร์ หลังจากกอลาซาน (การประกาศถึงเวลาละหมาด) ขณะเข้าและออกจากมัสยิด ขณะขอพร หรือเวลาที่ได้อินนามท่านนะบี (ซ.ล) และในอีกหลายๆสภาพการณ์นอกเหนือจากที่ได้กล่าวมา .

9 – แท้จริงท่านนะบี (ซ.ล) และบรรดาศาสนทูตทุกท่านยังมีชีวิตอยู่ในทัศนะของพระเจ้า เป็นชีวิตที่อยู่ในกลุ่มฝังศพหลังจากเสียชีวิตไปแล้วในสภาพที่สุขสบายอย่างที่สุดและมีเกียรติที่สูงส่งเหนือผู้ตายชาฮีด (เสียชีวิตในวิถีทางของอัลลอฮฺ (ซ.บ)) ซึ่งไม่เหมือนกับชีวิตบนโลกคุณยานี้ กล่าวคือ การเป็นอยู่ที่ไม่สามารถบอกได้ว่าเป็นอย่างไร ถึงกระนั้นพวกเขาก็ยังคงไว้ซึ่งชื่อแห่งการตาย (คือ พวกเขาได้ตายไปแล้ว) . และ ท่านนะบี (ซ.ล) ได้ว่ากันว่า

(إن الله حرم على الأرض أن تأكل أجساد الأنبياء) رواه أبو داود والنسائي

ความว่า “ แท้จริงอัลลอฮฺ (ซ.บ) ได้ห้ามแผ่นดินต่อกัดกิน (ทำลาย) ร่างของบรรดาศาสนทูต”(รายงานอาบูดาอูด และนาซาอี)

และท่านนะบี (ซ.ล) ได้ว่ากันว่า

(ما من مسلم يسلم علي إلا رد الله روحي كي أرد عليه السلام) رواه أبو داود

ความว่า “ไม่มีมุสลิมคนใดที่กล่าวสลามต่อฉันเว้นแต่อัลลอฮ์ (ซ.บ) จะคือ วิทยุญาณให้กันฉัน เพื่อฉันจะได้ตอบรับการสลามของมุสลิมคนนั้น.” (รายงาน โดย อาบูดาวูด)

10 – ส่วนหนึ่งจากการเคารพให้เกียรติที่ท่านนะบี (ซ.ล) นั่นคือ ละทิ้งการพูด เสียงดังขณะที่ท่านอยู่ด้วยยามที่ท่านมีชีวิตอยู่และเช่นเดียวกันในขณะที่กล่าวสลาม ต่อท่านนะบี (ซ.ล) ณ. ที่หลุมศพของท่าน เพราะอัลลอฮ์ (ซ.บ) ทรงตรัสว่า

﴿ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَرْفَعُوا أَصْوَاتَكُمْ فَوْقَ صَوْتِ النَّبِيِّ وَلَا تَجْهَرُوا لَهُ بِالْقَوْلِ

كَجَهْرِ بَعْضِكُمْ لِبَعْضٍ أَن تَحْبَطَ أَعْمَالُكُمْ وَأَنتُمْ لَا تَشْعُرُونَ ﴿ ﴿ [سورة الحجرات، الآية: 1].

ความว่า “ โอ้ศรัทธาชนทั้งหลาย พวกเจ้าอย่าได้ยกเสียงของพวกเจ้าเหนือ เสียงของท่านนะบี และอย่าพูดเสียงดังกับเขา (มุฮัมมัด) เยี่ยง การ พูดเสียงดัง ของ บางคนของพวกเจ้ากับอีกบางคนเพราะ (เกรงว่า) การงานต่างๆ ของพวกเจ้าจะ สูญเสียไป โดยที่พวกเจ้าไม่รู้สึกรู้ตัว.” (ชูเราะฮ์ อัลหุญร็อด โองการที่ 2)

ส่วนการเคารพให้เกียรติต่อท่านนะบี (ซ.ล) หลังจากที่ท่านถูกฝังไปแล้ว นั้นควรปฏิบัติเช่นเดียวกับท่านยังมีชีวิตอยู่ ฉะนั้นจำเป็นที่เราต้องเคารพให้เกียรติ เหมือนกับที่เหล่าบรรดาซอฮาบะฮ์ได้กระทำไว้ โดยที่พวกท่านนั้นเป็นบุคคลที่ ปฏิบัติตามนะบีอย่างเคร่งครัดและเป็นบุคคลที่ห่างไกลจากการกระทำอูตริ(บิดอะฮ์) และสิ่งที่ขัดต่อท่านรอซูล(ซ.ล) อย่างเด็ดขาด.

11 – แสดงความรักต่อบรรดามิตรสหาย เครือญาติ และบรรดาภรรยาของ ท่านนะบี (ซ.ล) และต่อสาวกของท่านทั้งหลาย พร้อมทั้งคอยระวังจากการสร้างความอับยศ หรือใส่ร้ายพวกเขา หรือ กระทำการหนึ่งการใดที่ทำให้เกิดความเสื่อม เสียต่อพวกเขา เพราะแท้จริงอัลลอฮ์(ซ.บ) ได้ฟังพอใจในตัวของพวกเขา และได้

เลือกพวกเขาเพื่อเป็นสหายแก่ท่านนะบี (ช.ล) ซึ่งจำเป็นบนประชาชาติของท่านนะบี(ช.ล) ต้องสร้างสายใยความรักต่อพวกเขา .

อัลลอฮฺ(ช.บ) ทรงตรัสว่า

﴿ وَالسَّلَاقِيُونَ الْأَوْلُونَ مِنَ الْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ وَالَّذِينَ اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍ

رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ ... ﴾ [سورة التوبة، الآية: 10].

ความว่า “บรรดาบรรพชนรุ่นแรกในหมู่ผู้อพยพ (ชาวมุฮายยีร์นจากมักกะห์) และในหมู่ผู้ให้ความช่วยเหลือ (ชาวอันศ็อรจากมาดีนะฮฺ) และบรรดาผู้ดำเนินตามพวกเขาด้วยการดีนั้นอัลลอฮฺ(ช.บ) ทรงพอพระทัยในพวกเขา .” (ชูเราะฮฺ อัดเตาบะฮฺ โองการที่ 100)

และท่านนะบี (ช.ล) ได้วางนะว่า

﴿ لا تنسبوا اصحابي فوالذي نفسي بيده لو أنفق أحدكم مثل أحد ذهباً ما بلغ مد

أحدهم ولا نصفه ﴾ رواه البخاري

ความว่า “ ท่านทั้งหลายจงอย่าบั่นทอน (ทำให้เสื่อมเสีย) บรรดามิตรสหายของฉัน ฉันขอสาบานต่ออัลลอฮฺ(ช.บ) ผู้ซึ่งชีวิตฉันอยู่ในกำมือของพระองค์ หากว่าคนหนึ่งคนใดในหมู่พวกท่านได้บริจาบทองเท่ากับภูเขาอูดุส ก็ไม่อาจที่จะเทียบเท่าหรือมีค่าเท่ากับการบริจาคน้ำหนึ่งมูค (ลิตร) หรือครึ่งลิตร ของพวกเขาเหล่าซอฮาบะฮฺ .” (รายงานโดย บุคอรี)

และเป็นสิ่งที่ควรพึงปฏิบัติ (หนาวโน้ม) สำหรับบุคคลรุ่นหลังที่ควรจะขอการอภัยโทษให้แก่พวกเขา และขออุมมัตต่ออัลลอฮฺ(ช.บ) ให้พวกเขา มีจิตใจที่บริสุทธิ์ผุดผ่องปราศจากการอิจฉาริษยาความเกลียดแค้นพยาบาทซึ่งกันและกัน ดังที่อัลลอฮฺ(ช.บ) ตรัสว่า

﴿ وَالَّذِينَ جَاءُوا مِنْ بَعْدِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا وَلِإِخْوَانِنَا الَّذِينَ سَبَقُونَا بِالْإِيمَانِ وَلَا تَجْعَلْ فِي قُلُوبِنَا غِلًّا لِلَّذِينَ آمَنُوا رَبَّنَا إِنَّكَ رَءُوفٌ رَحِيمٌ ﴾ [سورة الحشر، الآية: 10].

ความว่า “ และบรรดาผู้ที่มาหลังจากพวกเขา โดยพวกเขาบอกว่า ข้าแต่พระเจ้าของเราทรงโปรดอภัยให้แก่เราและพี่น้องของเราผู้ซึ่งได้ศรัทธาก่อนหน้าเรา และขอพระองค์อย่าได้ให้มีการเคียดแค้นเกิดขึ้นในหัวใจของเราต่อบรรดาผู้ศรัทธา ข้าแต่พระเจ้าของเรา แท้จริงพระองค์ท่านเป็นผู้ทรงเอ็นดูผู้ทรงเมตตาเสมอ .” (ซูเราะฮ์ อัลฮัซรฺ โองการที่ 10)

12 - ห่างไกลจากการปฏิบัติต่อท่านนะบี(ซ.ล) ด้วยความคลั่ง (การกล้าเขต อันพึงมี) แท้จริงการกระทำดังกล่าวนั้นเป็นการทำร้ายท่านนะบี (ซ.ล) อย่างร้ายแรง เพราะท่านนะบี(ซ.ล) เคยเตือนประชาชาติของท่านจาก การ ปฏิบัติ ต่อ ท่านแบบเกินขอบเขตและยกย่องเชิดชูท่านมากเกินไปตำแหน่งของท่านที่อัลลอฮฺ (ซ.บ) ทรงประทานให้ ท่านนะบี (ซ.ล) วาจะว่า

(إنما أنا عبد فقولوا عبد الله ورسوله لا أحب أن ترفعوني فوق منزلتي)

ความว่า “ แท้จริงฉันเป็นแค่บ่าวคนหนึ่ง ดังนั้นพวกท่านทั้งจงกล่าวเถิดว่า (ฉันคือ) บ่าวของอัลลอฮฺ (ซ.บ) และศาสนทูตของพระองค์ ฉันไม่พอใจและรังเกียจในการที่พวกท่านยกระดับฐานะของฉันเกินกว่าตำแหน่งของฉันที่ถูกประทานมา.”

และท่านรอซูล (ซ.ล) ยังได้วาจะอีกว่า

(لا تطروني كما أطرت النصارى ابن مريم) رواه البخاري

ความว่า “ท่านทั้งหลายจงอย่ายกย่องฉันจนเกินขอบเขต เสมือนกับที่พวกคริสเตียนได้ยกย่องบุตรชายของมัรยัม (นะบี อีซา (อ.ล)).” (รายงานโดย อีหม่าม บุกอรี)

การขอพรจากท่านนะบี(ซ.ล) การเรียกร้องขอความช่วยเหลือ การตอ
วาฟ(วนเวียน)รอบหลุมศพของท่าน การบนบาน การเชือดพลีต่อท่าน แท้จริงแล้ว
เป็นสิ่งต้องห้าม ไม่นุมิตเพราะมันคือ การตั้งภาคี (ชริก) ต่ออัลลอฮฺ(ซ.บ)
เช่นเดียวกันหากผู้ใดไม่ให้ความเคารพท่านนะบี(ซ.ล) หรือมีความรู้สึกขุ่นเคืองใจ
ในตัวท่าน หรือ ได้กล่าวให้ร้ายป้ายสี รังเกียจ คุกท่าน หรือกระทำการเย้ยหยันต่อ
ท่าน แท้จริงเขาได้สิ้นสภาพจากการเป็นมุสลิม (ผู้ศรัทธา) และได้ฝ่าฝืนต่ออัลลอฮฺ(ซ.บ)
ดังที่พระองค์ได้ทรงตรัสว่า

﴿... قُلْ أَلِلَّهِ وَءَايَاتِهِ وَرَسُولِهِ كُنْتُمْ تَسْتَهْزِءُونَ ﴿٦٥﴾ لَا تَعْتَدِرُوا قَدْ
كَفَرْتُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ...﴾ [سورة التوبة، الآية: 65].

ความว่า “ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่าต่ออัลลอฮฺ(ซ.บ)และบรรดาโองการ
ของพระองค์ และ รอยูลของพระองค์กระนั้นหรือ ที่พวกท่านเย้ยหยันกัน พวกท่าน
อย่าแก้ตัวเลย แท้จริงพวกท่านได้ปฏิเสธแล้วหลังจากการมีศรัทธาของพวกท่าน.”(
ซูเราะฮฺ อัดเตาบะฮฺ โองการที่ 65-66)

ฉะนั้นความรักที่แท้จริงต่อท่านรอซูล(ซ.ล) นั่นก็คือ ความรักที่เกิดมาจากการ
ปฏิบัติตามแนวทางวิถีชีวิตรวมทั้งแบบฉบับของท่านและละทิ้งจากสิ่งขัดกับ
แนวทางของท่านนะบี (ซ.ล)

ดังที่อัลลอฮฺ(ซ.บ) ได้ทรงตรัสว่า

﴿قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ
غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٣١﴾﴾ [سورة آل عمران، الآية: 31].

ความว่า “ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด)ว่า หากพวกท่านรักอัลลอฮฺ(ซ.บ) ก็จง
ปฏิบัติตามฉัน อัลลอฮฺ(ซ.บ)ก็จะทรงรักพวกท่าน และจะทรงอภัยให้แก่พวกท่านซึ่ง
โทษทั้งหลายของพวกท่าน และอัลลอฮฺ(ซ.บ) นั้นผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเมตตา.”(
ซูเราะฮฺ อลาอิมรอน โองการที่ 31)

จะนั้นจำเป็นอย่างยี่งที่ต้องระวังมิให้เกิดการละเลย และการปฏิบัติที่เกินขอบเขตในการให้เกียรติยกย่องท่านรอซูล(ซ.ล) และ ห้ามนำคุณลักษณะของอัลลอฮฺ(ซ.บ) มาใช้กับท่านนะบี(ซ.ล) หรือ ลดหย่อนฐานะ เกียรติยศของท่าน การบกพร่องในการให้เกียรติหรือความเคารพภักดี การแสดงความรักเป็นต้น สิ่งที่แสดงให้เห็นอย่างเด่นชัดในเรื่องดังกล่าวคือ การปฏิบัติตามแนวทางของท่านและยึดถือเป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิต.

13 – การศรัทธาต่อท่านนะบี (ซ.ล) จะไม่สามารถบรรลุไปถึงแก่นแท้ได้ นอกจากจะต้องเชื่อมั่นในรอซูล (ซ.ล) และปฏิบัติตามในสิ่งที่ท่านได้นำมาอย่างจริงจังและเคร่งครัด และนี่คือ ความหมายของคำว่า “ การเชื่อฟังและภักดีต่อท่านนะบี” การภักดีต่อท่านนะบี ก็คือ การภักดีต่ออัลลอฮฺ(ซ.บ) และการปฏิเสธท่านก็หมายถึงการปฏิเสธอัลลอฮฺ(ซ.บ) เช่นกัน .

และด้วยการเชื่อมั่นต่อรอซูล(ซ.ล) อย่างแท้จริง พร้อมทั้งการปฏิบัติตามท่านอย่างจริงจัง เป็นสิ่งที่จะทำให้การศรัทธาต่อรอซูล(ซ.ล) บรรลุไปถึงเป้าหมาย และแก่นแท้แห่งหลักการศรัทธาต่อรอซูล(ซ.ล) .

=====

หลักการศรัทธาข้อที่ 5

การศรัทธาต่อวันปรโลก

(1) การศรัทธาต่อวันปรโลก

คือ การเชื่อมั่นและศรัทธาว่า การมีชีวิตอยู่บนโลกนี้จะพบกับจุดจบ แล้วหลังจากนั้น มนุษย์จะต้องเผชิญกับโลกใหม่ที่มีความตายแห่งโลกคุณาเป็นจุดเริ่มต้น แล้วต่อด้วยการมีชีวิตอยู่ในหลุมฝังศพ และต้องเผชิญกับวันปรโลก (กียามะฮฺ) ซึ่งเป็นโลกสุดท้าย ที่ทุกชีวิตจะมีชีวิตใหม่หลังจากการฟื้นคืนชีพอีกครั้งหนึ่ง . ในวันปรโลก มนุษย์จะต้องถูกรวบรวมให้มาชุมนุม ณ พุ่่งกว้างแห่งหนึ่ง (อัลมะหฺซัร) เพื่อรับฟังการสอบสวน และรับผลตอบแทนแห่งการทำความคิดและชั่วแล้วทุกอย่างก็จะจบสิ้นด้วยการพำนักในสวนสวรรค์หรือตกขุมนรก

การศรัทธาต่อวันปรโลกจัดอยู่ในหลักการศรัทธา 6 ข้อ ที่ผู้ศรัทธาจำเป็นต้องศรัทธาต่อข้อดังกล่าว. เนื่องจากผู้ใดที่ปฏิเสธการศรัทธาในข้อนี้เขาจะมีใจผู้ที่ศรัทธาโดยสมบูรณ์หากแต่ถือว่า เขาเป็นกาเฟร (ลื่นสภาพจากการเป็นมุสลิม)

อัลลอฮฺ (ช.บ.) ทรงตรัสว่า

﴿ ... وَلَكِنَّ الْبِرَّ مَنْ ءَامَنَ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ... ﴾ [سورة البقرة، الآية: 177]

ความว่า “ แต่ทว่าคุณธรรมนั้นคือ ผู้ที่ศรัทธาต่อวันปรโลก..” (ซูเราะฮฺอัลบะเกาะเราะฮฺ โองการที่ 177)

และท่านรอซูล(ช.ล) ได้วางนะ ในฮาดีษยิบรีลที่เป็นที่รู้จักกันว่า

{فأخبرني عن الإيمان ؟ قال: أن تؤمن بالله وملائكته وكتبه ورسله واليوم الآخر

وتؤمن بالقدر خيره وشره} رواه مسلم

ความว่า “ โปรดบอกฉันซิว่า อิหม่าน (การศรัทธา) คืออะไร ท่านรอซูล (ช.ล)จึงตอบว่า (การศรัทธา) คือการที่ท่านศรัทธาต่ออัลลอฮฺ , ต่อบรรดามลาอิกะฮฺของพระองค์ , ต่อบรรดาคำกิริ์ของพระองค์ , ต่อบรรดาศาสนทูตของพระองค์ , ต่อวันปรโลกและศรัทธาต่อกฎกำหนดสภาวะ ทั้งที่ของมันและชั่ว”

(รายงานโดยมุสลิม)

ผู้มีการศรัทธาจำเป็นต่อศรัทธาต่อสัญญาณของวันปรโลก ที่ท่านรอซูล (ช.ล) ได้ว่าจะถึงอันเป็นสัญญาณหรือเครื่องหมายที่จะบ่งบอกหรือชี้แนะให้เห็นว่า วันปรโลกนั้นได้เข้าใกล้มาแล้ว”

มีท่านผู้รู้(อุลามะฮฺ)ได้จำแนก สัญญาณดังกล่าวออกเป็น 2 ประเภทด้วยกัน คือ

(1) สัญญาณย่อย (เล็ก) คือ สิ่งที่บอกเหตุว่า วันปรโลกนั้นใกล้เข้ามาแล้ว สัญญาณลักษณะนี้มีมาก และส่วนใหญ่ก็ได้ประจักษ์ขึ้นแล้ว อาทิเช่น คำบัญชาแต่งตั้งท่านรอซูล(ช.ล) เพื่อเผยแพรศาสนา, มนุษย์สิ้น ไร้ซึ่งความซื่อสัตย์, การประดัดประดาตคแตงมัสยิดเพื่อประกวดแข่งกัน , คนเลี้ยงแกะได้ย่างเข้าสู่ชุมชนเมือง (คนที่อยู่ตามชนบทหันชีวิตเข้าสู่ชุมชนเมือง), การเกิดสงครามระหว่างอิสลามกับชาวยิว และการเช่นฆ่าชาวยิว, เวลาของวันหนึ่งๆจะเร็วและสั้นลง, การปฏิบัติภารกิจศาสนาจะถูกเพิกเฉยและละเลย , การบังเกิดพิตนะสุต่างๆนานา (ความระทมทุกข์ ความวุ่นวาย กระส่ำกระส่าย) การฆ่ากัน การผิดประเวณี และการทำบาปจะแพร่กระจายในสังคมอย่างมากมาย.

อัลลอฮฺ(ช.บ) (ช.บ.) ทรงตรัสว่า

﴿ أَفْتَرَبْتِ السَّاعَةَ وَاللَّيْلُ وَاللَّيْلُ وَاللَّيْلُ وَاللَّيْلُ ﴾ [سورة القمر، الآية: 17].

ความว่า “ วันก็ยามะฮฺได้ใกล้เข้ามาแล้ว และดวงจันทร์ได้แยกออก” (ชูเราะฮฺ อัลเกาะมัร โองการที่ 1)

(2) สัญญาณใหญ่(สำคัญ) คือ

สิ่งที่เกิดเบื้องหน้า ก่อนถึงวันกิยามะฮ์ ในระยะอันใกล้ที่สุด. สัญญาณในลักษณะนี้จำเป็นต้องระวังซึ่งได้มีการเตือนถึงสัญญาณดังกล่าว, มันมี 10 สัญญาณด้วยกัน ซึ่งส่วนแล้วยังไม่ได้ปรากฏแต่อย่างใด

ส่วนหนึ่งจากสัญญาณดังกล่าวได้แก่

- การปรากฏตัวของท่านอิหม่ามมะฮฺดี, การปรากฏตัวของคัจฉาล (ซึ่งเป็นภัยอันร้ายแรง เพราะมันคือตัวบ่อนทำลายความดีของมนุษย์), การลงมาของท่านนะบีอีซา(อ.ล)จากฟ้า และทันทีที่ท่านลงมา ท่านจะทำลายไม้กางเขน, ฆ่าคัจฉาลและสุกร, และกำหนดช่วยสำหรับผู้ที่มีใจมุสลิม, พร้อมกับการเผยแพร่และดำเนินตามแนวทางบทบัญญัติอิสลามที่ท่านนะบี มุฮัมมัด(ซ.ล) ได้พามา

- การปรากฏตัวของญะญูจและมะอูญูจ (เป็นชนกลุ่มหนึ่งเมื่อออกมาแล้วจะสร้างความหายนะแก่ไร่นาพืชสวนของมนุษย์ พวกมันจะมีลักษณะเฉพาะ บางสายรายงานก็บอกว่า พวกมันจะมีดวงตาที่เล็กมาก เป็นต้น) พวกมันจะถูกสาปแช่งและตายไปในที่สุด, การเกิดจันทรคราสครั้งใหญ่ 3 ครั้ง ซึ่งจะเกิดทางทิศตะวันออก 1 ครั้ง ทางทิศตะวันตก 1 ครั้ง และแถบคาบสมุทรอาราเบีย 1 ครั้ง

- การเกิดกลุ่มหมอกวันครั้งใหญ่ที่จะแผ่กระจายปกคลุมไปทั่ว จนไม่สามารถมองเห็นสิ่งใดได้

- อัลกุรอานจะถูกยกขึ้นสู่ฟ้าเบื้องบน, ดวงอาทิตย์ขึ้นทางทิศตะวันตก

- การปรากฏตัวของสัตว์ชนิดหนึ่ง (ซึ่งมันพูดได้) และมันจะบอกว่าใครคือชาวนรกหรือสวรรค์)

- การเกิดไฟลูกกลมครั้งยิ่งใหญ่ จากเมืองเอเดน (เมืองหลวงของเยเมน) ซึ่งมันจะด้อนมนุษย์ไปอยู่ร่วมกัน ณ. แผ่นดินซีเรียโดยสัญญาณอันนี้จะเป็นสัญญาณสุดท้ายก่อนเกิดวันปรโลก.

ได้มีการรายงาน จากท่านมุสลิม จากการบอกกล่าวจากท่าน ฮุซัยฟะห์ บุตรของอุสัยด์ อัลฆอฟฟารี (ร.ฎ) ว่า

(أطلع النبي ونحن نتذاكر فقال : " ما تذكرون ؟ قالوا : نذكر الساعة . قال : إنهمال
تقوم حتى تروا قبلها عشر آيات . فذكر : الدخان ، والدجال ، والدابة ، و طلوع الشمس
من مغربها ونزول عيسى بن مريم ، ويأجوج ، وثلاثة خسوف : خسف بالمشرق ، وخسف
المغرب ، وخسف بالجزيرة العرب ، وآخر ذلك نار تخرج من اليمن تطرد الناس إلى
محشرهم ") رواه مسلم

ความว่า “ในขณะที่เรากำลังสนทนากันอยู่นั้น ท่านรอซูล(ซ.ล) ก็ได้เดินเข้ามา
และถามว่า “พวกท่านสนทนากันเรื่องใดหรือ? พวกเขา (เหล่าซอฮาบะฮ์) จึงตอบ
ว่าเรากำลังคุยกันถึง “เรื่องวันปรโลก” ท่านรอซูล(ซ.ล)ก็กล่าวว่า วันปรโลกจะไม่
บังเกิดขึ้น จนกว่าพวกท่านจะได้ประจักษ์ถึง 10 สัญญาณด้วยกัน (ท่านรอซูล(ซ.ล)
จึงกล่าวถึงสัญญาณนั้นว่า) มันคือ กลุ่มหมอกควัน , ดัจญาล , สัตว์ตัวหนึ่ง , ดวง
อาทิตย์ขึ้นจากทิศตะวันตก , การลงมาของนะบีอีซา(อ.ล) บุตรของมัรยัม , การ
ปรากฏตัวของญะญูจ , การเกิดจันทรคราส 3 ครั้ง , ทางทิศตะวันออก , ทิศตะวันตก
และแถบคาบสมุทรอาราเบียและสัญญาณสุดท้าย คือ เมื่อไฟได้ลุกไหม้ครั้งใหญ่ มัน
ได้ต้อนมนุษย์ไปรวมกัน ณ ที่แห่งหนึ่ง) ”

(รายงานโดย มุสลิม)

ท่านนะบี (ซ.ล.) ได้วจนะอีกว่า

(يخرج في آخر أمتي المهدي يسقيه الله الغيث ، وتخرج الأرض نباتها ، ويعطي المال
صحاحا ، وتكثر الماسية ، وتعظم الأمة ، يعيش سبعا ، أو ثمانيا ، يعني حججا) رواه الحاكم

ความว่า “ มะฮฺดีจะปรากฏตัวขึ้น ในยุคสุดท้ายแห่งประชาชาติของฉัน
พระองค์อัลลอฮฺ(ซ.บ)จะทรงหลังฝนอันชุ่มชื้นแก่เขา พื้นแผ่นดินจะอุดมไปด้วย
พืชพันธุ์ธัญญาหารนานาชนิด เขาจะได้รับความร่ำรวยสมบัติอันบริสุทธิ์ สัตว์ (ที่
กินเนื้อของมันเป็นอาหาร) จะมากมาย มนุษย์จะเป็นกลุ่มก้อนอันมากมาย เขา
(มะฮฺดี) จะมีชีวิตอยู่ถึง 7 หรือ 8 ปี ” (รายงานโดย ฮากิม)

บางสายรายงานได้ระบุว่า สัญญาณทั้งหมดนั้น จะบังเกิดในเวลาที่ไม่ได้เสียกัน ประดุจดั่งลูกประคัม ที่ร้อยติดกันเป็นพวง , เมื่อสัญญาณได้เกิดขึ้น ด้วยความประสงค์ของอัลลอฮฺ (ซ.บ)

ความหมาย ของวันปรโลก

คือ วันที่มวลมนุษยชาติจะถูกบัญชาให้ ลุก ฟืนคีนชีฟอีกครั้งหนึ่ง เพื่อรับฟังการสอบสวนพิจารณาในคุณความดีและความชั่ว , ผู้ประกอบการดี จะประสบกับความโปรดปรานของอัลลอฮฺ(ซ.บ) ผู้ประกอบการชั่วเขาจะประสบกับความทุกข์ทรมานยิ่ง .

พระองค์ทรงกล่าวว่า

﴿ يَوْمَ يَخْرُجُونَ مِنَ الْأَجْدَاثِ سِرَاعًا كَأَنَّهُمْ إِلَىٰ نُصُبٍ يُوفِضُونَ ﴾ [سورة المعارج،

الآية: ๒๕].

ความว่า “วันที่พวกเขาจะออกมาจากหลุมฝังศพอย่างรีบเร่ง คล้ายกับพวกเขาวิ่ง ګรูไปยังเจรีดของพวกเขา” (ชูเราะฮ์ อัลมะอาริจญ์ โองการที่ 43)

วันปรโลก ได้ถูกเรียกขานด้วยหลายชื่อด้วยกัน และส่วนหนึ่งจากชื่อดังกล่าว ซึ่งได้ถูกระบุไว้ในอัลกุรอาน คือ

- **เยามุลกียามะฮฺ** (วันแห่งการฟืนคีนชีฟ) อัลลอฮฺ(ซ.บ) ทรงตรัสว่า

﴿ لَا أَفْسِمُ بِيَوْمِ الْقِيَامَةِ ﴾ [سورة القيامة، الآية: ๓].

ความว่า “ข้าพเจ้าขอสาบานต่อวันกียามะฮฺ” (ชูเราะฮฺ อัลกียามะฮฺ โองการที่ 1)

- **อัลกอริอะฮฺ**

พระองค์ทรงตรัสว่า

﴿ أَلْقَارِعَةُ ﴿ مَا أَلْقَارِعَةُ ﴿ ﴾ [سورة القارعة، الآية: ๓].

ความว่า " อัลลอริอะฮฺ อัลลอริอะฮฺ นั่นคืออะไร " (ซูเราะฮฺ อัลลอริอะฮฺ
โองการที่ 1-2)

- **เยามุลหิซาบ** (วันแห่งการตัดสิน)

พระองค์ทรงตรัสว่า

﴿...إِنَّ الَّذِينَ يَضِلُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ بِمَا نَسُوا يَوْمَ الْحِسَابِ

﴾ ﴿سورة ص، الآية: 16﴾.

ความว่า “แท้จริงบรรดาผู้ที่หลงไปจากทางของอัลลอฮฺ(ซ.บ)นั้น สำหรับ
พวกเขาจะได้รับการลงโทษ อย่างสาหัส เนื่องด้วยพวกเขาลืมวันแห่งการ
สอบสวน.” (ซูเราะฮฺ สอด โองการที่ 26)

- **เยามุดดิน** (วันแห่งศาสนา (การตอบแทน))

พระองค์ ทรงตรัสว่า

﴿يُصَلُّونَهَا يَوْمَ الدِّينِ ﴿١٦﴾ وَمَا هُمْ عَنْهَا بِغَائِبِينَ ﴿١٧﴾﴾ ﴿سورة الانفطار، الايتان: 15 ،

.[16

ความว่า “ พวกเขาจะเข้าไปอยู่ในกองไฟนั้นในวันแห่งการตอบแทน
และพวกเขาจะไม่ใช่ผู้ออกจากมัน (อยู่ในกองไฟตลอดไป)” (ซูเราะฮฺ อัลอินฟิฏ
อร โองการที่15-16)

- **อิตตอมมะฮฺ** (วันแห่งการวิบัติ)

พระองค์ทรงตรัสว่า

﴿فَإِذَا جَاءَتِ الطَّامَةُ الْكُبْرَى ﴿١٦﴾﴾ ﴿سورة النازعات، الآية: 16﴾.

ความว่า “ดังนั้นเมื่อความหายนะอันใหญ่หลวงได้เกิดขึ้น” (ซูเราะฮฺ อัน
นาซอิอัต โองการที่ 34)

- **อัลวาเกอะฮฺ** (วันแห่งการฟื้นคืนชีพ)

พระองค์ทรงตรัสว่า

﴿ إِذَا وَقَعَتِ الْوَاقِعَةُ ﴾ [سورة الواقعة، الآية: 1].

ความว่า “เมื่อเหตุการณ์ (วันกิยามะฮฺ) ได้เกิดขึ้น” (ชูเราะฮฺ อัลลาทิกะฮฺ
โองการที่ 1)

- อัลหากเกาะฮฺ (วันแห่งความพินาศ)

พระองค์ทรงตรัสว่า

﴿ الْحَاقَّةُ ﴾ مَا الْحَاقَّةُ ﴿ [سورة الحاقة، الايات: 1-2].

ความว่า “สิ่งที่จะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน (วันกิยามะฮฺ) สิ่งที่เกิดขึ้นอย่าง
แน่นอนนั่นคืออะไร” (ชูเราะฮฺ อัลหากเกาะฮฺ โองการที่ 1-2)

- อัลสอคเคาะฮฺ (วันแห่งกัมปนาท)

พระองค์ทรงตรัสว่า

﴿ فَإِذَا جَاءَتِ الصَّاحَّةُ ﴾ [سورة عبس، الآية: 1].

ความว่า “ครั้นเมื่อแสงกัมปนาทมาถึง (วันกิยามะฮฺ)” (ชูเราะฮฺ อะบะบะฮฺ
โองการที่ 33)

- อัลฆอชียะฮฺ

พระองค์ทรงตรัสว่า

﴿ هَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ الْعُنْشِيِّ ﴾ [سورة الغاشية، الآية: 1].

ความว่า “ข่าวคราวของการครอบงำ (แห่งความรุนแรง) ได้มายังเจ้าแล้ว
มิใช่หรือ” (ชูเราะฮฺ อัลฆอชียะฮฺ โองการที่ 1)

(2) วิธีการศรัทธาต่อวันอาคิเราะฮฺ (วันปรโลก)

การศรัทธาต่อวันปรโลกนั้น ประกอบด้วยแบบสรูปและการศรัทธาโดย
ละเอียด(แบบแจกแจง)

- การศรัทธาโดยแบบสรูป

คือ การศรัทธามั่นว่า ในวันอาคีเราะฮ์นั้น อัลลอฮฺ(ช.บ) จะทรงรวบรวมมนุษย์ที่ถูกกำเนิดในยุคแรกจนถึงยุคสุดท้ายเพื่อพิจารณาและสอบสวนในผลกรรมแห่งความดีและความชั่วที่มนุษย์ได้ประกอบทำมา จะมีชนกลุ่มหนึ่งได้พำนักในสวรรค์ และอีกชนกลุ่มหนึ่งที่จะต้องถูกลงโทษอยู่ในขุมนรก .

พระองค์ทรงตรัสว่า

﴿ قُلْ اِنَّ الْاَوَّلِينَ وَالْآخِرِينَ ﴿١﴾ لَمَجْمُوعُونَ اِلَىٰ مِيْقَاتِ يَوْمٍ مَّعْلُومٍ ﴿٢﴾ ﴾ [سورة

الواقعة، الايات: ١، ٢].

ความว่า “ จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) แท้จริงชนรุ่นก่อน ๆ และรุ่นหลัง ๆ นั้น . จะถูกรวบรวมไว้จนกระทั่งถึงวันอันเป็นที่รู้จักกัน (วันกิยามะฮ์)” (ซูเราะฮ์ อัลวา กิอะฮ์ โองการที่ 49-50)

ส่วนการศรัทธาแบบรายละเอียด คือ การศรัทธามั่นในรายละเอียดต่างๆ ที่ จะบังเกิดขึ้น หรือที่จะประสบกับมนุษย์ หลังจากเขาตายไปแล้ว โดยเหตุการณ์ ดังกล่าวได้แก่

(1) ภัย หรือบททดสอบในหลุมฝังศพ

คือ การสอบสวน ที่ผู้ตายจะถูกถามถึง พระเจ้าของเขา , ศาสนาของเขา , และศาสนทูตที่มายังเขา , ซึ่งนะบี (ศาสนทูต) ของเรานั้นคือ ท่านนะบีมุฮัมมัด (ช.ล) , ผู้ที่ศรัทธามั่นเขาขอมตอบคำถามดังกล่าวได้โดยพระประสงค์ของอัลลอฮฺ (ช.บ) . ดังได้ระบุไว้ในวจาณะของท่านนะบีมุฮัมมัด(ช.ล) ว่า

{ ربي الله ، وديني الإسلام ونبي محمد صلى الله عليه وسلم } منفق عليه

ความว่า “ ผู้เป็นพระเจ้าของฉันคือ อัลลอฮฺ(ช.บ) , ศาสนาของฉันคือ อิสลามและนะบีของฉันคือท่านมุฮัมมัด(ช.ล). (รายงานโดยอิหม่ามบุกอรีและมุสลิม)

ดังนั้นจึงถือว่า การศรัทธาในเหตุการณ์ดังกล่าว เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง . รวมทั้งคำตอบที่ผู้ศรัทธาและผู้กลับกลอก (มุนาฟิก) จะต้องตอบในขณะที่นั้น โดยมี มาลาอิกะฮ์ 2 ท่านทำหน้าที่ในการสอบสวนพวกเขาเหล่านั้น .

(2) บทลงโทษ หรือความโปรดปรานที่ผู้ตายจะได้ประสบในหลุมฝังศพ .

เป็นสิ่งจำเป็นที่ผู้ศรัทธาต้องเชื่อมั่นในบทลงโทษและความโปรดปราน จากอัลลอฮ์(ช.บ) ที่พวกเขาจะประสบในชีวิตแห่งหลุมฝังศพ . หากสิ่งที่เขาประสบ นั้นเป็นความสุข นั่นก็คือ เสียหนึ่งจากความสุขที่เขาจะได้รับในสวนสวรรค์ . แต่หากว่าเขาต้องประสบกับความทุกข์ทรมาน นั่นก็คือ ความทุกข์ทรมานอันแสนสาหัสที่เขาจะต้องประสบในขุมนรก .

หลุมฝังศพ (กุบูร) เป็นเพียงชีวิตเริ่มแรกแห่งชีวิตของโลกอาคีเราะฮ์ . ผู้ใดผ่านช่วงเวลาอันนี้อย่างมีชัย เขาผู้นั้นย่อมมีชัย ต่อการทดสอบครั้งถัดไปอย่างแน่นอน , แต่หากผู้ใดได้รับทุกข์ทรมานในช่วงเวลาแห่งหลุมศพนี้ เขาผู้นั้นจะประสบกับบทลงโทษอันแสนสาหัสและทวิคูณในครั้งต่อไป และความตายก็จะไม่ใช่จุดจบแห่งการถูกลงโทษสำหรับเขาต่อไป .

ความโปรดปรานหรือทุกข์ทรมานนั้น จะประสบแก่นุญษ์ทั้งร่างกายและจิตวิญญาณของเขาพร้อมๆ กัน . แต่บางครั้งอาจจะประสบแก่ดวงวิญญาณเท่านั้น .

ความทุกข์ทรมานจะประสบแก่ผู้ที่อธรรมเท่านั้นและความโปรดปรานนั้น จะประสบแก่ผู้ศรัทธาอย่างแท้จริงเท่านั้น .

มนุษย์คนใดที่เสียชีวิตลง จะถูกฝังหรือไม่, จะถูกไฟเผาหรือจมน้ำ, จะถูกสัตว์กัดกินเนื้อก็ตาม ทั้งหมดนั้นไม่ว่าจะตายในลักษณะใดก็มีอาจเลี้ยงได้จากการถูกลงโทษ หรือการได้รับความโปรดปรานและความสุขจากพระเจ้าของเขาได้ .

อัลลอฮ์(ช.บ)ตรัสว่า

﴿ النَّارُ يُعْرَضُونَ عَلَيْهَا غُدُوًّا وَعَشِيًّا وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ أَدْخِلُوا آلَ فِرْعَوْنَ

أَشَدَّ الْعَذَابِ ﴾ [سورة غافر، الآية: ٤٦].

ความว่า “ไฟนรกนั้นพวกเขาจะถูกนำมาให้เห็นทั้งในยามเช้าและยามเย็น และในวันกิยามมะฮฺนั้นจะมีเสียงกล่าวว่า จงให้บริวารของฟิรเอานู เข้าไปรับการลงโทษอันแสนสาหัสยิ่ง.” (ชูเราะฮฺ มอไฟร โองการที่ 46)

และท่านนะบี(ซ.ล) ก็ได้ว่าจะว่า

" فلولاً أن لا تدافوا لدعوت الله أن يسمعكم من عذاب القبر " رواه مسلم

ความว่า “ หากแม้ว่าพวกท่านทั้งหลายไม่ถูกฝัง ฉันจะวิงวอนขอจากอัลลอฮฺ(ซ.บ) ให้พระองค์ทรงบันดาลให้พวกท่านได้ยินเสียงในการลงโทษแห่งหลุมฝังศพ ” (รายงาน โดยมุสลิม)

(3) การเป่าแตรสังข์.

แตรสังข์ คือ สิ่งที่ถูกเป่าโดยมลาอิกะฮฺ ผู้มีนามว่า “ อิสรอฟีล ” แตรสังข์ จะถูกเป่า 2 ครั้ง เมื่อเสียงแตรครั้งแรกได้กั๊งวาลขึ้น บรรดาสรรพสิ่งทั้งมวล ที่ยังมีชีวิตอยู่ในขณะนั้น จะล้มตายทันทีเว้นแต่ บางชีวิตที่อัลลอฮฺ(ซ.บ)ทรงยกเว้น , แล้วหลังจากนั้นเสียงแตรสังข์ครั้งที่ 2 ก็จะกั๊งวาลขึ้นอีกโดยในครั้งนั้น สรรพสิ่งที่ถูกสร้างทั้งหมดสิ่งมีชีวิตจะถูกบันดาลให้ฟื้นคืนชีพกลับมาอีกครั้งหนึ่ง .

อัลลอฮฺ(ซ.บ)ทรงตรัสว่า

﴿ وَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَصَعِقَ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ إِلَّا مَنْ شَاءَ اللَّهُ ثُمَّ نُفِخَ

فِيهِ أُخْرَىٰ فَإِذَا هُمْ قِيَامٌ يَنْظُرُونَ ﴾ [سورة الزمر، الآية: ٦٧].

ความว่า “ และสังข์ได้ถูกเป่าขึ้น แล้วบรรดาผู้ที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลาย และแผ่นดินจะล้มลงตาย เว้นแต่ผู้ที่อัลลอฮฺ(ซ.บ)ทรงประสงค์ หลังจากนั้นสังข์ได้ถูกเป่าอีกครั้งหนึ่ง แล้วพวกเขาก็ลุกขึ้นทั้งหมด ” (ชูเราะฮฺ อัจซุมัร โองการที่ 68)

และท่านรอซูล(ช.ล) ก็ได้ว่าจะว่า

{ ثم ينفخ في الصور فلا يسمعه أحد إلا أصغى ليتا ورفع ليت ، ثم لا يبقى أحد إلا صعق ، ثم يترل الله مطرا كأنه الطل ، فتنبت منه أجساد الناس ، ثم ينفخ فيه أخرى فإذا هم قيام ينظرون } رواه مسلم

ความว่า “ เมื่อครั้งที่แตรสังข์ที่ถูกเป่าให้ดังนั้นจะ ไม่มีผู้ได้รับรู้ถึงเสียงดังกล่าว เว้นแต่ได้ยิน เสียงที่แผ่วเบา .และเสียงนั้นจะแผ่ลงเรื่อยๆ(เบาลงทีละนิดๆ) จนไม่เหลือผู้ใด นอกจากต้องล้มตายทั้งหมด. แล้วอัลลอฮฺ(ช.บ)ก็ทรงบันดาลให้ฝนตกลงมาปรอย ๆ และแล้วร่างกายของมนุษย์ก็กลับงอแงขึ้นมาแล้ว เมื่อแตรสังข์ถูกเป่าอีกครั้งหนึ่งพวกเขาก็ลุกขึ้นมาทั้งหมด.” (รายงาน โดย มุสลิม)

(4) การฟื้นคืนชีพ.

คือ การทำให้สิ่งที่ตายไปแล้วฟื้นคืนชีพกลับมาอีกครั้งหนึ่งของอัลลอฮฺ (ช.บ) ในขณะที่แตรสังข์ถูกเป่าเป็นครั้งที่ สอง . ในขณะที่นั้นมนุษย์ต่างลุกขึ้นมารอคอยพระเจ้าของพวกเขา . เมื่อพระองค์ทรงอนุมัติให้เป่าสังข์ วิญญาณทั้งหมดก็คืนกลับสู่ร่างเดิม มนุษย์จะลุกขึ้นมาจากหลุมฝังศพและต่างก็มุ่งหน้าไปยังสถานที่พำนักในลักษณะที่เท้าเปลือยเปล่า ไม่มีรองเท้าใดๆ , เปลือยกายไม่สวมเครื่องนุ่งห่ม , อวัยวะเพศ กลับสู่สภาพเดิมคงไม่ได้ผ่านการคิดาน(เข้าสู่न्द) ทุกคนต่างพิศวงงาย ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ว่าเหตุการณ์ หรือสภาพการณ์จะเป็นไปอย่างไรอีกต่อไป พวกเขาต่างรู้สึกว่สถานที่พำนักนั้นยิ่งไกลเข้าเหลือเกิน . ดวงอาทิตย์ก็ร้อนลงมาดำใกล้กับพวกเขา มันยิ่งเพิ่มความร้อนระอุเป็นเท่าทวีคูณหยาดเหงื่อกรีน ไหลอย่างไม่หยุดยั้งจนบางคนเหงื่อได้ไหลท่วมถึงตาตุ่ม , บางคนอยู่ระดับหัวเข่า , บ้างก็ถึงระดับเอว , บ้างก็ถึงหัวไหล่และอีกบางส่วนเหงื่อไหลรินอย่างไม่หยุดยั้ง , เหตุการณ์ดังกล่าวนี้ เป็นผลสืบเนื่องมาจากระดับคุณงามความดีที่มนุษย์ได้ทำมา .

การฟื้นคืนชีพ เป็นสิ่งที่ถูกกำหนดให้บังเกิดอย่างแน่นอน เนื่องจากมีหลักฐานหลายข้อที่ยืนยันในสิ่งนี้ ไม่ว่าจะเป็นบทบัญญัติของเราเอง หรือจากการเรียนรู้การสัมผัส หรือแม้กระทั่งจากหลักฐานทางสติปัญญา .

หลักฐานจากบทบัญญัติ เป็นที่รู้กันว่า การฟื้นคืนชีพ ได้มีหลักฐานอ้างอิงถึงเรื่องนี้อย่างมากมาย ทั้ง โองการต่างๆ จากอัลกุรอาน และจากวจนะของท่านรอซูล (ช.ล)

อัลลอฮฺ(ช.บ)ทรงตรัสว่า

﴿ ... قُلْ بَلَىٰ وَرَبِّي لَتُبْعَثُنَّ... ﴾ [سورة التغابن، الآية: ٤٦].

ความว่า “จงกล่าวเถิด(มุฮัมมัด)หาเป็นเช่นนั้นไม่ ขอสาบานต่อพระเจ้าของข้าพระองค์ พวกท่านจะถูกให้ ฟื้นขึ้นมาอีกอย่างแน่นอน” (ชูเราะฮฺ อัดตะฆอบูน โองการที่ 7)

และพระองค์ก็ได้ทรงตรัสเช่นกันว่า

﴿ كَمَا بَدَأْنَا أَوَّلَ خَلْقٍ نُعِيدُهُ... ﴾ [سورة الأنبياء، الآية: ١٠٤].

ความว่า “ดังเช่นที่เราได้เริ่มให้มีการบังเกิดในครั้งแรก เราจะให้มันกลับเป็นขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง” (ชูเราะฮฺ อัล อัมบิยะฮฺ โองการที่ 104)

ท่านรอซูล (ช.ล) ก็ได้วจนะอีกเช่นกันว่า

﴿ ثم ينفخ في الصور فلا يسمعه أحد إلا أصغى لينا ورفع لیت ، ثم لا يبقى أحد إلا صعق ، ثم يترل الله مطرا كأنه الطل ، فتنبت منه أجساد الناس ، ثم ينفخ فيه أخرى فإذا هم قيام ينظرون ﴾ رواه مسلم

ความว่า “ครั้นเมื่อแตรสังข์ได้ถูกเป่าขึ้น ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ ถึงเสียงอันนั้นนอกจากเสียงอันแผ่วเบาและจะเบาลงเรื่อยๆจนไม่เหลือผู้ใดนอกจากจะล้มตายไป หลังจากนั้นอัลลอฮ์ก็ทรงบันดาลให้ฟ้าหลังฝนมาอย่างปรอยๆ และ แล้วบัดนั้นร่างกาย

ของมนุษย์ก็ได้งอกเงยคืนกลับอีกครั้งหนึ่ง เมื่อแตรสั่งขี้ได้ก่वालขึ้นอีกครั้ง มนุษย์ต่างก็ฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง” (รายงานโดยมุสลิม)

และอัลลอฮฺ(ช.บ)ก็ได้ทรงตรัสว่า

﴿... قَالَ مَنْ يُحْيِي الْعِظْمَ وَهِيَ رَمِيمٌ ﴿١٠٠﴾ قُلْ يُحْيِيهَا الَّذِي أَنْشَأَهَا أَوَّلَ مَرَّةٍ وَهُوَ

بِكُلِّ خَلْقٍ عَلِيمٌ ﴿١٠١﴾﴾ [سورة يس، الايتان: ١٠٠، ١٠١].

ความว่า “เขากล่าวว่าใครเล่าจะให้กระดูกมีชีวิตขึ้นมาอีกในเมื่อเป็นผุยผงไปแล้ว จงกล่าวเถิด(มุฮัมมัด) ผู้ทรงให้กำเนิดมันในครั้งแรกนั้น ย่อมจะทรงให้มันมีชีวิตขึ้นมาอีก และพระองค์ เป็นผู้ทรงรอบรู้การบังเกิดทุกสิ่ง” (ชูเราะฮ์ ยาซีน โองการที่ 78-79)

หลักฐานจากการเรียนรู้และการสัมผัส

อัลลอฮฺ(ช.บ)ทรงแสดงให้เห็นว่าของพระองค์ได้ประจักษ์ถึงการฟื้นคืนชีพในโลกนี้มาแล้ว ดังที่ได้ระบุในชูเราะฮฺ (อัลบะเกาะเราะฮฺ) ถึง 5 ตัวอย่างด้วยกันคือ .

- ชนชาติของนะบีมูซา(อ.ล) ซึ่งพระองค์ได้ทรงบันดาลให้เขาเหล่านั้นได้ฟื้นคืนชีพหลังจากที่พวกเขาถูกทำให้เสียชีวิตไปแล้ว .

- ชนชาติอิสราเอล ที่ตกเป็นเหยื่อฆาตกรรม ซึ่งไม่รู้ผู้ฆ่าเป็นใคร ท่านนะบีมูซา(อ.ล)ใช้เชือกัวและให้ใช้บางส่วนของมันตีศพนั้น หลังจากนั้นก็ฟื้นขึ้นมาและบอกถึงฆาตกรที่ฆ่าเขา

- กลุ่มชนที่ออกจากที่พำนักของเขาเพื่อหลบหนีความตาย .

- ผู้ที่ผ่านเมืองหนึ่ง(บัยตุลมักดิส)ที่มีนพินาศ แล้วมันก็ได้ทับถมกันเขาก็กล่าวว่าอัลลอฮฺ(ช.บ)จะให้เมืองนี้มีชีวิตขึ้นมาได้อย่างไรหลังจากที่ได้พินาศไปแล้วแล้วอัลลอฮฺ(ช.บ) ให้เขาตายเป็นเวลา 100 ปีภายหลังจากอัลลอฮฺ(ช.บ)ให้เขาฟื้นคืนชีพ .

-นรกที่ท่านนะบีอิบรอฮีม(อ.ล)นำมาตัดเป็นท่อนๆเพื่อให้เป็นที่ประจักษ์ต่อสายตาตัวเองว่า อัลลอฮฺ(ซ.บ)ทำให้มันฟื้นขึ้นชีพอีกครั้งได้ (ซึ่งนะบีอิบรอฮีม(อ.ล)ได้รับบัญชาให้ตัดนรกเป็นท่อนๆหลังจากที่ท่านร้องขอจากอัลลอฮฺ(ซ.บ)ว่า พระองค์ทรงทำให้สิ่งมีชีวิตฟื้นคืนชีพได้อย่างไร)

หลักฐานทางสติปัญญา

การอ้างอิงถึงหลักฐานทางสติปัญญาเป็นได้ 2 แนวมุม .

มุมมองที่ 1 อัลลอฮฺ(ซ.บ) เป็นผู้ทรงเนรมิตชั้นฟ้าและแผ่นดิน รวมทั้งสรรพสิ่งทั้งหลาย ที่อยู่ระหว่างฟากฟ้าและชั้นดิน พระองค์ทรงสร้างมันมาจากความว่างเปล่า และก็ทรงบันดาลให้มันกำเนิดขึ้น ดังนั้นผู้ที่มีความสามารถกำเนิดสรรพสิ่งจากความว่างเปล่าไปสู่การมีขึ้น ย่อมมีความสามารถในการทำให้มันหวนกลับไปยังความว่างเปล่าได้อีกครั้งหนึ่งอย่างง่ายดาย .

มุมมองที่ 2 พื้นแผ่นดินที่แห้งแล้ง ไม่มีชีวิต ครั้นเมื่อพระองค์อัลลอฮฺ(ซ.บ)ทรงบันดาลให้ฝนโปรยลงมาความเขียวชอุ่มก็ได้ปรากฏขึ้นอย่างมีชีวิตชีวา และเป็นที่ผลิตผลิตของผู้พบเห็น ดังนั้นผู้ที่มีความสามารถทำให้แผ่นดินมีชีวิตฟื้นคืนกลับมาอีกครั้ง ย่อมมีความสามารถในการฟื้นชีพทุกอย่างที่ตายไปแล้ว .

(5) การชุมนุม การสอบสวนชำระและการตอบแทน.

พวกเราต้องศรัทธาในการชุมนุม และการร่วมตัวของเหล่ามนุษย์ และต้องศรัทธาในการสอบสวนของอัลลอฮฺ (ซ.บ) ที่ดำรงไว้ซึ่งความยุติธรรม และต้องศรัทธาในการตอบแทนในผลกรรมของมนุษย์ที่ได้ทำมา .

พระองค์ทรงตรัสว่า

﴿...وَحَشَرْنَاهُمْ فَلَمْ نُغَادِرْ مِنْهُمْ أَحَدًا ﴿٤٧﴾﴾ [سورة الكهف، الآية: ٤٧]

ความว่า “และเราจะชุนนุหมพวกเขา ดังนั้น เราจะไม่ให้ผู้ใดออกไปจากพวกเขาเลย” (ชูเราะฮ์ อัล กะฮ์ฟู โองการที่ 47)

และพระองค์ทรงตรัสว่า

﴿ فَأَمَّا مَنْ أُوْتِيَ كِتَابَهُ بِيَمِينِهِ فَيَقُولُ هَذَا مَا أَرَأَيْتُ أَ كِتَابِيَّةً ۗ أَنبَىٰ ظَنَنْتُ أَنبَىٰ ۗ

مُلْتَقٍ حِسَابِيَّةً ۗ فَهُوَ فِي عِيَةٍ رَّاضِيَةٍ ﴿١٩﴾ [سورة الحاقة، الآيات: ١٩-٢١].

ความว่า “ส่วนผู้ที่บันทึกของเขาถูกนำมายื่นให้ทางเบื้องขวาของเขาเขาจะกล่าวว่า มาอ่านบันทึกของฉันซิ ความจริงฉันนึกที่คิดว่า ฉันจะได้พบบัญญัติของฉัน แล้วเขาจะมีเป็นอยู่อย่างสุขสำราญ” (ชูเราะฮ์ อัล หากเกาะฮ์ โองการที่ 19 - 21)

แล้วอัลลอฮ์(ช.บ)ทรงตรัสว่า

﴿ وَأَمَّا مَنْ أُوْتِيَ كِتَابَهُ بِشِمَالِهِ فَيَقُولُ بَلَّيْتَنِي لَمَّا أُوتِ كِتَابِيَّةً ۗ وَلَمَّا دُرِّمًا

حِسَابِيَّةً ۗ ﴿٢٠﴾ [سورة الحاقة، الآيات: ٢٠، ٢١].

ความว่า “ส่วนผู้ที่บันทึกของเขาถูกนำมายื่นให้ทางเบื้องซ้ายของเขาเขาจะกล่าวว่า ฉันกลัวนาที่จะไม่ให้บันทึกของฉันถูกนำมายื่นและไม่รู้เสียเลยว่าบัญญัติของฉันจะเป็นเช่นใด .” (ชูเราะฮ์ อัล หากเกาะฮ์ โองการที่ 25 – 26)

การชุนนุหม คือ การรวบรวมมนุษย์ให้ไปรวมกัน ณ ที่ทุ่งกว้างแห่งหนึ่ง เพื่อรับการสอบสวนและ ผลตอบแทน .

- ข้อแตกต่างระหว่างการชุนนุหมและการถูกฟื้นคืนชีพคือการฟื้นคืนชีพเป็นการบันดาลให้วิญญาณกลับเข้าสู่ร่างกาย ส่วนการรวมกรือชุนนุหม คือ การรวบรวมให้ผู้ที่ฟื้นคืนชีพแล้วได้มารวมกัน ณ. ที่แห่งหนึ่ง

- **การสอบสวนและการตอบแทน** คือ การพิพากษาโดยเที่ยงธรรมของอัลลอฮ์(ช.บ) ต่อบ่าวของพระองค์ทั้งปวง พระองค์จะทรงทำให้พวกเขาประจักษ์ถึงพฤติกรรมที่พวกเขาได้กระทำมา เมื่อครั้งที่อยู่บนโลกคุณหา .

สำหรับผู้ศรัทธาผู้ที่มีความยำเกรงต่ออัลลอฮฺ(ซ.บ) พวกเขาจะได้ประจักษ์ต่อการกระทำของพวกเขาเมื่อครั้งที่อยู่บนโลกคุณยา จนทำให้พวกเขาซาบซึ้งในพระมหากรุณาธิคุณของพระองค์ และความโปรดปรานอันเหลือล้นที่พระองค์ทรงประทานให้พวกเขาในโลกอาคิเราะฮฺ หลังจากนั้นจะมีบรรดามะลาอิกะฮฺ จะทำการต้อนรับพวกเขาเข้าสู่สวนสวรรค์ตามผลบุญที่ได้กระทำมา บัดนั้นความหวาดกลัวทั้งหลายก็ได้มลายหายไปจนเหลือไว้แต่ใบหน้าอันยิ้มแย้มมีความสุข และปลื้มปิติในผลตอบ แทน ดังกล่าว .

สำหรับบรรดาผู้ที่ทรยศคดโกงต่อบัญชาของพระองค์ เมื่อครั้งที่อยู่บนโลกคุณยา, การสอบสวนในพฤติกรรมของพวกเขาจะเป็นไปอย่างละเอียดละออ รุนแรงและเคร่งเครียด ทุกอนุของพฤติกรรมทั้งใหญ่และเล็กจะถูกนำมาไตร่สวนทั้งสิ้น ในที่สุด พวกเขาจะได้รับแต่ความเกลียดชัง ดูหมิ่นดูแคลนจากพระองค์ ด้วยการกระชากให้ใบหน้าคว่ำลงกับพื้นแล้วลากพวกเขาไปยังนรกทั้งหมดนั้นเป็นการตอบแทนในการฝ่าฝืนและการทรยศของพวกเขาเอง .

บุคคลจำพวกแรกที่จะถูกสอบสวน คือ ประชาชาติของท่านนะบีมุฮัมมัด (ซ.ล) ซึ่งในหมู่ของพวกเขามีกลุ่มชนจำนวน 70,000 คน ที่จะได้เข้าสวรรค์โดยไม่ต้องถูกสอบสวน เขาเหล่านั้นเป็นบุคคลที่ศรัทธาอย่างเหนียวแน่นไม่บกพร่องแต่ข้อใด ดังที่ท่านรอซูล(ซ.ล) ได้วางนะถึงลักษณะของบุคคลกลุ่มนี้ว่า

(لا يسترقون ولا يكتنون ولا يتطيرون وعلى بهم يتوكلون)

ความว่า “ พวกเขาเหล่านั้น ไม่ยุ่งเกี่ยวกับเวทมนต์ คาถา หรือเชื้อ โศคลางใด ๆ หากแต่พวกเขามอบหมายกิจการทุกอย่างแก่อัลลอฮฺ(ซ.บ) ให้เป็นผู้ตัดสิน หนึ่งในกลุ่มชนเหล่านี้ คือ สาวกของท่านรอซูล(ซ.ล) ผู้มีนามว่า “ อุกาซะฮฺ อิบนู มะฮฺ ซอน ” (ร.ฎ)

สิ่งที่ถูกนำมาสอบสวนเป็นอันดับแรก อันเป็นภาระของบ่าวที่มีต่อพระเจ้า นั่นคือ การละหมาด และสิ่งแรกที่ถูกนำมาสอบสวน อันเป็นหน้าที่หรือภาระที่ผู้เป็นบ่าวจะต้องรับผิดชอบระหว่างเพื่อนมนุษย์ด้วยกันคือ เลือดเนื้อและชีวิต .

(6) อัลเฮตุ(สระน้ำ).

จำเป็นสำหรับผู้ศรัทธาต้องศรัทธาต่อสระน้ำของท่านนะบีมุฮัมมัด(ซ.ล) ซึ่งอัลลอฮฺ(ซ.บ) ได้ทรงประทานแก่ท่าน สระน้ำดังกล่าวเป็นแหล่งน้ำใหญ่ และมีเกียรติยิ่ง มันจะไหลรินมาจากสายธารอัลเคาะซร์ซึ่งอยู่ในสวรรค์สู่ลานโถงแห่งกิยามะฮฺ เพื่อเหล่าผู้ศรัทธาแห่งประชาชาติของนะบีมุฮัมมัด(ซ.ล) จะได้ดับกระหายด้วยการดื่มรสจากมัน .

- ลักษณะสระน้ำของท่านนะบี(ซ.ล)

น้ำในสระแห่งนี้จะขาวยิ่งกว่าน้ำนม เยือกเย็นยิ่งกว่าน้ำแข็ง รสหวานยิ่งกว่าน้ำผึ้ง และหอมหวานยิ่งกว่าเครื่องหอมหรือน้ำหอมใดๆ ทั้งสิ้น ความยาวและความกว้างของสระจะมีระยะเท่ากัน จากมุมหนึ่งสู่อีกมุมหนึ่ง ประจุคงใช้เวลาเดินทางถึงหนึ่งเดือนเต็ม มี 2 รางที่ทอดมาจากสวรรค์ ภาชนะตักน้ำในสระมีมากกว่าดวงดาวในท้องฟ้าผู้ใดได้ตักน้ำจากสระนี้ ความกระหายจะไม่หวนกลับมาหาเขาอีกเลย .

ท่านรอซูล(ซ.ล)ได้วอนะไว้ว่า

{ حوضي مسيرة شهر ماءه أبيض من البن وريحه أطيب من المسك وكيزانه كنجوم

السماء من شرب منه فلا يظمأ أبدا { رواه البخاري

ความว่า “ สระน้ำของฉัน (ความกว้าง ยาวของมัน) ประจุคงการเดินทางหนึ่งเดือน น้ำของมันขาวยิ่งกว่าน้ำนม กลิ่นหอมยิ่งกว่าเครื่องหอมใดๆ ภาชนะที่ใช้

ดักมีมาก เหมือนดวงดาวในท้องฟ้า ผู้ใดได้ดื่มน้ำจากสระนี้ จะไม่มีความกระหาย ใดๆ บังเกิดกับเขาอีกเลย” .(รายงาน โดย อิหม่ามบุคอรี)

(7) อัจฉาฟาอะฮฺ (การขอไถ่โทษ , การช่วยเหลือ)

เมื่อการสอบสวนแห่งอัลลอฮฺ(ซ.บ)ในวันกิยามะฮฺ ได้เพิ่มความเลวร้ายและยาวนานเป็นอย่างยิ่งมนุษย์ต่างคืนร้อนวอน จากบรรดาราอูลผู้ทรงเกียรติทั้ง 5 ท่าน รู้จักกันในนาม (อุลูนอฮฺมี) เพื่อขอไถ่โทษจากอัลลอฮฺ(ซ.บ)ให้ห่างไกลจากเหตุการณ์อันน่าสะพรึงกลัวดังกล่าว จนไม่มีผู้ใดกล้าขอไถ่โทษได้ในที่สุดความหวัง ก็มีเพียงท่านนะบีมุฮัมมัด(ซ.ล)เพียงท่านเดียวเท่านั้น ซึ่งเป็นผู้ที่พระองค์ทรงโปรดปราน ทรงอภัยจากบาปทั้งปวง เมื่อท่านได้ลุกขึ้นขึ้น มนุษย์ทั้งมวลต่างกล่าวสรรเสริญสดุดีต่อท่านซึ่งให้เห็นถึงฐานะของท่านที่ไม่มีผู้ใดในหมู่มนุษย์จะสูงศักดิ์กว่าท่าน บัดนั้นเองท่านได้สวดต่ออัลลอฮฺ(ซ.บ)ได้บัลลังก์ของอัลลอฮฺ(ซ.บ) (อารัช) และวิงวอนจากพระองค์ให้ทำการสอบสวนมนุษย์ชาติเนื่องจากมนุษย์ไม่สามารถจะอดทนต่อสภาพอันเลวร้ายอีกต่อไปได้อีกแล้ว .

ท่านรอซูล(ซ.ล)ได้วอนว่า

﴿ إن الشمس تدنوا يوم القيامة حتى يبلغ العرق نصف الأذن فبينما هم لذلك استغاثوا بآدم ثم بإبراهيم ثم بموسى ثم بعيسى ثم بمحمد (صلى الله عليه وسلم) فيشفع ليقضى بين الخلق فيمشي حتى يأخذ بحلقة الباب فيومئذ يبعثه الله مقاما محمودا يحمده أهل الجمع كلهم ﴾ { رواه البخاري

ความว่า “เมื่อดวงอาทิตย์เข้ามาใกล้แห่งใดได้รับไหลจากร่างกายจนถึงไขกระดูกสภาพอันเลวร้าย พวกเขาต่างอ้อนวอนขอความช่วยเหลือ เริ่มจาก ท่านนะบี อาดัม (อ.ล) หลังจากนั้นจากท่านนะบี อิบรอฮีม (อ.ล) หลังจากนั้นจากท่าน นะบีมุซา (อ.ล) หลังจากนั้นจากท่านนะบี อิซา (อ.ล) จนกระทั่งถึงนะบี มุฮัมมัด (ซ.ล) และแล้วหลังจากนั้นนะบีมุฮัมมัด (ซ.ล) จะวอน ขอจากอัลลอฮฺ (ซ.บ) เพื่อเริ่มการสอบสวนแก่มวลมนุษย์ เมื่อท่านได้หยุดอยู่ ณ ประตู อัลลอฮฺ (ซ.บ) จะประทานที่

พำนักอันทรงเกียรติแก่ท่าน อันจะเป็นที่สรรเสริญของเหล่ามนุษย์ทั้งมวล”.
(รายงาน โดย อิหม่าม บุกอริ)

การขอไถ่โทษอันยิ่งใหญ่ เป็นสิทธิของอัลลอฮฺ(ซ.บ)ที่ทรงประทานแก่ท่านนะบีมุฮัมมัด(ซ.ล)เท่านั้น และพระองค์ทรงอนุมัติให้ท่านได้ขอไถ่โทษช่วยเหลือในสถานการณ์อื่นๆ เช่นกัน คือ

1- ให้ความช่วยเหลือแก่ชาวสวรรค์ (ที่ยืนรอคอย ณ ประตูสวรรค์) โดยท่านจะขออนุญาตจากอัลลอฮฺ (ซ.บ) ให้พวกเขาได้เข้าสวรรค์ ดังวณะของท่านนะบีมุฮัมมัด (ซ.ล)

آتي باب الجنة يوم القيامة فاستفتح فيقول الخازن من أنت ؟ قال فأقول محمد

فيقول بك أمرت لا أفتح لأحد قبلك { رواه مسلم

ความว่า “เมื่อฉันได้หยุดยืน ณ ประตูสวรรค์เพื่อขอให้มันเปิดออก ทันใดนั้นผู้เฝ้าสวรรค์ก็ถามถึงว่า เจ้าเป็นใคร ? ฉันตอบว่า ฉันคือมุฮัมมัด(ซ.ล) ผู้เฝ้าก็กล่าวไปทันทีว่า ฉันถูกบัญชาให้เปิดประตูแก่ท่าน โดยฉันไม่ได้เปิดให้ใครก่อนท่านเลย” . (รายงานโดย มุสลิม)

2- ช่วยเหลือกลุ่มชนซึ่งความดีและความชั่วของเขาเท่ากัน เพื่อให้พวกเขาได้เข้าสวรรค์ ซึ่งเป็นทัศนะของบรรดาอุลามาฮฺบางส่วน แต่ไม่ได้มีหลักฐานปรากฏจากวณะของท่านนะบี(ซ.ล)บ่งชี้ถึงทัศนะข้อนี้.

3- ช่วยเหลือกลุ่มชนที่สมควรถูกลงโทษในขุมนรก ให้ปลอดภัยจากการเข้านรก จากหลักฐานที่ได้ระบุจากวณะของท่านนะบี(ซ.ล)ว่า

شفاعتي لأهل الكبائر من أمتي { رواه أبو داود

ความว่า “ความช่วยเหลือหรือไถ่โทษของฉันจะมีแก่ผู้ที่กระทำความบาปใหญ่จากประชาชาติของฉัน” (รายงานโดย อิบุนดาอุด)

4- ช่วยเหลือชาวสวรรค์ ให้ได้พำนักอยู่ในชั้นที่สูงกว่าอันสมควร ดังวณะของท่านนะบี(ซ.ล)ที่ว่า

{ اللهم اغفر لأبي سلامة وارفع درجاته في المهدين } رواه مسلم

ความว่า “ โอ้อัลลอฮฺ(ซ.บ) ขอพระองค์ทรงอภัยโทษบาปแก่อบิสะละมะฮฺ ด้วยเถิด และขอทรงได้โปรดยกระดับชั้นแห่งสวรรค์ให้แก่เขาด้วย.” (รายงานโดย มุสลิม)

5 – ช่วยเหลือบางกลุ่มชน ให้ได้เข้าสวรรค์ โดยไม่ต้องถูกสอบสวน และผ่านวิฤตอันเลวร้ายในวันกิยามะฮฺ ดังหลักฐานที่ว่า รู้จักกันในนาม สะดีษอุกาชะฮฺ บุตรของมะฮฺซูน ซึ่งเป็นหนึ่งในจำนวน 70,000 คน ของผู้ซึ่งได้เข้าสวรรค์โดยไม่ต้องสอบสวน และผ่านวิฤตอันเลวร้ายไปได้ โดยท่านนะบี(ซ.ล)ได้ขอพรให้

{ اللهم اجعله منهم } متفق عليه

ความว่า “ โอ้อัลลอฮฺ (ซ.บ) ขอพระองค์ทรงบันดาลให้เขา เป็นคนหนึ่ง ในจำนวนพวกเขาเหล่านั้นด้วยเถิด” (รายงาน โดย อิหม่ามบุคอรีและมุสลิม)

6 – ช่วยเหลือผู้ที่มีบาปมหันต์จากประชาชาติของท่านซึ่งเป็นฆานรค ให้ ออกจากฆนรค ดังหลักฐานที่ว่า

{ شفاعتي لأهل الكبائر من أمي } رواه أبو داود

ความว่า “ความช่วยเหลือของฉัน มีแก่ผู้ที่ทำบาปใหญ่จากประชาชาติของ ฉัน” (รายงาน โดย อับูดาวูด)

และวณะของท่านนะบี(ซ.ล)ที่ว่า

{ يخرج قوم من النار بشفاعتي محمد (صلى الله عليه وسلم) فيدخلون الجنة يسمون

الجهنميين } رواه البخاري

ความว่า “มีกลุ่มชนหนึ่งได้รับอนุญาตให้ออกจากนรก ไปสู่สวรรค์ ด้วยการช่วยเหลือของท่านนะบี มุฮัมมัด (ซ.ล) โดยพวกเขาถูกขนานนามว่า “บุคคลแห่งนรกยะสันนัม” (รายงาน โดย อิหม่าม บุคอรี)

7 – ช่วยเหลือโดยการผ่อนโทษหนักเป็นเบา ดังเช่น การช่วยเหลือของ ท่าน อปีตอเล็บ ดังวณะของท่านนะบี (ซ.ล) ที่ว่า

{ لعله تنفعه شفاعتي يوم القيامة فيجعل من النار يبلغ كعبه يغلي منه

دماغه { متفق عليه

ความว่า “เพื่อว่าความช่วยเหลือของฉันอาจช่วยเขาได้ ดังนั้น อปีตอเล็บ จึงถูกลงโทษด้วยการวางถ่านไฟแห่งนรกได้ฝ่าเท้าทั้งสอง จนกระทั่งสมองได้ลุกเดือดขึ้น อันเป็นการลงโทษแห่งนรกที่เบาที่สุด” . (รายงานโดย อิหม่ามบุคอรีและมุสลิม)

การได้โทษ หรือการช่วยเหลือนั้นจะไม่บังเกิดขึ้นเว้นแต่ด้วย 2 ข้อ

1 – เป็นที่พอพระทัยและยินยอมของอัลลอฮฺ (ซ.บ) ที่มีต่อผู้ทำการช่วยเหลือ และผู้ถูกช่วยเหลือ

2 - การอนุญาติของพระองค์ แก่ผู้ช่วยเหลือให้ทำการได้โทษ หรือ ขอความช่วยเหลือ .

พระองค์ทรงตรัสว่า

﴿ وَلَا يَشْفَعُونَ إِلَّا لِمَنْ أَرْتَضَىٰ... ﴾ [سورة الأنبياء، الآية: ١٧٤].

ความว่า “และพวกเขาจะไม่ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ใด นอกจากผู้ที่พระองค์ทรงพอพระทัย” (ชูเราะฮฺอัลอัมบิยาอฺ โองการที่ 28)

และพระองค์ทรงตรัสอีกว่า

﴿...مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ... ﴾ [سورة البقرة، الآية: ٢٥٥].

ความว่า “ใครเล่าคือผู้ที่จะขอความช่วยเหลือให้แก่ผู้อื่น ณ ที่พระองค์ได้ นอกจากด้วยอนุมัติของพระองค์เท่านั้น” (ชูเราะฮฺ อัลบะเกาะเราะฮฺ โองการที่ 255)

(8) อัลมีซาน (ตราชั่งกับการชั่ง)

การศรัทธาต่อตราซ่งในวันกิยามะฮฺเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับผู้ศรัทธาที่จะต้องเชื่อว่า พระองค์ทรงได้กำหนดตราซ่งในวันกิยามะฮฺเพื่อทำการชั่งบาปและผลบุญอันเป็นผลจากการกระทำของมนุษย์ เพื่อพระองค์จะได้ทำการตอบแทนในความดีและความชั่วดังกล่าวให้มนุษย์ได้ประจักษ์ตราซ่งดังกล่าวมีเข็มวัดซึ่งเป็นวัตถุสัมผัสได้ มี กาด 2 กาด (ซ้ายซ้าย 1 กาด ข้างขวา 1 กาด) เพื่อใช้ชั่งผลกรรมแห่งความดีและความชั่วหรือชั่งบัญชีบันทึกผลกรรมต่างๆ ทุกอย่างล้วนถูกชั่งทั้งสิ้น น้ำหนักจะเบาหรือหนักขึ้นอยู่กับผลกรรมที่ทำมา ไม่ได้ขึ้นอยู่กับขนาดบัญชีหรือสิ่งใดนอกเหนือจากนั้น .

พระองค์ทรงตรัสว่า

﴿ وَنَضَعُ الْمَوَازِينَ الْقِسْطَ لِيَوْمِ الْقِيَامَةِ فَلَا تُظْلَمُ نَفْسٌ شَيْئًا وَإِنْ كَانَ مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِنْ خَرْدَلٍ أَتَيْنَا بِهَا وَكَفَى بِنَا حَسِيبِينَ ﴾ [سورة الأنبياء، الآية: ٤٧].

ความว่า “และเราจะตั้งตราชู้ที่เที่ยงธรรม สำหรับวันกิยามะฮฺ ดังนั้น จะไม่มีชีวิตใดถูกชั่งกรรมแต่อย่างใดเลย แม้ว่ามันเป็นเพียงน้ำหนักเท่าเมล็ดพืชเล็กเราก็จะนำมาแสดงและเป็นการเพียงพอแล้วสำหรับเราที่เป็นผู้ชำระสอบสวน” (ซูเราะฮฺ อัลอัมบิยาฮฺ โองการที่ 47)

และพระองค์ทรงตรัสอีกว่า

﴿ وَالْوَزْنُ يَوْمَئِذٍ الْحَقُّ فَمَنْ ثَقُلَتْ مَوَازِينُهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٤٨﴾ وَمَنْ خَفَّتْ مَوَازِينُهُ فَأُولَئِكَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنفُسَهُمْ بِمَا كَانُوا بِآيَاتِنَا يَظْلِمُونَ ﴾ [سورة الأعراف، الآية: ٤٨، ٤٩].

ความว่า “ ดังนั้นผู้ใดที่ตราชู้ของเขาหนัก (ความดี) คนเหล่านี้แหละคือผู้ที่ได้รับความสำเร็จ และผู้ใดที่ตราชู้ของพวกเขาเบา (ไม่มีความดีที่ควร

ได้รับการเห็นชอบเนื่องจากเขาปฏิเสธการศรัทธา) คนเหล่านี้แหละคือผู้ก่อความ
ขาดทุนให้แก่ตัวของพวกเขาเอง เนื่องจากการที่พวกเขามิได้ให้ความเป็นธรรม
แก่บรรดาโองการของเรา” (ชูเราะฮฺ อัลอะอฺรอฟ โองการที่ 8-9)

และท่านรอซูล(ซ.ล)ก็ได้ว่าจะว่า

”الطهور شطر الإيمان ، والحمد لله تملأ الميزان ” رواه مسلم .

ความว่า “ ความสะอาดเป็นส่วนหนึ่งของการศรัทธา, การกล่าวอัลฮัม
ดุลิล ลาฮฺ ทำให้ตราชั่งนั้นเต็มแน่น” (รายงานโดย มุสลิม)

และท่านรอซูล(ซ.ล)ก็ได้ว่าจะอีกว่า

” يوضع الميزان يوم القيامة فلو وزن فيه السماوات والأرض لو سعت ” رواه الحاكم

ความว่า " เครื่องชั่งได้ถูกกำหนดขึ้นในวันกิยามะฮฺ มันจะกว้างพอ
ถึงแม้ ว่าสิ่งที่ถูกนำมาชั่งจะเป็นชั้นฟ้าและแผ่นดินก็ตาม (รายงาน โดย ฮากิม)

(9) อัซซีรอต (สะพาน)

จำเป็นจะต้องศรัทธาต่อสะพานที่อัลลอฮฺ(ซ.บ) ได้ทรงกำหนดให้มัน
แขวนอยู่บนนรกอเวจี (ฉะฮันนัม) อันเป็นทางที่ผ่านไปสู่สวรรค์ แต่ทว่า
สะพานเต็มไปด้วยสิ่งอันตราย และความน่าสะพรึงกลัวยิ่ง .

มีบุคคลบางจำพวกข้ามผ่านสะพานไปได้ในกระพริบตาเดียว , บาง
จำพวกตั้งสายฟ้าแลบ บางจำพวกตั้งสายลมพัดผ่าน , บางจำพวกตั้งนกบิน , บาง
จำพวกตั้งจิ้งมีาเลศและเร็วที่สุด . บางจำพวกตั้งนักมาราธอนที่วิ่งเร็วมาก , บาง
จำพวกข้ามผ่านด้วยการวิ่งเหยาะ ๆ และจำพวกสุดท้ายเขาจะข้ามในลักษณะดังมี
คนจูง (หมายถึง ช้ำ) ความแตกต่าง ๆ ในการข้ามทั้งหมดนั้น เกิดจากผลกรรมที่
ได้กระทำความ

บางครั้งผู้ที่ข้ามสะพานดังกล่าวจะข้ามไปด้วยการกลาน โดยอาศัยเท้าของเขา ซึ่ง
ในที่สุดบางจำพวกจะโดนคว่ำหรือเฉี่ยวลงขุมนรกไป ผู้ซึ่งข้ามผ่านไปได้ เขา
เหล่านั้นจะมุ่งสู่สวนสวรรค์ต่อไป .

บุคคลแรกที่ข้ามสะพาน คือ ท่านนะบีมุฮัมมัด(ซ.ล) แล้วประชาชาติของท่านก็ข้ามตามไป ไม่มีผู้ใดในวันนี้จะเอ่ยปากพูดในสิ่งใด นอกจากบรรดาศาสนทูตเท่านั้น ที่พวกเขาต่างทำการวิงวอนขอพรจากพระเจ้าด้วยคำกล่าวที่ว่า

“ โอ้อัลลอฮฺ(ซ.บ) ผู้เป็นพระเจ้าของเรา ขอทรงประทานความปลอดภัยให้พวกเราด้วยเถิด”

สะพานนั้นเบื้องล่างของมัน คือ พระอเวจี (ญะฮันนัม) ที่ จมวก ตะขอ อันทรงพลังยิ่ง ไม่มีผู้ใดหยั่งรู้ถึงความร้ายกาจและพลังของมัน มันจะอยู่ตามไหล่ขอบสะพาน เพื่อทำการจกฉวยมนุษย์ตามพระประสงค์ของอัลลอฮฺ(ซ.บ) .

ลักษณะของสะพาน

ได้มีระบุไว้ว่า “สะพานแห่งนี้จะมีความคมกว่าดาบ และเล็กกว่าเส้นผม พื้นของมันจะลื่น ไม่มีผู้ใดสามารถยืนหยัดอยู่ได้ นอกจากบุคคลที่พระองค์ทรงประสงค์เท่านั้น มันถูกกำหนดให้แขวนอยู่ในความมืด ในวันดังกล่าวอัลลอฮฺ (ซ.บ) จะทรงส่งความซื่อสัตย์ของเขาที่เขาได้รักษามันไว้ ในช่วงชีวิตแห่งโลกคุณยา และพระองค์จะส่งความเมตตาที่มนุษย์เคยมีต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกันมาเป็น สักขีพยานต่อเขาในการข้ามสะพานครั้งนี้ ทั้งหมดนั้นขึ้นอยู่กับผลแห่งการประกอบความดีหรือความชั่วของเขาเอง”.

พระองค์ทรงตรัสว่า

﴿ وَإِنْ مِنْكُمْ آلَاءٌ وَارِدُهَا كَانَ عَلَىٰ رَبِّكَ حَتْمًا مَّقْضِيًّا ﴿٧٦﴾ ثُمَّ نُنَجِّي الَّذِينَ اتَّقَوْا

وَوَنذُرُ الظَّالِمِينَ فِيهَا جِثِيًّا ﴿٧٧﴾ ﴿ سورة مريم، الآيتين: ٧٦، ٧٧.﴾

ความว่า “และไม่มีผู้ใดในพวกเจ้า นอกจากจะเป็นผู้ผ่านไป ในมัน มันเป็นสิ่งที่กำหนดไว้ แน่นนอนแล้วสำหรับพระเจ้าของเจ้า แล้วเราจะให้บรรดาผู้ยำเกรง

รอดพ้น แล้วเราจะปล่อยให้บรรดาผู้ซอมซอชดช้อยอยู่ในนั้น” (ชูเราะฮฺ มัรยัม
โองการที่ 71-72)

และท่านรอซูล(ซ.ล)ได้ว่าจะว่า

" ويضرب الصراط بين ظهري جهنم فأكون أنا وأمتي أول من يجيزه " رواه مسلم

ความว่า “ สะพานนั้นแขวนอยู่ใจกลางของนรกอเวจี (ญะฮันนัม) และ
ฉันเป็นบุคคลแรกที่ข้ามมัน จากนั้นก็เป็นประชาชาติของฉัน” (รายงานโดย
มุสลิม)

และท่านรอซูล(ซ.ล)ได้ว่าจะอีกว่า

{ ويضرب جسر جهنم ... فأكون أول من يجيز ودعاء الرسل يومئذ اللهم سلم

سلم { متفق عليه

ความว่า “ สะพานถูกกำหนดให้แขวนอยู่ใน ณ ใจกลางของนรก ฉันเป็น
บุคคลแรกที่ข้ามมัน จะไม่มีการวิงวอนขอพรใดๆ จากบรรดาศาสนทูต นอกจาก
คำกล่าวที่ว่า “ โอ้อัลลอฮฺ(ซ.บ)ขอทรงประทานความปลอดภัยให้แก่เราด้วยเถิด”
(รายงานโดย อีหม่าม บุกอรี และ มุสลิม)

จากท่านอบูสะอีด อัลคุดรี (รฎ) (สาวกท่านหนึ่งของท่านรอซูล(ซ.ล))
ได้กล่าวว่

{ بلغني أن الجسر أدق من الشعر وأحد من السيف } رواه مسلم

ความว่า “ฉันได้รู้มา (จากท่านรอซูล (ซ.ล)) ว่า สะพานแห่งวันกิยามะฮ์นั้น
มีความคมยิ่งกว่าดาบ และเล็กยิ่งกว่าเส้นผม” (รายงาน โดย มุสลิม)

และท่านรอซูล(ซ.ล)ก็ได้ว่าจะว่า

{ وترسل الأمانة والرحم فتقوم على جنبي الصراط يمتنا وشمالا فيمر أولكم كالبرق

... ثم كمر الريح ثم كمر الطير وشد الرحال تجري بهم أعمارهم ونيكم قائم على النصار

يقول رب سلم سلم حتى تعجز أعمال العباد حتى يجيء الرجل فلا يستطيع السير إلا زحفا

قال وعلى حافتي الصراط كلاب معلقة مأمورة بأخذ من أمرت به فمخدوش ناج ومكدوس في النار { رواه مسلم

ความว่า “ความซื่อสัตย์และความเมตตาปราณี อันเป็นผลกรรมของมนุษย์ จะถูกส่งมาข้างๆ สะพานทั้งซ้ายและขวาเพื่อเป็นสักขีพยานแก่เขา กลุ่มแรกในหมู่ผู้เข้าจะข้ามผ่านมันไปคั้งสายฟ้าแลบ บางจำพวกคั้งสายลม บางจำพวกคั้งนกบิน บางจำพวกคั้งวิ่ง ทั้งหมดนั้นล้วนแล้วแต่ผลกรรมของพวกเขาทั้งสิ้น นะบีของพวกท่านก็ได้วิงวอนขอ ด้วยคำกล่าวที่ว่า “ โอ้อัลลอฮฺ(ซ.บ) ขอทรงประทานความปลอดภัยแก่พวกเราด้วยเถิด” จนในที่สุดผู้ซึ่งความดีน้อย เขาจะทำได้แค่เพียงคลานข้ามไป และเมื่อนั้นจมวกที่อยู่ข้างสะพาน จะทำการรอกจวยผู้ที่มีน้กบัญชาให้จกจวย และจะถูกโยนลงไปน้จมนรก .” (รายงานโดยมุสลิม)

(10) อัลกินญออเราะฮฺ (สถานที่ พำนักแห่งหนึ่งตั้งอยู่

ระหว่างสวรรค์และนรก)

จำเป็นสำหรับผู้ศรัทธาต้องศรัทธาและเชื่อมั่นว่า เมื่อผู้กักตังได้เสรีจลันจากการข้ามสะพาน เขาเหล่านั้นจะไปพำนักรวมกันที่กำแพงซึ่งอยู่ระหว่างสวรรค์กับนรก เพื่อทำการคัดเลือกผู้ผ่านการทดสอบ ก่อนที่เขาเหล่านั้นจะเข้าสวรรค์ เมื่อผู้ใดผ่านการขัดเกลา และมีความบริสุทธิ์ จากบาปทั้งหลายแล้ว เขาผู้นั้นจะถูกอนุญาตให้ผ่านไปยังสวรรค์นั้น .

ท่านรอซูล(ซ.ล)ได้ว้จนะว่า

{ يخلص المؤمن النار فيحسبون على قنطرة بين الجنة النار ، فيقض لبعضهم من بعض مظالم كانت بينهم في الدنيا حتى إذا هذبوا ونقوا أذن لهم في دخول الجنة ، فو الذي نفس محمد بيده لأحدهم أهدي بمثله في الجنة منه بمثله كان في الدنيا { رواه البخاري

ความว่า “เมื่อเหล่าผู้กักดีได้ผ่านการทดสอบจากขุมนรก พวกเขาจะถูกนำไปให้พำนัก ณ กำแพง ระหว่างสวรรค์กับนรก มันจะตรวจสอบและคัดเลือกผู้บริสุทธิ์จากบาปและธรรมที่เคยกระทำมาบนโลก เมื่อผู้นั้นถูกขัดเวลาและเป็นผู้บริสุทธิ์ เขาผู้นั้นจะถูกอนุญาตให้เข้าไปในสวรรค์ ขอสาบานด้วยผู้ซึ่งชีวิตของมุฮัมมัด (ช.ล) อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ทุกคนในหมู่พวกเขาจะได้รับที่พำนักของเขา ดียิ่งกว่าโลกคุณหาเสียอีก.” (รายงาน โดย อีหม่าม บุกอริ)

(11) สวน สวรรค์ และ ขุมนรก.

ต้องศรัทธาและเชื่อมั่นว่าสวรรค์และขุมนรกนั้นมีจริง มันทั้งสองได้ถูกบังเกิดแล้ว และจะไม่มีการพังพินาศ และสูญหาย หากทว่ามันจะคงอยู่ตลอดกาล เป็นรางวัลของชาวสวรรค์จะไม่มีวันจบสิ้น.

ส่วนผู้ที่ให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺ(ช.บ) โดยไม่ตั้งภาคีใดๆกับพระองค์ ถึงแม้เขาจะถูกลงโทษด้วยไฟนรกตามบาปกรรมที่เขาทำมา แต่ด้วยความเมตตาของอัลลอฮฺ(ช.บ) และความช่วยเหลือจากผู้ขอไถ้โทษ เขาจะหลุดพ้นจากขุมนรกและจะเป็นผู้หนึ่งที่ได้รับสถานที่พำนักอยู่ในสวนสวรรค์ต่อไป .

สวนสวรรค์เป็นที่พำนักอันทรงเกียรติยิ่ง อัลลอฮฺ(ช.บ) ได้ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับผู้ยำเกรงต่ออัลลอฮฺ(ช.บ)ในวันกียามะฮฺ ในสวนสวรรค์ของพระองค์นั้น จะมีลำธารที่ไหลรินอยู่ตลอดเวลา มีที่พำนักอันสูงเกียรติ มีนางฟ้าผู้มีโฉมงามยิ่งกว่าหญิงใดๆในโลก มีทุกสรรพสิ่งที่เขาปรารถนาอยากจะทำครอบครอง เป็นความสุขที่สาตาของเขาไม่เคยประจักษ์มาก่อน หูของเขาไม่เคยได้ยินมาก่อน จิตใจของเขาไม่เคยรับรู้มาก่อนมันเป็นรางวัลที่ไม่มีวันสลายและจบสิ้น แต่มันจะคงอยู่ตลอดกาล แอ่งน้ำแห่งสวรรค์จะประเสริฐและดีกว่าโลกและสรรพสิ่งทั้งหลายในโลก มันจะส่งกลิ่นหอมแต่ผู้หนึ่งผู้ใดก่อนเขาจะเดินทางถึง 40 ปี และรางวัลที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งสวรรค์ คือ การได้ชื่นชมพระพักตร์ของพระองค์ ของเหล่าผู้กักดีด้วยสาตาของพวกเขาเอง .

ส่วนผู้ที่ทรยศนั้น เขาจะถูกปิดกั้นจากการมองเห็นพระพักตร์ของอัลลอฮ์ (ช.บ) และผู้ใดปฏิเสธการเห็นพระพักตร์ของอัลลอฮ์(ช.บ)ของบรรดาผู้ศรัทธาที่มีต่อพระเจ้าของพวกเขา เขาจะไม่มีสิทธิได้เห็นเช่นกัน .

ในสวนสวรรค์จะมี 100 ชั้น แต่ละชั้นจะห่างคั้งฟากฟ้ากับแผ่นดิน ชั้นแห่งสวนสวรรค์ที่สูงและมีเกียรติที่สุด คือ ชั้นอัลฟิรเดาะซ์ โดยเพดานของมันจะเป็นบัลลังก์ของพระองค์ และสวรรค์นั้นจะมีอยู่ 8 ประตู ประตูแต่ละบานมีความกว้างคั้งม้กกะฮ์และมาคินะฮ์ และจะมีวันหนึ่งที่ประตูแต่ละบานจะหนาแน่นไปด้วยชาวสวรรค์ และสวนสวรรค์ชั้นต่ำสุด จะประเสริฐกว่าความสุขบนโลกคุณยาถึง 10 เท่า .

พระองค์ทรงตรัสถึงสวนสวรรค์ว่า

﴿ أُعِدَّتْ لِلْمُتَّقِينَ ﴾ [سورة آل عمران، الآية: 133]

ความว่า “ สวรรค์ถูกเตรียมไว้สำหรับผู้ยำเกรง ” (ชูเราะฮ์ ออะอิมรอน โองการที่ 133)

และพระองค์ทรงแจ้งถึงความคงอยู่ตลอดกาลไม่มีการสูญสลาย อัลลอฮ์ (ช.บ)ทรงตรัสว่า

﴿ جَزَاءُ لَهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ جَنَّاتُ عَدْنٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا

رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ ذَلِكَ لِمَنْ حَمَىٰ رَبَّهُ ﴾ [سورة البينة، الآية: 13]

ความว่า “ การตอบแทนของพวกเขา ณ พระเจ้าของพวกเขา คือ สวนสวรรค์และหลากหลายอันสถาพร ณ. เบื้องล่างของมันมีลำธารหลายสายไหลผ่านพวกเขาเป็นผู้พำนักอยู่ในนั้นตลอดกาล ” (ชูเราะฮ์ อัลบัยยีนะฮ์ โองการที่ 8)

ส่วนขุมมรณนั้น เป็นที่จองจำแห่งการลงโทษของผู้ทรยศและปฏิเสธศรัทธา มันเต็มไปด้วยการลงโทษที่หลากหลายซึ่งล้วนแล้วแต่สาหัสสากรัณฑ์ ผู้คุมมรณจะโหดเหี้ยมและหยาบคายเป็นที่สุด ผู้ปฏิเสธจะถูกจองจำไปตลอดกาล ไม่มีอาหาร

สำหรับพวกเขา นอกจาก ผลอัชชะกুম (เป็นผลไม้ในนรกที่รูปร่างน่าขยะแขยงเป็นที่สุดและมีกลิ่นเหม็น) ไม่มีเครื่องดื่มใดนอกจากน้ำที่เดือดผ่านอยู่ตลอดเวลา. ไฟนรกจะร้อนเป็นทวีคูณถึง 70 เท่าของไฟบนโลกคุณขา ทุกๆครั้งการทวิคูณจะยิ่งเพิ่มความร้อนให้รุนแรงยิ่งกว่าเดิม .

อัลลอฮฺ(ซ.บ)ทรงตรัสเกี่ยวกับนรกว่า

﴿ أَعِدَّتْ لِلْكَافِرِينَ ﴾ [سورة آل عمران، الآية: ٤٤].

ความว่า “นรกถูกเตรียมไว้สำหรับบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา” (ซูเราะฮฺอาละอิมรอน โองการที่ 131)

และพระองค์ทรงตรัสถึงความคงอยู่ถาวรและ ตลอดกาลไม่มีการสูญสลายว่า

﴿ إِنَّ اللَّهَ لَعَنَ الْكَافِرِينَ وَأَعَدَّ لَهُمْ سَعِيرًا ﴿٦٥﴾ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا... ﴾ [سورة الأحزاب،

الآيات: ٦٤، ٦٥].

ความว่า “แท้จริงอัลลอฮฺ(ซ.บ)ทรงสาปแช่งบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาและทรงเตรียมไฟที่ลุกโชนชั่วนิรันดร์ไว้สำหรับพวกเขา พวกเขาจะได้พำนักอยู่ในนั่นตลอดกาล”. (ซูเราะฮฺ อ้อละฮฺซาบ โองการที่ 64-65)

ผลการศรัทธาต่อวันอาคิเราะฮฺ(วันปรโลก)

- (1) .เกิดความปราศณา ในการภักดีและยึดมั่นต่ออัลลอฮฺ(ซ.บ) เพื่อหวังผลตอบแทนจากพระองค์.
- (2) เกิดความเกรงกลัวในการประพฤดิชั่ว และคล้อยตามความชั่ว เพราะความกลัวต่อโทษทัณฑ์ของอัลลอฮฺ(ซ.บ).
- (3) เป็นการปลอบใจต่อผู้ภักดีและศรัทธา ในสิ่งที่เขาสูญเสียไปในชีวิตบนโลกคุณขา เพื่อหวังรางวัลอันยิ่งใหญ่แห่งอาคิเราะฮฺ.
- (4) การศรัทธาในชีวิตใหม่หลังจากความตายเป็นบรรทัดฐานที่ก่อให้เกิด

เกิดความสุขต่อตนเองและสังคม เนื่องจาก หากเขาศรัทธาต่อการฟื้นคืนชีพ และรับการสอบสวนและการตอบแทน และลงล้างชำระกรรมจากผู้อุทธวม และผู้อุทธวมหรือแม้กระทั่งสัตว์เอง จะทำให้การภักดีต่ออัลลอฮฺ(ซ.บ) ได้ยื่นหยัดในตัวเขา และเป็นการกำจัด วัฏจักรแห่งความชั่ว และรู้จักนำวัฏจักรแห่งความดีเข้ามาในสังคม เพื่อกระจายความสุขและความสมบูรณ์ให้ครอบคลุมสังคมสืบไป .

=====

หลักการศึกษาข้อที่ 6

หลักการศึกษาข้อที่ 6 : การศรัทธาต่อลิขิตแห่งอัลลอฮฺ(ซ.บ)

(القدر)

1) นิยามและความสำคัญของคำว่า (الْقَدْر) (การลิขิต

ของอัลลอฮฺ(ซ.บ))

การลิขิตของอัลลอฮฺ(ซ.บ)นั้น หมายถึง การที่พระองค์ได้ทรงกำหนดสิ่งต่างๆที่จะมีให้เกิดขึ้น โดยการรอบรู้และเหตุผลแห่งพระองค์ ซึ่งทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับอำนาจและเดชานุภาพของพระองค์ อัลลอฮฺ(ซ.บ)ทรงปรีชาสามารถในการกระทำทุกๆสิ่งที่พระองค์ทรงประสงค์.

การศรัทธาต่อการลิขิตของอัลลอฮฺ(ซ.บ)นี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศรัทธาต่อการเป็นพระเจ้าของพระองค์ เป็นหนึ่งในหลักการศรัทธา 6 ข้อ ซึ่งการศรัทธาของบุคคลหนึ่งยังไม่อาจถือได้ว่าครบถ้วนสมบูรณ์ เว้นแต่จะต้องมีการศรัทธาต่อลิขิตนี้ประกอบเข้าไปด้วย อัลลอฮฺ(ซ.บ)ทรงตรัสว่า

﴿ إِنَّا كُلَّ شَيْءٍ خَلَقْنَاهُ بِقَدَرٍ ﴿๑๖﴾ [سورة القمر، الآية: 16].

ความว่า “แท้จริงทุกๆสิ่งนั้นเราได้สร้างมันตามสัดส่วน (การลิขิต)” (ซูเราะฮฺ อัลเกาะมัร โองการที่ 49)

และท่านรอซูล (ซ.ล) ได้ว่ากันว่า

(كل شيء يقدر حتى العجز والكيس أو الكيس والعجز) رواه مسلم

ความว่า “ทุกๆ สิ่งเป็นไปตามลิขิต (ของอัลลอฮฺ(ซ.บ)) ไม่ว่าจะเป็นความอ่อนแอหรือความเก่งกาจสามารถก็ตาม” (รายงานโดย มุสลิม)

2) ลำดับการศรัทธาต่อลิขิตของอัลลอฮฺ(ซ.บ)

การศรัทธาต่อลิขิตของอัลลอฮฺ(ซ.บ)จะสมบูรณ์ได้ก็โดยการเข้าใจถึง 4 ลำดับต่อไปนี้

(1.) การศรัทธาต่อการรับรู้ของอัลลอฮฺ(ซ.บ) ที่มีมาแต่ดั้งเดิม ซึ่งครอบคลุมทุกสิ่งทั้งมวล อัลลอฮฺ(ซ.บ) ทรงตรัสว่า

﴿ أَلَمْ نَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِنَّ ذَلِكَ فِي كِتَابٍ إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ

يَسِيرٌ ﴿ [سورة الحج، الآية: ٦٢].

ความว่า “เจ้าไม่รู้ดอกหรือว่าแท้จริงอัลลอฮฺ(ช.บ)นั้น ทรงรอบรู้สิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลาย และแผ่นดิน แท้จริงสิ่งนั้นอยู่ในการบันทึกแล้ว แน่อน การนั้นย่อมเป็นสิ่งที่ง่ายสำหรับอัลลอฮฺ(ช.บ)” (ซูเราะฮฺฮุ อัดฮัจญ์ โองการที่ 70)

(2) การศรัทธาต่อการบันทึกลิขิต ที่มีอยู่ในแผ่นรวมบันทึกลิขิตของ อัลลอฮฺ (ช.บ) (اللوح المحفوظ) อัลลอฮฺ(ช.บ)ทรงตรัสว่า

﴿ مَا فَرَقْنَا فِي الْكِتَابِ مِنْ شَيْءٍ... ﴾ [سورة الأنعام، الآية: ٦٢].

ความว่า “เราได้บัพพร้อมเส้นเล่อแต่อย่างใดในแผ่นบันทึกลิขิต” (ซูเราะฮฺฮุ อัดอันอาม โองการที่ 38)

และท่านรอซูล(ช.ล) ได้วางนะว่า

(كتب الله المقادير الخلاق قبل أن يخلق السموات والأرض بخمسين ألف) رواه

مسلم

ความว่า “อัลลอฮฺ(ช.บ)ทรงบันทึกลิขิตสิ่งต่างๆก่อนที่พระองค์จะสร้างชั้นฟ้าและแผ่นดินถึงห้าหมื่นปี” (รายงานโดย มุสลิม)

(3.) การศรัทธาต่อเดชานุภาพ และ พระประสงค์ของอัลลอฮฺ(ช.บ)ในอันที่จะทำให้การลิขิตเกิดขึ้นเป็นรูปธรรม

อัลลอฮฺ(ช.บ)ทรงตรัสว่า

﴿ وَمَا تَشَاءُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴾ [سورة التکویر، الآية: ٦٤].

ความว่า “และพวกเจ้าจะไม่ประสงค์สิ่งใด เว้นแต่อัลลอฮฺ(ช.บ)พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าแห่งสากลโลกจะทรงประสงค์ด้วย” (ซูเราะฮฺฮุ ฮัดดีควีร์ โองการที่ 29)

และคังวางนะของท่านรอซูล(ช.ล)

(قال رسول الله لمن قال له ما شاء الله وشئت : أجعلني لله ندا بل ما شاء الله وحده)

رواه أحمد

ความว่า " และเมื่อครั้งที่ชายคนหนึ่งกล่าวกับท่านนะบี(ซ.ล)ว่า สิ่งที่อัลลอฮฺ (ซ.บ)และท่านประสงค์(ก็จะเกิดขึ้น)! ท่านก็กล่าวว่า “นี่ท่านจะทำให้ฉันนั้น เทียบเท่าเสมอกับอัลลอฮฺ (ซ.บ) เลยกระนั้นหรือ? ท่านต้องกล่าวว่า : สิ่งที่อัลลอฮฺ (ซ.บ) ทรงประสงค์เพียงพระองค์เดียวเท่านั้นย่อมต้องเกิด ” (รายงานโดย อัสมัด)

(4.) การศรัทธาว่า อัลลอฮฺ(ซ.บ)คือ ผู้สร้างทุกสิ่ง ดังที่พระองค์ทรงตรัสว่า

﴿ اللَّهُ خَلِقُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ ﴾ [سورة الزمر، الآية: 62].

ความว่า “ อัลลอฮฺ (ซ.บ) คือ ผู้สร้างทุกสิ่ง และพระองค์ คือ ผู้คุ้มครองทุกสิ่ง ” (ซูเราะฮฺซุฮฺรุมฺ ใองการที่ 62)

﴿ وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ وَمَا تَعْمَلُونَ ﴾ [سورة الصافات، الآية: 61].

ความว่า “ อัลลอฮฺ (ซ.บ) คือผู้ที่สร้างพวกท่าน และสิ่งต่างๆ ที่พวกท่านได้ทำขึ้นมา ” (ซูเราะฮฺซุ อักศ็อฟฟาต ใองการที่ 96)

และท่านรอซูล(ซ.ล) ได้ว่ากันว่า

(إن الله يصنع كل صانع وصنعه) رواه البخاري

ความว่า “ อัลลอฮฺ(ซ.บ)นั้นทรงสร้างทุกๆผู้ประดิษฐ์ และ การประดิษฐ์ของเขา ” (รายงานโดย อิหม่ามบุคอรี)

3) ประเภทของการลิจิตของอัลลอฮฺ(ซ.บ)

1. การลิจิตโดยสังเขปแบบรวมๆของสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมด หมายถึง การลิจิตที่ได้ถูกบันทึกเอาไว้แล้วในแผ่นบันทึกรวม (اللوحة المحفوظة) ก่อนการสร้างชั้นฟ้า และแผ่นดินห้าหมื่นปี

2. การลิขิตช่วงระยะเวลาของอายุ หมายถึง การลิขิตสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับคนๆ หนึ่งในช่วงระยะเวลาการมีชีวิตของเขา เริ่มตั้งแต่ถูกเป่าวิญญาณครั้งอยู่ในครรภ์มารดา จนกระทั่งเวลาจบชีวิตของเขา .

3. การลิขิตระยะหนึ่งปี หมายถึง การลิขิตเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ในช่วงระยะเวลาหนึ่งปี ซึ่งจะเกิดขึ้นในคำคืนอัล-กอดร์ของทุกๆปี (คำคืนหนึ่งของเดือนรอมฎอน) ดัง อัลลอฮฺ(ช.บ)ทรงตรัสว่า

﴿ فِيهَا يُفْرَقُ كُلُّ أَمْرٍ حَكِيمٍ ۝ ﴾ [سورة الدخان، الآية: ٤١].

ความว่า “ในคำคืนนั้น (กอดร์) ทุกกิจการสำคัญจะถูกจำแนกออก” (ชูเราะฮฺ อัคคูน โองการที่ 4)

4. การลิขิตประจำวัน หมายถึงการลิขิตสิ่งที่จะเกิดขึ้นในแต่ละวัน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการมีเกียรติ การไร้เกียรติ การให้การยับยั้ง การให้มีชีวิตหรือการให้จบชีวิต ดังอัลลอฮฺทรงตรัสว่า

﴿ يَسْأَلُهُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ كُلَّ يَوْمٍ هُوَ فِي شَأْنٍ ۝ ﴾ [سورة الرحمن، الآية: ١٦].

ความว่า “ผู้ที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลาย และแผ่นดินจะขอต่อพระองค์ ทุกๆ ขณะ พระองค์ทรงมีกิจการ (ทรงให้การลิขิตของพระองค์นั้นมิขึ้นมา ” (ชูเราะฮฺ อรรอหฺมาน โองการที่ 29) .

4) การศรัทธาต่อลิขิตของอัลลอฮฺ(ช.บ)ตามแนวทางของชาว สลัฟ (บรรดาซอฮาบะฮ์ ตาบิอีนคนยุคหลังซอฮาบะฮ์ที่ยึดมั่นในอัลกุร - อาน และซุนนะฮฺของท่านรอซูล(ช.ล))

อัลลอฮฺ(ช.บ)พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ผู้ทรงสร้าง ผู้ปกครองทุกสิ่ง พระองค์ทรงกำหนดและลิขิตความความเป็นไปของสิ่งต่างๆก่อนที่พระองค์จะทรงสร้างสิ่งเหล่านั้นขึ้นมาเสียอีก พระองค์ได้ทรงกำหนดอายุ บัญญัติยังชีพ พฤติกรรมการกระทำ

และสิ่งที่จะเกิดขึ้นเอาไว้แล้ว ไม่ว่าจะ เป็นความสุข หรือความทุกข์ ก็ตาม สิ่งใดที่ พระองค์ทรงประสงค์ย่อมต้องเกิด สิ่งใดที่ไม่ทรงประสงค์ย่อมไม่มีทางที่จะเกิดขึ้นมาได้เลย พระองค์ทรงรอบรู้ถึงสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น และสิ่งที่ยังไม่ได้เกิดขึ้น และหากมันจะเกิดขึ้นพระองค์ก็ทรงรู้ว่ามันจะเกิดขึ้นอย่างไร.

พระองค์ทรงปรีชาสามารถเหนือทุกสิ่ง ทรงให้ผู้ใดเข้าใจจักรกรรม หรือหลงผิดไปก็ได้ แต่ขณะเดียวกัน คนเราเองก็มีเจตนาความตั้งใจในอันที่จะกระทำการใดๆ ซึ่งเป็นไปตามการลิขิตของอัลลอฮฺ(ซ.บ) โดยมนุษย์เองต้องเชื่อมั่นว่า ตนเองนั้นจะมีเจตนาทำสิ่งใดเพียงลำพังมิได้ เว้นแต่จะต้องเป็นไปตามพระประสงค์แห่งอัลลอฮฺ(ซ.บ)ด้วย ดังที่อัลลอฮฺ(ซ.บ)ทรงตรัสว่า

﴿ وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا... ﴾ [سورة العنكبوت، الآية: ٢٤].

ความว่า “และบรรดาผู้ที่ดิ้นรนพยายามในแนวทางของเรา แน่แน่นอนเราจะชี้แนะแก่พวกเขาซึ่งแนวทางอันถูกต้องของเรา ” (ซูเราะฮฺ อัลอังกะบูต โอง การที่ 69)

อัลลอฮฺ (ซ.บ) ทรงสร้างและกำหนดพฤติกรรมของมนุษย์ขึ้นมา โดยมนุษย์เอง คือผู้ลงมือปฏิบัติโดยตรง ฉะนั้น จึงไม่อาจนำเอาการลิขิตของอัลลอฮฺ(ซ.บ)นี้มา เป็นข้ออ้างหักล้างต่อพระองค์ได้ เมื่อมนุษย์ได้ละเมิด โดยปฏิบัติในสิ่งที่ต้องห้ามปฏิบัติ ยิ่งไปกว่านั้นมันยังเป็นเหตุผลที่กลับมาหักล้างต่อมนุษย์เองอีกต่างหาก.

และเป็นการอนุญาตให้อ้างถึงลิขิตของอัลลอฮฺ(ซ.บ)มาอ้าง ในเคราะห์กรรมความทุกข์ยากที่เกิดขึ้นแต่ไม่อนุญาตให้นำไปอ้างในการประกอบกรรมชั่ว และความ ผิด (เช่น ทำความผิดแล้วอ้างว่าเป็นการลิขิตของอัลลอฮฺ(ซ.บ)) ดังที่ท่านนะบี (ซ.ล) ได้ทรงเล่าถึงการโต้เถียงของนะบีอาดัม(อ.ล)กับนะบีมูซา(อ.ล) ว่า

(تحاج آدم وموسى، فقال موسى : أنت آدم الذي أخرجتك خطيبتك من الجنة فقال آدم : أنت موسى الذي اصفاك الله برسالات هو يكلامه ثم تلومني على أمر قد قدر علي قبل أن أخلق فحج آدم موسى) رواه مسلم

ความว่า “อาดัมและมุซาต่างก็ได้เคียงกัน, มุซาก็กล่าวว่า: ท่านคือ อาดัม ผู้ซึ่งที่ความผิดของท่าน ได้ทำให้ท่านต้องออกจากสวรรค์ใช่ไหม? อาดัมก็กล่าวว่า : ท่านก็คือมุซา ผู้ซึ่งที่อัลลอฮฺ(ช.บ) ได้ทรงเลือกท่านด้วยบรรดาสารของพระองค์ (พระองค์ทรงประทานคำภีร์อัลเตอรอดให้แก่ะบีมุซาและทรงตรัสแก่ท่านโดยตรง) และพระคำรัสแห่ง พระองค์ใช่ไหม? โฉนท่านจึงกล่าวตำหนิฉันในเรื่องที่ถูกลิขิต ให้เกิดขึ้นกับฉัน ก่อนที่ฉันจะถูกสร้างขึ้นมาเสียอีก, อาดัมก็ได้ตอบโต้มุซาไป เช่นนั้น” (รายงาน โดย มุสลิม).

5) พฤติกรรมการกระทำของมนุษย์

การกระทำของมนุษย์ที่อัลลอฮฺ(ช.บ) ได้ทรงกำหนดไว้ใน โลกนี้แบ่ง ออกเป็นสองประเภทด้วยกัน

1. การกระทำที่อัลลอฮฺ(ช.บ) ได้ทรงลิขิต ให้เกิดขึ้นกับสิ่งต่างๆ ซึ่งจะไม่ ขึ้นอยู่กับความต้องการหรือความสมัครใจของผู้ใด แต่จะขึ้นอยู่กัพระประสงค์ของ พระองค์เพียงพระองค์เดียว เช่น การให้มีชีวิตเกิดขึ้นมา, การให้จบชีวิตลงไป, การ มีสุขภาพดี หรือการเจ็บไข้ได้ป่วย

ดังที่พระองค์ทรงตรัสว่า

﴿ الَّذِي خَلَقَ الْمَوْتَ وَالْحَيَاةَ لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا ﴾ [سورة الملك، الآية: ٤١].

ความว่า “พระองค์ทรงให้มีความตายและให้มีชีวิต เพื่อทดสอบพวกเจ้า ว่า ผู้ใด บ้างในหมู่พวกเจ้าที่มีงานที่ดียิ่ง” (ซูเราะฮฺ อัลมุลก โองการที่ 2)

2. การกระทำของเหล่าสิ่งมีชีวิตที่มีความประสงค์ในตัวเอง(มนุษย์-ญิน- สัตว์) อันนี้จะขึ้นอยู่กัความสมัครใจและความต้องการของสิ่งนั้นๆ เพราะอัลลอฮฺ (ช.บ) ได้ทรงมอบสิทธินี้แก่สิ่งนั้นๆ อัลลอฮฺ(ช.บ)ทรงตรัสว่า

﴿ لِمَنْ شَاءَ مِنْكُمْ أَنْ يَسْتَقِيمَ ﴾ [سورة التکویر، الآية: ٤٢].

ความว่า “สำหรับบุคคลใดในหมู่พวกเจ้าที่ประสงค์จะอยู่ในสวรรค์”
(ชูเราะฮ์ อัคคัฟิร โองการที่ 28)

﴿...فَمَنْ شَاءَ فَلْيُؤْمِنْ وَمَنْ شَاءَ فَلْيُكْفُرْ...﴾ [سورة الكهف، الآية: 28]

ความว่า “ผู้ใดประสงค์ (จะศรัทธา) ก็จงศรัทธา และผู้ใดประสงค์ (จะปฏิเสธ) ก็จงปฏิเสธ” (ชูเราะฮ์ อัค กะฮุฟ โองการที่ 29)

มนุษย์จะได้รับการสรรเสริญในสิ่งที่ดีงาม และจะได้รับการตำหนิในสิ่งที่ไม่เหมาะสม อัลลอฮฺ(ช.บ)จะไม่ทรงเอาโทษในความผิดใดๆ เว้นแต่เป็นเรื่องที่มนุษย์สมัครใจจะปฏิบัติสิ่งนั้น อัลลอฮฺ(ช.บ)ทรงตรัสว่า

﴿...وَمَا أَنَا بِظَلَمٍ لِّلْعَبِيدِ﴾ [سورة ق، الآية: 48]

ความว่า “และเรามีได้เป็นผู้ยุติธรรมต่อปวงบ่าวของเราเลย” (ชูเราะฮ์ มอฟ โองการที่ 29).

มนุษย์รู้ดีถึงความแตกต่างระหว่างความสมัครใจและการถูกบีบบังคับ เขาเลือกที่จะลงจากที่สูงโดยใช้บันได แต่ขณะเดียวกันก็อาจมีสิ่งใดมาทำให้เขาตกจากที่สูงนั้นก่อนก็ได้ ส่วนแรกคือการเลือกและความสมัครใจ แต่ส่วนหลังคือการบีบบังคับ.

6). การประมวลลิขิตของอัลลอฮฺ(ช.บ) และการกระทำของมนุษย์เข้าด้วยกัน.

อัลลอฮฺ(ช.บ) ทรงให้มนุษย์มีความสมัครใจและความสามารถ, มนุษย์เองคือ ผู้ลงมือปฏิบัติกิจการกระทำนั้นๆ โดยตรง เพราะเขามีความสมัครใจ และสามารถ อยู่ในตัวเอง หากเขาได้ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ(ช.บ) นั่นก็เพราะเป็นไปตามความสมัครใจของเขาเอง แต่ถ้าหากเขาปฏิเสธการศรัทธาต่อพระองค์ นั่นก็จะเป็นไปตามความสมัครใจของเขาเช่นกัน ซึ่งเหมือนกับคำพูดของเราที่ว่า... ผลไม้ชนิดนี้มาจากต้นไม้ชนิดนี้, พืชนี้มาจากพื้นที่ตรงนี้ . ซึ่งก็หมายความว่า มันเกิดมาจากที่มา

ของมันตามการลิขิตของอัลลอฮฺ(ช.บ) หรืออีกในแง่หนึ่งก็คือ พระองค์ทรงให้มันมี
ขึ้นมาจากที่กำเนิดของมัน ซึ่งจะไม่เป็นการสวนทางกัน ระหว่างการลิขิตและการ
กระทำ ดังที่พระองค์ทรงตรัสว่า

﴿ وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ وَمَا تَعْمَلُونَ ﴾ [سورة الصفات، الآية: ٤٤].

ความว่า “อัลลอฮฺ(ช.บ)นั้นได้ทรงสร้างพวกท่าน และสิ่งต่างๆที่พวก
ท่านได้ทำขึ้นมา” (ซูเราะฮฺ อัสซื่อฟฟาต โองการที่ 96)

﴿ فَأَمَّا مَنْ أَعْطَىٰ وَاتَّقَىٰ ۖ وَصَدَّقَ بِالْحُسْنَىٰ ۖ فَسَنِيَرُهُ لِلْيُسْرَىٰ ۖ وَأَمَّا مَنْ ۖ

وَاسْتَعْنَىٰ بِيَخْلَ ۖ وَكَذَّبَ بِالْحُسْنَىٰ ۖ فَسَنِيَرُهُ لِلْعُسْرَىٰ ۖ ﴾ [سورة الليل، الآيات: ٤-٦].

ความว่า “ส่วนผู้ที่บริจาคนและยำเกรง (ต่ออัลลอฮฺ(ช.บ)) และเชื่อมั่นสิ่งที่ดี
เราก็จะ让他ได้รับความสะดวกสบายอย่างง่ายดาย และส่วนผู้ตระหนี่ และถือว่า
พอเพียงแล้ว (จากความเมตตาของอัลลอฮฺ(ช.บ)) และปฏิเสธสิ่งดีงาม เราก็จะ让他
ได้รับความลำบากโดยง่ายดาย” (ซูเราะฮฺ อัลลิล โองการที่ 5-10)

7). หน้าที่ของผู้ศรัทธา(มนุษย์)ต่อการลิขิตของอัลลอฮฺ(ช.บ) .

1. มนุษย์จะต้องขอความช่วยเหลือจากอัลลอฮฺ(ช.บ) ให้สามารถกระทำสิ่ง
ต่างๆที่ถูกลิขิตไว้โดยง่าย ขอให้ปลอดภัยจากความไม่ดีงาม ขอให้ได้รับความ
สะดวกและห่างไกลจากความยากลำบาก มีการมอบหมายและขอความคุ้มครองต่อ
พระองค์ และจะต้องมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะให้พระองค์นำมาซึ่งสิ่งดีงาม
และกำจัดความไม่ดีให้ หหมดไป ดังที่ท่านรอซูล(ช.ล)จะว่า

(احرص على ما ينفعك واستعن بالله ولا تعجز وإن أصابك شيء فلا تقل لو أني

فعلت كذا لكان كذا وكذا ، ولكن قل قدر الله وما شاء فعل فإن لو تفتح عمل الشيطان)

رواه مسلم

ความว่า “จงพยายามในสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อตัวท่านเอง จงขอความช่วยเหลือต่ออัลลอฮฺ(ช.บ) จงอย่าอ่อนแอและท้อแท้ หากมีสิ่งใดเกิดขึ้นกับท่าน ก็อย่าพูดว่า: ถ้าฉันทำอย่างนั้นก็คงเป็นอย่างนั้น แต่จงพูดว่า: ลิขิตและการประสงค์ของอัลลอฮฺ(ช.บ)ย่อมต้องเกิด เพราะ คำว่า “ถ้า” จะนำมาซึ่งการสูญหายของไซตอน (มารร้าย)” (รายงานโดย มุสลิม)

2. มนุษย์จะต้องอดทนต่อสิ่งที่ถูกลิขิตให้เกิดขึ้นกับเขา โดยที่ไม่ดีโพลีพิบาย เพราะ เขารู้ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับเขาไม่มีทางที่มันจะพลาดพลาดแล้วเขาไปได้ และสิ่งใดที่พลาดแล้วเขาไป (ไม่เกิดขึ้นกับเขา) มันก็ไม่มีทางที่จะเกิดขึ้นกับเขาได้เลย ดังที่ท่านนะบีได้ว่า

(و اعلم أن ما أصابك لم يكن ليخطئك وأن ما أخطأك لم يكن ليصيبك) رواه أحمد

ความว่า “พึงรู้เถิด สิ่งใดที่เกิดขึ้นกับท่านนั้น มันย่อมไม่มีทางพลาดพลาดแล้วท่านไปได้ และสิ่งใดที่พลาดแล้วท่านไป มันก็ไม่มีทางที่จะเกิดขึ้นกับท่านได้เลย” (รายงานโดย อิมมัด)

8). การพอใจยอมรับลิขิตของอัลลอฮฺ(ช.บ)

มนุษย์จำเป็นต้องพอใจยอมรับการลิขิตของอัลลอฮฺ (ช.บ) เพราะมันเป็นส่วนหนึ่งของการยอมรับในความเป็นพระเจ้าของอัลลอฮฺ (ช.บ) อย่างสมบูรณ์ มุมีน(ผู้ศรัทธา)ทุกคนต้องยอมรับในการลิขิตของอัลลอฮฺ(ช.บ) เพราะการลิขิตของพระองค์นั้น ทุกสิ่งเป็นความถูกต้อง เป็นธรรม และมีเหตุผล ใครก็ตามที่มีจิตใจเชื่อมั่นว่า สิ่งใดที่เกิดขึ้นกับเขา ไม่มีทางที่มันจะพลาดเขาไปได้ และสิ่งใดที่พลาดแล้วเขาไป มันก็ไม่มีทางที่จะเกิดขึ้นกับเขาได้จิตใจของเขาจะปราศจากความวิตกกังวลเคลง ชีวิตของเขาจะไร้ซึ่งความไม่สงบกังวล เขาจะไม่เสียใจต่อสิ่งที่ผ่านไปแล้วจะไม่หวาดหวั่น ต่อสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต เมื่อเป็นเช่นนี้ เขาก็จะเป็นผู้ที่มีความสุขที่สุด มีจิตใจและความคิดที่ปลอดโปร่ง เช่นเดียวกัน ใครก็ตามที่รู้ตัวดีว่า

อายุขัยนี้ และปัจจัยยังชีพ ของตนเองนั้นมืออยู่อย่างจำกัด ความคลาดกลัว และตระหนี่ ไม่อาจเพิ่มอายุและปัจจัยยังชีพของเขาให้มากขึ้นได้ ทุกสิ่งถูกกำหนดไว้หมดแล้ว เขาก็จะมีความอดทน ต่อทุกข์ภัยที่เกิดขึ้น จะพยายามขออภัยต่ออัลลอฮฺ (ช.บ) ในความผิดที่ได้ทำลงไป จะพอใจและยอมรับการลิขิตของอัลลอฮฺ(ช.บ) ดังนั้นเมื่อเป็นเช่นนี้ในตัวของเขาที่จะประมวลไว้ซึ่งความดีสองประการด้วยกัน คือ การเชื่อฟังภักดีต่ออัลลอฮฺ(ช.บ) และการอดทนต่อความทุกข์ยาก ดังอัลลอฮฺ(ช.บ) ทรงตรัสว่า

﴿ مَا أَصَابَ مِنْ مُصِيبَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَمَنْ يُؤْمِنْ بِاللَّهِ يَهْدِ اللَّهُ قَلْبَهُ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ۝ ﴾

﴿ [سورة التغابن، الآية: ๓๐]. ﴾

ความว่า “ไม่มีทุกข์ภัยใดเกิดขึ้น เว้นแต่ ด้วยอนุมัติของอัลลอฮฺ(ช.บ) และผู้ใดศรัทธาต่ออัลลอฮฺ(ช.บ) พระองค์จะทรง เปิดหัวใจของเขา (สู่แนวทางที่ถูกต้อง) และอัลลอฮฺ(ช.บ) เป็นผู้ทรงรอบรู้ทุกสิ่ง” (ซูเราะฮฺ อัดตะฆอบูน โองการที่ 11).

และพระองค์ทรงตรัสว่า

﴿ فَاصْبِرْ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَأَسْتَغْفِرْ لِذَنْبِكَ ۝ [سورة غافر، الآية: ๓๕]. ﴾

ความว่า “ดังนั้นเจ้าจงอดทน เพราะแท้จริงสัญญาของอัลลอฮฺ(ช.บ)นั้นเป็นจริง และจงขออภัยโทษต่อพระองค์ในความผิดของเจ้า” (ซูเราะฮฺ มอไฟร์ โองการที่ 55)

9). ทางนำของอัลลอฮฺ (ช.บ) สู่แนวทางอันถูกต้อง (الهداية)

การชี้นำสู่แนวทางอันถูกต้องนี้มีสองชนิดด้วยกัน

1. การชี้นำโดยการบอกกล่าว สั่งสอนชักชวน และแนะนำแก่มนุษย์ทุกคนซึ่งอยู่ในเครือข่ายที่บรรดารอซูล(ช.ล)และนักเผยแผร์สามารถกระทำได้ ดังที่อัลลอฮฺ(ช.บ)ทรงตรัสว่า

﴿ وَإِنَّكَ لَتَهْدِي إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ۝ [سورة الشورى، الآية: ๓๖]. ﴾

ความว่า “และแน่นอน เจ้าฉัน (ไอ้มุฮัมมัด) จะชี้นำสู่ทางอันเที่ยงธรรม (โดยการแนะนำสั่งสอน) (ซูเราะฮฺ อัซซุรอ โองการที่ 52)

2. การชี้นำโดยการเอื้ออำนวยให้ได้พบและมีความมั่นคงในศัทธิธรรม ซึ่งถือเป็นความเมตตาและ โปรดปรานจากอัลลอฮฺ(ซ.บ) ต่อบรรดาบ่าวผู้ยำเกรงของพระองค์ การชี้นำประเภทนี้ อยู่ในข่ายความสามารถของอัลลอฮฺ(ซ.บ)เพียงพระองค์เดียว เท่านั้น ไม่มีใครสามารถกระทำได้นอกจากอัลลอฮฺ(ซ.บ) ดังที่พระองค์ทรงตรัสว่า

﴿ إِنَّكَ لَا تَهْدِي مَنْ أَحْبَبْتَ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ ﴾ [سورة القصص، الآية: ๒๖].

ความว่า “ (ไอ้มุฮัมมัด) แท้จริงเจ้าไม่สามารถอำนวยแนวทางที่ถูกต้องแก่ผู้ ที่เจ้ารักได้หากแต่อัลลอฮฺ(ซ.บ)เท่านั้นที่จะอำนวยสู่แนวทางที่ถูกต้องแก่ผู้ที่พระองค์ ทรงประสงค์ ” (ซูเราะฮฺ อัลอังกะบุด โองการที่ 56) .

10). พระประสงค์ของอัลลอฮฺ (ซ.บ) มีสองชนิดด้วยกัน (الإرادة)

1. إرادة كونية قدرية คือ ความประสงค์ ของพระองค์ ในการลิขิตความเป็นไป ของสิ่งต่างๆทั่วไป หมายถึงพระประสงค์ของพระองค์ในทุกอย่าง สิ่งใดที่พระองค์ทรงประสงค์ ย่อมต้องเกิด สิ่งใดที่พระองค์ไม่ทรงประสงค์ก็ไม่ สามารถเกิดขึ้นได้ ความประสงค์ของพระองค์ประเภทนี้ จำเป็นต้องเกิดมีขึ้น แต่ไม่ จำเป็นว่าพระองค์จะทรงยินดีหรือพอใจต่อสิ่งที่เกิดขึ้น ดังที่พระองค์ทรงตรัสว่า

﴿ فَمَنْ يُرِدِ اللَّهُ أَنْ يَهْدِيَهُ يَشْرَحْ صَدْرَهُ لِلْإِسْلَامِ... ﴾ [سورة الأنعام، الآية: ๑๒๕].

ความว่า “ผู้ใดที่อัลลอฮฺ(ซ.บ)ทรงประสงค์ จะอำนวยเขา พระองค์จะทรง ให้หัวใจจิตใจของเขาเบิกบาน (เพื่อตอบรับ) ต่ออิสลาม” (ซูเราะฮฺ อัลอันอาม โองการที่ 125)

2. إرادة الدينية الشرعية คือ พระประสงค์ที่สอดคล้องกับหลักการและบัญญัติของพระองค์ หมายถึง พระประสงค์ของพระองค์ประเภทที่พระองค์ทรงยินดีและพอใจต่องานนั้นๆและผู้ที่มีลักษณะเช่นนั้น แต่ไม่จำเป็นว่า สิ่งนั้นจะต้องเกิดขึ้นดังที่พระองค์ทรงตรัสว่า

﴿... يُرِيدُ اللَّهُ بِكُمْ الْيُسْرَ وَلَا يُرِيدُ بِكُمْ الْعُسْرَ...﴾ [سورة البقرة، الآية: 185].

ความว่า “อัลลอฮฺ(ซ.บ)ทรงประสงค์ให้มีความสะดวกแก่พวกเจ้าและไม่ประสงค์ให้มีความลำบากแก่พวกเจ้า” (ซูเราะฮฺ อัลบะเกาะเราะฮฺ โองการที่ 185)

อนึ่ง พระประสงค์ ลิจิต ของอัลลอฮฺ(ซ.บ)นั้น (إراد كونية) จะประมวลรวมทุกๆพระประสงค์ที่ยินดีของพระองค์แต่ไม่ได้หมายความว่าทุกๆพระประสงค์ ลิจิตของพระองค์ ที่เกิดขึ้นนั้นจะเป็นความประสงค์ยินดีของพระองค์ ตัวอย่างเช่น การศรัทธาเชื่อมั่นของท่านอูบัยกร์ซึ่ง ประกอบด้วยพระประสงค์ของพระองค์ทั้งสองประเภท ส่วนการปฏิเสธศรัทธาของ อูบัยฮัสนั้นเกิดจากพระประสงค์ลิจิตของพระองค์เพียงอย่างเดียว แต่หากการศรัทธาของอูบัยฮัสนั้นก็เป็นพระประสงค์ ยินดีของพระองค์ แต่ไม่ใช่พระประสงค์ ลิจิตของพระองค์ เพราะมัน ไม่ได้เกิดขึ้น .

ถึงแม้อัลลอฮฺ(ซ.บ)จะทรงลิจิตการฝ่าฝืนทรยศต่อพระองค์ให้เกิดมีขึ้น แต่พระองค์ก็ไม่ทรงยินดี และไม่ทรงใช้ให้ผู้อื่นกระทำความผิดไปกว่านั้นพระองค์ยังทรงกริ้ว และไม่พอใจต่องานนั้นด้วย .

ส่วนการภักดีและศรัทธานั้น พระองค์ทรงพอใจ ยินดี แต่หากพระองค์ไม่ทรงลิจิตมันก็เกิดขึ้นไม่ได้ อัลลอฮฺ(ซ.บ)ทรงตรัสว่า

﴿وَلَا يَرْضَىٰ لِعِبَادِهِ الْكُفْرَ...﴾ [سورة الزمر، الآية: 26].

ความว่า “อัลลอฮฺ(ซ.บ)ไม่ทรงยินดีต่อบทบาทของพระองค์ซึ่งการปฏิเสธ” (ซูเราะฮฺ อัจซุมัร โองการที่ 7)

﴿ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الْفُسَادَ ﴾ [سورة البقرة، الآية: ٢٧].

ความว่า “และอัลลอฮฺ(ซ.บ)นั้นไม่ทรงชอบการก่อความเสียหาย”

(ซูเราะฮฺ อัลบะเกาะเราะฮฺ โองการที่ 205)

11). มูลเหตุต่างๆที่จะมาเบี่ยงเบนลิจิตของอัลลอฮฺ(ซ.บ)

สำหรับการลิจิตของอัลลอฮฺ(ซ.บ)นั้น พระองค์ทรงกำหนดให้มีมูลเหตุต่างๆมาเบี่ยงเบน หรือยับยั้งการเป็นไปตามลิจิตนั้นได้ ซึ่งก็เป็นการลิจิตของ อัลลอฮฺ (ซ.บ)เช่นเดียวกัน เช่น การขอดูอา การทำทาน การใช้จ่ายในการรักษาอาการเจ็บป่วย การใช้ความระมัดระวัง การไม่ปล่อยเหลือ ซึ่งทุกสิ่งดังกล่าวนี้ ก็เป็นการลิจิตของอัลลอฮฺ(ซ.บ) เช่นเดียวกัน .

12). ประเด็นที่ว่า ลิจิตของอัลลอฮฺ(ซ.บ)เป็นความลับของพระองค์

ทัศนะที่ว่า ลิจิตของอัลลอฮฺ(ซ.บ)เป็นความลับสำหรับมนุษย์นั้น จำกัดอยู่ในบางแง่มุมของการลิจิตของอัลลอฮฺ(ซ.บ)เท่านั้น แก่นแท้ของทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่มีใครล่วงรู้ได้นอกจากอัลลอฮฺ(ซ.บ) มนุษย์ไม่อาจล่วงรู้ได้ เป็นต้นว่า การที่อัลลอฮฺ(ซ.บ)ทรง ใ้ใครหลงผิดหรือทางนำ ให้มีชีวิต หรือจบชีวิตลง. ดังที่ท่านนะบีได้กล่าวว่า

(إذا ذكر القدر فأمسكوا) رواه مسلم

ความว่า “เมื่อได้ยินการกล่าวถึงการลิจิตของอัลลอฮฺ (ซ.บ) พวกเจ้าจงระงับและ เงียบ(หยุดการพูดคุยทันที)” (รายงานโดย มุสลิม) .

ส่วนในทางแง่มุม เหตุผล ขั้นตอน และผลพวงของการลิจิตนั้น มนุษย์สามารถศึกษา และทำความเข้าใจได้ เพราะการลิจิตนี้เป็นหนึ่งในหลักการศรัทธาที่มุสลิมทุกคนจำเป็นต้องเรียนรู้ และทำความเข้าใจ ดังคำกล่าวของท่าน

รอซูล(ซ.ล) เมื่อครั้งที่ท่าน ญิบรีลได้จำแปลงกาย เป็นมนุษย์ธรรมดามาหาท่าน และสอบถามท่านถึงเรื่องหลักศรัทธา หลักอิสลาม ฯ โดยท่านกล่าวว่า

(هذا جبريل أتاكم ليعلمكم أمر دينكم) رواه مسلم

ความว่า “นั่น คือ ญิบรีล เขามาเพื่อที่จะสอนพวกท่านเกี่ยวกับศาสนา ของพวกท่าน” (รายงาน โดย มุสลิม)

13). การนำเอาลิจิตของอัลลอฮฺ(ซ.บ)มาเป็นข้ออ้าง

การรอบรู้ล่วงหน้าของอัลลอฮฺ(ซ.บ)ถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้น เป็นสิ่งเร้นลับที่ ไม่มีใครจะล่วงรู้ได้นอกจากพระองค์ ดังนั้นจึงไม่มีสิทธิเอาการลิจิตของพระองค์ มาเป็นข้ออ้างลบล้างได้.

ไม่อนุญาตให้ละทิ้งการกระทำมุลเหตุโดยการลิจิตของอัลลอฮฺ(ซ.บ) ไม่ว่าจะเอามาอ้างกับ อัลลอฮฺ(ซ.บ)หรือกับมนุษย์ด้วยกัน เพราะหากการอ้างลิจิต ของอัลลอฮฺ (ซ.บ) ในการทำความชั่วเป็นที่อนุญาตแล้ว คนทำผิดก็ไม่ควรถูกลงโทษ ผู้ปฏิเสธการศรัทธาก็ไม่ควรถูกฆ่า บทลงโทษก็ไม่ต้องมีการนำมาใช้ คน ชั่วก็จะไม่หยุดยั้งจากความผิดของตนเอง ซึ่งจะเป็นเหตุให้ความเสื่อมเสียเกิดขึ้น ทั้งในศาสนาและสังคม .

สำหรับผู้ที่เอาการลิจิตของอัลลอฮฺ(ซ.บ) มาเป็นข้ออ้างในการทำผิด เราก็ใช้เหตุผลหักล้างว่า คุณเองก็ไม่รู้ใช่ไหมว่า ตนเองจะได้ขึ้นสวรรค์ หรือลงนรก เพราะถ้าหากคุณรู้ว่า คุณจะ ได้เข้าสวรรค์หรือลงนรกแน่นอนแล้ว เราก็จะไม่ตั้ง ใช้ให้คุณทำความดี หรือละทิ้งความชั่วหรือก แต่ทว่า ในเมื่อคุณไม่รู้ตัวเอง คุณก็ สมควรที่จะกระทำการสิ่งที่จะช่วยคุณให้ได้เข้าสวรรค์โดยหวังว่า อัลลอฮฺ(ซ.บ)จะ ทรงอำนวยการให้คุณ ได้เข้าสู่สวรรค์ของพระองค์ .

ดังเช่นเหล่าบรรดาซอฮาบะฮฺ เมื่อได้ยินคำพูดของท่านนะบี (ซ.ล) ที่ เกี่ยวกับการลิจิตของอัลลอฮฺ(ซ.บ) บางคนก็กล่าวว่า : ฉันไม่เคยมีความมานะ พยายามมากเช่นนี้มาก่อนเลย (ในการทำความดี) . และดังเมื่อท่านนะบี (ซ.ล) ได้

ถูกถามถึงการนำเอาลิขิตของอัลลอฮฺ(ซ.บ) ไปเป็นข้ออ้างทำความชั่ว ท่านก็กล่าวว่า : ท่านทั้งหลายจงทำ (สาเหตุ) เกิด ทุกคนได้ถูกกำหนดให้ได้รับความสะดวกในสิ่งที่ถูกลิขิตไว้ให้สำหรับเขาแล้ว ใครที่ถูกลิขิตให้ได้รับความผาสุก และใครที่ถูกลิขิตให้ได้รับความทุกข์ร้อน เขาก็จะได้รับความสะดวกในการกระทำที่จะนำพาเขาสู่ความทุกข์ร้อน แล้วท่านนะบี (ซ.ล) ก็ได้อ่าน โองการที่ว่า

﴿ فَأَمَّا مَنْ أَعْطَىٰ وَاتَّقَىٰ ۖ وَصَدَّقَ بِالْحُسْنَىٰ ۖ فَسَنِيْرُهُ لِيْسِرَىٰ ۖ وَأَمَّا مَنْ بَخِلَ وَاسْتَغْنَىٰ ۖ وَكَذَّبَ بِالْحُسْنَىٰ ۖ فَسَنِيْرُهُ لِّلْعُسْرَىٰ ۖ ﴾ ﴿سورة الليل، الآيات: ١-٤﴾

ความว่า “ส่วนผู้ที่บริจาค และขำเกรงอัลลอฮฺ(ซ.บ) และเชื่อมั่นในสิ่งที่ดี เราก็จะให้เขาได้รับความสะดวกอย่างง่ายดาย และส่วนผู้ที่ตระหนี่และถือว่าตนเองพอเพียงแล้ว (จากความเมตตาของอัลลอฮฺ(ซ.บ)) และปฏิเสธสิ่งที่ดีงาม เราก็จักให้เขาได้รับความลำบากอย่างง่ายดาย”. (ซูเราะฮฺ อัลลิลล์ โองการที่ 5-10).

14). การทำเหตุเพื่อให้เกิดผล

สิ่งที่เกิดขึ้นกับมนุษย์เรานั้นมีสองลักษณะด้วยกัน คือ สิ่งที่สามารถหลีกเลี่ยงได้ ก็ย่ำหื้อแก่ที่จะหลีกเลี่ยงจากมัน และสิ่งที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ ก็ย่ำหื้อดี โภยตีพายกับมัน อัลลอฮฺ(ซ.บ) ทรงรอบรู้ถึงความทุกข์ร้อนก่อนที่มันจะเกิดขึ้น และการที่พระองค์ทรงรอบรู้นั้นก็ไม่ใช่สิ่งที่ทำให้ใครต้องประสบกับความทุกข์ร้อนนั้น แต่ทว่า ความทุกข์ร้อนที่เกิดขึ้นมานั้น มาจากต้นเหตุที่ก่อให้มันเกิดขึ้นมา ซึ่งหากว่า ความทุกข์ร้อนนั้นเนื่องมาจากความบกพร่องของบุคคล โดยการละเลยต่อสาเหตุที่จะมาป้องกันหรือยับยั้งไม่ให้เขาต้องประสบกับความทุกข์ร้อนนั้นแล้ว เขาก็สมควรที่จะได้รับการตำหนิในความบกพร่องเหล่านั้นๆ แต่ถ้ำหากว่า การป้องกันยับยั้งไม่อยู่ในข่ายความสามารถของเขา เขาก็ไม่สมควรได้รับการตำหนิใดๆ .

ดังนั้นการทำสาเหตุนี้ จึงไม่ใช่สิ่งที่ค้านกับการลิขิตของอัลลอฮฺ(ช.บ) และการมอบหมายต่อพระองค์ แต่ว่ามันคือ ส่วนหนึ่งของสิ่งดังกล่าวอีกต่างหาก เมื่อการลิขิตของอัลลอฮฺ(ช.บ) ได้เกิดขึ้นมาแล้วก็จำเป็นจะต้องทำใจยอมรับ โดยกล่าวว่า : การลิขิตและสิ่งที่อัลลอฮฺ(ช.บ) ทรงประสงค์ ย่อมต้องเกิด ส่วนก่อนที่ การลิขิตจะเกิดขึ้นนั้น คนเราจำเป็นต้องทำ หรือปฏิบัติดีที่เป็นตัวแปรให้ตนเอง ได้รับความดีงาม ปลอดภัยจากความลำบาก .

บรรดานะบีทั้งหลายเอง ก็ปฏิบัติดีที่เป็นตัวแปร เพื่อให้ตนเองปลอดภัย พ้นจากการทำร้ายของศัตรู ทั้งที่เขาเหล่านั้น ได้รับการช่วยเหลือ และอยู่ภายใต้ การคุ้มครองของอัลลอฮฺ(ช.บ) .ท่านรอซูล(ช.ล) เองซึ่งเป็นผู้ที่มีการมอบหมาย ต่ออัลลอฮฺ(ช.บ)อย่างจริงจังที่สุด ท่านยังปฏิบัติสาเหตุ ที่ทำให้ท่านได้รับความ ปลอดภัยจากศัตรูเลย .

ดังที่อัลลอฮฺ(ช.บ)ทรงตรัสว่า

﴿ وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ وَمِنْ رِبَاطِ الْخَيْلِ تُرْهَبُونَ بِهِ عَدُوَّ اللَّهِ

وَعَدُوَّكُمْ ﴾ [سورة الأنفال، الآية: ٦٥].

ความว่า “พวกเจ้าจงตระเตรียมไว้สำหรับ (ป้องกัน) พวกเขา (ศัตรู) สิ่ง ที่พวกเจ้าสามารถ อันได้แก่พละกำลัง (การยิงธนู) การผูกม้า (ฝึกไว้ให้พร้อมกับการต่อสู้) และสิ่งที่พวกเจ้าจะสร้างความประหวั่นพรั่นพรึงแก่ศัตรูของอัลลอฮฺ (ช.บ) และศัตรูของพวกเจ้า” (ซูเราะฮฺ อัลอันฟาล โองการที่ 60)

﴿ هُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمْ الْأَرْضَ ذُلُولًا فَأَمْشُوا فِي مَنَاكِبِهَا وَكُلُوا مِنْ رِزْقِهِ وَإِلَيْهِ

النُّشُورُ ﴾ [سورة الملك، الآية: ٦٤].

ความว่า “และพระองค์คือ ผู้ทรงทำให้แผ่นดินราบเรียบสำหรับพวกเจ้า ดังนั้นพวกเจ้าก็จงสัญจรไปตามทิศทางต่างๆเถิด และจงบริโภคนอกจากปัจจัยยังชีพ

ของพระองค์ และยิ่งพระองค์เท่านั้นการยังชีพพื้นถิ่นชีพ” (ซูเราะฮ์ อัลมุลก โองการที่ 15).

ท่านนะบีได้วจนะว่า

(المؤمن القوي خير وأحب إلى الله من المؤمن الضعيف وفي كل خير احرص على ما ينفعك واستعن بالله ولا تعجز وإن أصابك شيء فلا تقل لو أني فعلت كذا لكان كذا وكذا ولكن قل : قدر الله ما شاء فعل فإن لو تفتح عمل الشيطان) رواه مسلم

ความว่า “มุมินที่แข็งแกร่งนั้นดีและเป็นที่ยกย่องของอัลลอฮฺ(ซ.บ) มากกว่ามุมินที่อ่อนแอ และในทุกๆความดี จงพยายามในสิ่งที่เป็นประโยชน์ ต่อตัวท่านเอง จงขอความช่วยเหลือต่ออัลลอฮฺ(ซ.บ) จงอย่าท้อแท้อ่อนแอ หากมีสิ่งใดเกิดขึ้นกับท่าน ก็อย่าพูดว่า: ถ้าฉันทำอย่างนั้น ก็คงเป็นอย่างนั้น อย่างนั้น, แต่จงพูดว่า: การลิขิตและสิ่งที่อัลลอฮฺ(ซ.บ)ทรงประสงค์ ย่อมต้องเกิด เพราะคำว่า “ถ้า” จะนำมาซึ่งการสูญหายของไซตอน” (รายงานโดย มุสลิม)

15). ข้อชี้ขาด (ฮุกุม) เกี่ยวกับผู้ปฏิเสธ ศรัทธาต่อการลิขิต.

ผู้ใดปฏิเสธศรัทธาต่อการลิขิตของอัลลอฮฺ(ซ.บ) ก็เท่ากับว่า เขาได้ปฏิเสธหลักสำคัญประการหนึ่งของศาสนา ซึ่งมีผลให้เขาตกศาสนาไป ชาวสลัฟ (ผู้อาวุโส ผู้ทรงคุณวุฒิก่อนๆ)บางคนกล่าวว่า “จงโต้แย้งเหล่าผู้ปฏิเสธการลิขิตของอัลลอฮฺ(ซ.บ)โดยหลักการและเหตุผล หากพวกเขาไม่ยอม พวกเขาถือผู้ปฏิเสธ หากยอมรับ พวกเขา ก็จะเป็นผู้พิพาก ทันทีโดยปริยาย”

16). ผลพวงของการศรัทธาต่อลิขิตของอัลลอฮฺ(ซ.บ)

การศรัทธาต่อลิขิตของอัลลอฮฺ(ซ.บ) จะมีผลพลอยอันดีงาม อันเป็นประโยชน์ต่อบุคคลและส่วนรวม ดังต่อไปนี้

1. ช่วยกระตุ้นให้เกิดความภักดีต่ออัลลอฮฺ(ซ.บ) และเป็นผู้มีคุณสมบัติที่น่ายกย่องมากยิ่งขึ้น เป็นต้นว่า ความบริสุทธิ์ใจต่ออัลลอฮฺ(ซ.บ) การมอบหมาย

ต่อพระองค์ ความเกรงกลัว ความหวัง การมีทัศนคติที่ดีต่อพระองค์ การมีความอดทนอดกลั้น การไม่สิ้นหวังและการพอใจในการลิขิตของอัลลอฮฺ(ซ.บ)

2. การศรัทธาต่อลิขิตของอัลลอฮฺ(ซ.บ) จะช่วยป้องกันให้ปลอดภัยจากความหลงผิด และการจบชีวิตอย่างไร้ศรัทธา

3. ผู้ที่ศรัทธาต่อลิขิตของอัลลอฮฺ(ซ.บ) จะดำเนินชีวิตอยู่ในครรลองอันเที่ยงธรรมโดยการใช้ชีวิตอย่างผาสุกในโลกดุนยา และไม่อาจทำให้เขา หลงระเริงจนลืมตัว หรือ สิ้นหวังไปกับความทุกข์ร้อนที่เกิดขึ้น แต่เขาจะมั่นใจแน่วแน่ว่าความทุกข์ทั้งปวงที่เกิดขึ้น มานั้น เป็นไปตามการลิขิตของอัลลอฮฺ(ซ.บ) เมื่อเป็นเช่นนี้ เขาก็จะอดทนและใคร่ครวญ โดยไม่แสดงอาการไม่พอใจแต่อย่างใด .

4. การศรัทธาต่อลิขิตจะช่วยให้ผู้มีศรัทธาสามารถเผชิญกับความลำบากทุกข์ยาก และหวาดหวั่น ด้วยจิตใจอันหนักแน่นและมั่นคง พร้อมทั้งใช้ความพยายามในการทำเหตุเพื่อให้เกิดผล ท่านนะบีทรงตรัสว่า

(عجباً لأمر المؤمن إن أمره كله خير وليس ذلك إلا للمؤمن إن أصابته سراء

شكر فكان خيراً له وإن أصابته ضراء صبر فكان خيراً له) رواه مسلم

ความว่า “ช่างน่าอัศจรรย์จริงๆ สำหรับเรื่องของผู้มีการศรัทธา ทุกเรื่องเป็นสิ่งดีกับเขาทั้งหมด ความรู้สึกเช่นนี้จะไม่มีนอกจากในหมู่ผู้ศรัทธาท่านั้น โดยหากความผาสุกประสบกับเขา เขาก็ขอบคุณ ซึ่งก็เป็นเรื่องดีกับเขา แต่หากความทุกข์ร้อนเกิดกับเขา เขาก็ย่อมอดทน ซึ่งก็เป็นเรื่องดีกับเขาเช่นกัน” .
(รายงานโดย มุสลิม) .

สารบัญ	
เรื่อง	หน้า
บทนำของหลักการศรัทธา	1
หลักการศรัทธาข้อที่ 1.....	6
การเข้าถึงการให้เอกภาพ.....	18
การตั้งภาคี.....	20
นิยามของอืบาอะฮ์.....	21
หลักฐานแสดงถึงความเออะ.....	25
หลักการศรัทธาข้อที่ 2.....	29
จำนวนของบรรดามาลาอิกะฮ์.....	34
นามของบรรดามาลาอิกะฮ์.....	36
คุณลักษณะของมาลาอิกะฮ์.....	36
หน้าที่ของมาลาอิกะฮ์.....	39
หน้าที่ของมนุษย์ที่มีต่อมาลาอิกะฮ์.....	41
ประโยชน์การศรัทธาต่อบรรดามาลาอิกะฮ์..	41
หลักการศรัทธาข้อที่ 3.....	43
สุกฺุม (ข้อตัดศลิน) ของการศรัทธาต่อคัมภีร์...	44
ความต้องการของมนุษย์ต่อคัมภีร์.....	45
วิธีการศรัทธาต่อบรรดาคัมภีร์.....	46
คัมภีร์ของอัลลอฮ์ (ช.บ) ที่ถูกประทานลงมา.....	51

เรื่อง	หน้า
หลักการศรัทธาข้อที่ 4	56
ข้อเท็จจริงของการเป็นนະဝိ.....	58
เหตุผลแต่งตั้งศาสนทูต.....	59
หน้าที่บรรดาราช.....	61
อิสลามคือศาสนาของราชทั้งหมด.....	63
การคุ้มครองและดูแลรักษาต่อบรรดาราช.....	66
จำนวนนະဝိและราช.....	67
เครื่องหมาย (ปกฏกริยะ) ของบรรดานະဝိ.....	72
การศรัทธาต่อนະဝိมุฮัมมัด (ช.ล)	73
หลักการศรัทธาที่ 5.....	84
ความหมายของวันปรโลก.....	88
วิธีการศรัทธาต่อวันปรโลก.....	91
การสอบสวนในหลุมกูบูร.....	91
ความสุขและการทรมานในกูบูร	92
การเป่าแตรสังข์.....	93
การฟื้นคืนชีพ.....	94
การชุมนุมเพื่อไต่สวนและตอบแทน.....	98
สระน้ำของนະဝိ (ช.ล)	100
การช่วยเหลือของนະဝิ (ช. ล).....	101
ตราขั้และการขั้.....	105

สะพาน.....	106
เรื่อง	หน้า
สถานที่แห่งหนึ่งตั้งอยู่ระหว่างสวรรค์และนรก..	109
สวนสวรรค์และขุมนรก.....	110
ภาคผลและประโยชน์ของการศรัทธาต่อวันปรโลก..	112
หลักการศรัทธาข้อที่ 6.....	114
ลำดับการศรัทธาต่อการลิจิต.....	115
ประเภทของการศรัทธา.....	117
การกระทำของมนุษย์.....	119
ประมวลการลิจิตของอัลลอฮ์.....	121
ทางนำแห่งอัลลอฮ์.....	124
มูลเหตุที่มาเป็นเบนลิจิตของอัลลอฮ์....	126
การใช้ลิจิตของอัลลอฮ์เป็นข้ออ้าง.....	127
การสร้างเหตุเพื่อให้เกิดผล.....	129
สุกมผู้ปฏิเสธการศรัทธาต่อการลิจิต.....	131
ภาคผลและประโยชน์การศรัทธาต่อการลิจิต....	131
สารบัญ.....	133 -135